

420 ๗๗

๗๕๑๖๗

๗๒

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๓ ด้วยวิธีการสอน ๓ วิธี :
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และตามคู่มือครู

ปริญญานิพนธ์

ของ

ปองรัตน์ นิลคำ

10 ต.ค. 2531

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร
เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต
กุมภาพันธ์ 2531

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

166899

คณะกรรมการที่ปรึกษาประจำตัวนิสิต และคณะกรรมการสอบได้พิจารณาปริญญานิพนธ์ฉบับนี้แล้ว เห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้าตามหลักสูตรปริญญาการศึกษามหาบัณฑิตของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

คณะกรรมการที่ปรึกษา

.....*ศาสตราจารย์ ดร. อดิศักดิ์*.....ประธาน
.....*ดร. อดิศักดิ์*.....กรรมการ

คณะกรรมการสอบ

.....*ศาสตราจารย์ ดร. อดิศักดิ์*.....ประธาน
.....*ดร. อดิศักดิ์*.....กรรมการ
.....*ดร. อดิศักดิ์*.....กรรมการ

ประกาศคุณูปการ

ปริญญานิพนธ์ฉบับนี้สำเร็จได้ด้วยความกรุณาจากผู้ช่วยศาสตราจารย์
ดร.เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร.สุนันท์ ศลโกสุม และ
ผู้ช่วยศาสตราจารย์กรรณิการ์ ยุกศิริตัน ที่ได้ให้คำปรึกษาแนะนำช่วยเหลือ
ตลอดจนแก้ไขข้อบกพร่องต่าง ๆ มาตั้งแต่ต้นจนสำเร็จ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งและ
ขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ ที่นี้

ขอกราบขอบพระคุณ อาจารย์ ดร.สุติมา เจียมศิริ ที่ได้กรุณาตรวจและแก้ไข
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย และขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนเจ้าพระยา
วิทยาคม อาจารย์ทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์จำเนียร โตประเสริฐ
และอาจารย์พรทิพย์ ตั้งไชยวรวงศ์ ตลอดจนขอขอบใจนักเรียนทุกคนที่ได้ให้ความ
ร่วมมืออย่างดียิ่งในการดำเนินงานครั้งนี้

ขอกราบขอบพระคุณ ผู้อำนวยการโรงเรียนสาธิตมัธยมวิทยาลัครุเพชรบุรี
วิทยาลงกรณ์ และอาจารย์ทุกท่าน โดยเฉพาะอย่างยิ่งอาจารย์อำไพ โกมลมิศร์
อาจารย์จินตนา จันทศิริ และอาจารย์สยมพร อ่ำพล ตลอดจนขอขอบใจนักเรียน
ทุกคนที่ได้ให้ความร่วมมืออย่างดียิ่งในการวิจัยครั้งนี้

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นทุกคนที่ได้ให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจด้วยดีมา
ตลอด

คุณค่าและประโยชน์ของปริญญานิพนธ์ฉบับนี้ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณบิดา
มารดา และครูอาจารย์ทุกท่านของผู้วิจัย ตลอดจนผู้แต่งตำราและแหล่งวิทยาการต่าง ๆ
ที่ใช้ในการวิจัยนี้

ปองรัตน์ นิลคำ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	7
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า	7
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า	8
คำนิยามศัพท์เฉพาะ	9
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	16
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน	17
ความหมายของการเขียน	17
ความสามารถในการเขียน	17
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน	20
วิวัฒนาการและแนวโน้มใหม่ในการสอนเขียน	20
ทฤษฎีและหลักการ เกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร	24
ทฤษฎีและหลักการ เกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ	48
เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในการสอนเขียน ..	67
งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน	84
งานวิจัยภายในประเทศ	84
งานวิจัยในต่างประเทศ	86
เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียน ภาษาต่างประเทศ	91

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียน ภาษาต่างประเทศ	96
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	103
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	105
กลุ่มตัวอย่าง	105
เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล	106
วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล	119
วิธีจัดกระทำกับข้อมูล	121
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	121
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	125
สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล	125
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	125
5 สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ	135
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า	135
สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า	136
วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า	136
การวิเคราะห์ข้อมูล	138
สรุปผลการศึกษาค้นคว้า	138
อภิปรายผล	140
ข้อเสนอแนะ	150
บรรณานุกรม	152
ภาคผนวก	166

บัญชีตาราง

ตาราง	หน้า
1 แบบแผนการทดลอง	119
2 คาสติพิพื้นฐานที่ใช้ในการ เปรียบเทียบความสามารถในการ เขียน ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	126
3 การเปรียบเทียบความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู	127
4 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของความสามารถ ในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษา อังกฤษ โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู	128
5 คาสติพิพื้นฐานที่ใช้ในการ เปรียบเทียบแรงจูงใจในการ เรียน ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	129
6 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู	130
7 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจใน การเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการ เขียน ภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู	131

8	คาสติฟพื้นฐานที่ใช้ในการเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียน ภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม	132
9	การเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน ที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร แบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู	133
10	การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของความวิตกกังวล ในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียน ภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู	134
11	คะแนนการทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวล ในการเรียนภาษาอังกฤษ	190
12	ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ	196
13	ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน ภาษาอังกฤษ	198
14	ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความวิตกกังวล ในการเรียนภาษาอังกฤษ	199

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แผนภูมิแสดงองค์ประกอบที่ทำให้เกิดความสามารถในการเขียน ..	19
2 องค์ประกอบของความสามารถในการสื่อสาร	40
3 แผนภูมิแสดงโครงสร้างของการจัดการเรียนการสอนตามแนว การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ	57
4 ภาพประกอบตัวอย่างกิจกรรมการระดมพลังสมอง	82

ภูมิหลัง

แนวทางการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศในปัจจุบันเน้นการสื่อสารเป็นหัวใจสำคัญ วิชาภาษาอังกฤษจึงได้รับการปรับเปลี่ยนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร (Communicative Approach) โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมี "สมรรถภาวะในการสื่อสาร" (Communicative Competence) แต่มักมีผู้เข้าใจไขว้เขวไปว่า การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง "การพูด" เท่านั้น อันที่จริง "การสื่อสาร" หมายถึง "ทักษะทั้งสี่" (The Four Skills) อันได้แก่ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียน (ประพาศน์ พฤทธิประกาศ 2528 : 53, 55, 64) ซึ่งสอดคล้องกับคำกล่าวของเรย์มส์ (Raimes. 1983 : 53) ที่ว่า การเรียนภาษาต่างประเทศเรียนไปเพื่อติดต่อสื่อสารกับผู้อื่น เพื่อให้เข้าใจสิ่งที่ผู้อื่นพูด เพื่อพูดคุยกับผู้อื่น เพื่ออ่านเรื่องที่ผู้อื่นเขียน และเพื่อเขียนถึงผู้อื่น หากอธิบายตามหลักการสอนภาษาควย "แนวทางธรรมชาติ" (The Natural Approach) ซึ่งกำลังเป็นที่กล่าวขวัญถึงกันมากในปัจจุบัน ถือว่าการฟังและการอ่านเป็นปัจจัยนำเข้า (Input) ถ้าได้รับทักษะทั้งสองอย่างเพียงพอจนเป็นที่เข้าใจแล้ว จะก่อให้เกิดผลิตผล (Production) อันได้แก่ ความสามารถในการพูดและการเขียน (Krashen and Terrell. 1983 : 20, 32)

ทักษะการเขียนเป็นหนึ่งในบรรดาทักษะทั้งสี่ที่มีความจำเป็นต่อการสื่อสารหรือการนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน แต่ความสำคัญมิได้จำกัดอยู่เพียงเพราะคนเราต้องติดต่อสื่อสารกันบ่อย ๆ ควบคู่การเขียนเท่านั้น ที่เป็นเหตุผลให้รวมการเขียนไว้เป็นส่วนหนึ่งของหลักสูตรการสอนภาษาต่างประเทศ ยังมีเหตุผลที่สำคัญอีกหลายประการในการจัดทักษะการเขียนไว้ในหลักสูตร ประการแรกการเขียนจะช่วยให้ผู้เรียนนำโครงสร้างไวยากรณ์ สำนวน และคำศัพท์ที่ได้เรียนไปมาใช้ ประการที่สองเมื่อได้เรียนเขียน นักเรียนจะมีโอกาสสัมผัสและหาประสบการณ์กับภาษาในระดับที่สูงกว่าการเรียนเพื่อพูด

และประการที่สามเมื่อักเรียนเขียนนักเรียนจำเป็นต้องเข้าไปมีส่วนร่วมกับภาษาใหม่ เป็นการแสดงความคิดโดยการใช้นำเสนอผ่านตัวอักษร มือและสมอง อันเป็นเอกลักษณ์สำคัญต่อการผลักดันให้เกิดการเรียนรู้ ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาทั้งหมดทำให้ทักษะการเขียนได้รับการบรรจุไว้ในคอร์สของการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศทั่วโลก (Raimes. 1983 : 3)

การเรียนภาษาอังกฤษในประเทศไทย กระทรวงศึกษาธิการได้กำหนดให้เรียนเป็นภาษาต่างประเทศ โดยมีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ผู้เรียนมีความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อความหมายได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมตามกาลเทศะทั้งทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน สำหรับการเขียนนั้นได้กำหนดให้นักเรียนเรียนเป็นวิชาหลัก ซึ่งรวมอยู่กับทักษะอื่น ๆ และยังเปิดโอกาสให้เลือกเรียนเป็นพิเศษในวิชาเสริมทักษะทั้งในระดับมัธยมศึกษาตอนต้นและตอนปลาย (กระทรวงศึกษาธิการ 2520 : 32 - 33, 2523 : 51)

การจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในระดับมัธยมศึกษา มีปัญหาหลายประการทั้งในด้านนักเรียน ครูผู้สอน กลวิธีที่ใช้ในการจัดการเรียนการสอนและอื่น ๆ ซึ่งปัญหาเหล่านี้มิได้เกิดขึ้นแต่ในประเทศไทยเท่านั้น ประเทศต่าง ๆ ทั่วโลกก็ประสบปัญหาเช่นกัน แต่สิ่งหนึ่งที่ต้องยอมรับในเบื้องต้นคือการเขียนภาษาให้เป็นที่น่าสนใจยิ่งกว่าการพูด เพราะเมื่อเขียนสภาพขณะนั้นคล้ายกับผู้เขียนกำลังสื่อสารกับผู้อื่นในอวกาศ (Communicating into space) แต่ในทางตรงกันข้ามเมื่อสื่อสารด้วยการพูด ผู้ส่งสารจะทราบว่าใครกำลังเป็นผู้รับสาร สามารถสังเกตสถานการณ์รวมทั้งอารมณ์ น้ำเสียงและสำเนียงที่เกิดขึ้นระหว่างผู้รับสารและผู้ส่งสาร แม้กระทั่งในการพูดโทรศัพท์ คุณลักษณะในการรับสารแบบนี้จะไม่เกิดขึ้นในการเขียน (Rivers. 1981 : 291 - 292) ดังนั้นในบรรดาทักษะทั้งสี่ การเขียนเป็นทักษะที่ค่อนข้างยุ่งยากและซับซ้อนที่สุด (Valette. 1977 : 131)

จากการสำรวจปัญหาในการสอนทักษะทั้งสี่อันได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนของครูผู้สอนภาษาอังกฤษส่วนใหญ่ทั้งโรงเรียนรัฐบาลและโรงเรียนราษฎร์ทั่วประเทศ มีความเห็นตรงกันว่า นักเรียนไทยมีปัญหาในการฝึกทักษะการเขียนมาเป็นอันดับหนึ่ง (มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน 2528 : 235) แม้ว่านักเรียนแต่ละคนจะเรียนภาษาอังกฤษเป็นเวลาหลายปี ก็ยังมีความสามารถในการเขียนไม่ถึงเกณฑ์ที่กำหนดไว้ (วิไล ชิวเจริญกุล 2523 : 5) นักเรียนในระดับต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษมีข้อบกพร่องในการเขียนเกือบทุกด้านคือ การใช้โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการสะกดคำ (พรทิพย์ ตั้งไชยวรรงศ์ 2527 : 3) ในต่างประเทศก็เช่นเดียวกัน รายมส์ (Raimes. 1983 : 12 - 23) พบว่า นักเรียนที่เรียนทักษะการเขียนภาษาต่างประเทศมีปัญหาในด้านการใช้คำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์และที่สำคัญคือ มีปัญหาทางการสื่อสาร นักเรียนมีความบกพร่องในการแสดงแนวคิดที่สามารถสื่อความหมายที่ชัดเจนเพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจเจตนารมณ์ของผู้เขียนได้ นอกจากนี้ ซาเมล (Krashen. 1984 : 41 citing Zamel. 1983) ได้ทำการศึกษาปัญหาทางการเขียนของนักศึกษาต่างชาติระดับมหาวิทยาลัยในสหรัฐอเมริกา โดยนักศึกษาที่มีปัญหาทางการเขียน กล่าวว่า สิ่งที่ยากที่สุดในการเขียนคือ วิธีการรวบรวมและจัดความคิดเข้าด้วยกัน ส่วนนักศึกษาที่มีผลการเขียนดีกล่าวว่า ถ้าเมื่อใดมันจะยุ่งอยู่กับความถูกต้องทางไวยากรณ์ ความคิดของผู้เขียนจะหายไปทันที งานเขียนจะไม่ประสบความสำเร็จ

สำหรับปัญหาในด้านของครูผู้สอน และกลวิธีในการจัดการเรียนการสอนนั้น ไพรซ์ (Price. 1981 : 14 - 16) ชี้ให้เห็นว่า ครูประสบความล้มเหลวในการสอนการเขียน เพราะครูไม่เปิดโอกาสให้นักเรียนแสดงออกทางความคิดโดยการเขียน แต่ไปเน้นการสอนไวยากรณ์แบบคั่งเดิมและการตรวจแก้งานเขียนอย่างคร่ำเคร่งซึ่งไม่มีผลดีต่อการเขียน และจากงานวิจัยของ เมทซ์เจอร์ (Metzger. 1977 : 3346-A) พบว่า สิ่งที่ทำให้เกิดความล้มเหลวในการสอนเขียนคือ วิธีสอนของครูขาดแรงจูงใจให้นักเรียนอยากเขียน ครูได้รับการฝึกไม่เพียงพอ ชั่วโมงการทำงาน

ของครูมาก และขณะเดียวกันนักเรียนก็ขาดทักษะพื้นฐานทางด้านการเขียนด้วย

นอกจากนี้ปัญหาอื่น ๆ ที่พบคือ มีการนำงานวิจัยและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียนไปใช้น้อยมากในระดับห้องเรียน ถึงแม้จะมีอยู่บ้าง แต่มักนำทฤษฎีตลอดจนการวิจัยไปประยุกต์ใช้กันอย่างผิด ๆ การเผยแพร่งานวิจัยเพื่อการเรียนการสอนไม่มีแบบแผนที่เหมาะสม ทั้งยังขาดความเข้าใจของครู รวมทั้งไม่สะดวกต่อการนำไปประยุกต์ใช้

(Krashen. 1984 : 1 - 2)

จากปัญหาหลายประการที่อ้างถึงข้างต้น ล้วนเป็นสิ่งที่ควรนำมาทำการศึกษาวิจัยเพื่อหาแนวทางแก้ปัญหา และสำหรับงานวิจัยปัญหานี้จะนำมาพิจารณาเพื่อหาแนวทางที่เป็นระบบสำหรับการแก้ไข ปรับปรุงและพัฒนา คือ ปัญหาเกี่ยวกับกลวิธีสำหรับการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนในระดับห้องเรียน ทั้งนี้เพื่อศึกษาค้นคว้าว่า วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ จะช่วยให้การสอนเขียนบังเกิดผลดีกว่าที่เป็นอยู่ในปัจจุบันหรือไม่

อุปสรรคสำคัญที่ทำให้การสอนภาษาอังกฤษในประเทศไทยไม่ประสบผลสำเร็จเท่าที่ควรก็เพราะ การเน้นการสอนโครงสร้างไวยากรณ์มากกว่าที่จะสอนให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาได้ ฟังได้ พูดได้ อ่านได้ และเขียนได้ (ทรงพร อิศโรสุกุล และสุชาดา นิมมานนิตย์ 2527 : UE1) เพิ่งจะย้อนหลังไปไม่ถึง 10 ปีมานี้เอง ผู้ที่เกี่ยวข้องในวงการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ พยายามคิดหาทางออกและแก้ปัญหานี้โดยการนำของ The Council of Europe ซึ่งมีนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ที่มีชื่อเสียงรวมอยู่ด้วย อาทิ เดล ไฮม์ส์ (Del Hymes) ดี เอ วิลกินส์ (D.A. Wilkins) เอช จี วิดโดว์สัน (H.G. Widdowson) เจ ซี ริชาร์ดส์ (J.C. Richards) ฯลฯ ต่างกล่าวว่า แนวการสอนภาษาต่างประเทศที่น่าจะได้ผลดีที่สุดในปัจจุบันนี้คือ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่อิงการจัดเนื้อหาตามวิชาซึ่งเน้นเนื้อหาภาษาเป็นสำคัญที่เรียกว่า ฟังก์ชันนอล-โนชันนอล ซิลละบัส (Functional-Notional Syllabus) (สมบุญ วิชาวิบูล 2528 : 2, 5) กล่าวคือ ในการเรียนภาษานั้น ผู้เรียนไม่ต้องการเรียนรู้ตัวภาษาเพื่อจะอธิบายระบบหรือโครงสร้างของภาษาแต่ผู้เรียนเรียนภาษาเพื่อที่จะใช้เป็นสื่อในการถ่ายทอดความคิดของตน (Widdowson. 1981 : 3)

แต่อย่างไรก็ตามปรากฏว่าในปัจจุบันได้เกิดแนวคิดทางการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศแนวใหม่ขึ้นอีก คือ แนวคิดทางการเรียนการสอนภาษาแบบบูรณาการ (Integrated Approach) ซึ่งเกิดจากการบูรณาการแนวคิดทางการสอนแบบเก่าบางแบบ เช่น วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล วิธีฟังและพูด วิธีสอนตามแนวการสอนเชิงโครงสร้าง-สถานการณ์ เข้ามาผสมผสานกับแนวการสอนภาษาแบบใหม่ ๆ เช่น แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และแนวการสอนภาษาตามธรรมชาติ (The Natural Approach) เป็นต้น แนวการสอนภาษาแบบบูรณาการนี้จะเน้นที่เทคนิคและขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนเป็นสำคัญ ครูผู้สอนจะต้องถามตนเองอยู่เสมอว่า ทำอย่างไรจึงจะจัดกิจกรรมในห้องเรียนให้มีอิทธิพลต่อการเรียนรู้ ครูที่ดีควรจัดให้การสนทนาทั้งการเรียนรู้และการรับรู้ (Learning and Acquisition) ควบคู่กันไป การเรียนรู้ประกอบด้วยการปฏิบัติกิจกรรมที่มุ่งสู่การเรียนรู้รูปแบบภาษา เช่น การออกเสียง การใช้บัตรคำ การลอกประโยคที่แสดงการใช้คำบางคำ ฯลฯ ขณะที่การรับภาษาเกิดจากการเขียนอย่างอิสระ การแสดงบทบาทสมมติ และกิจกรรมปฏิสัมพันธ์อื่น ๆ (Paulston. 1985 : 14 - 27) แนวคิดของพอลสตันที่อ้างถึงนี้สอดคล้องกับบุคคลอื่น ๆ ในวงการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศอีกหลายท่าน อาทิ มันบี้ (Munby. 1983 : 96) กล่าวว่า การเลือกวิธีสอนของครูต้องคำนึงถึงความเหมาะสม สอนด้วยวิธีใหม่บ้าง และกลับมาหาวิธีเก่าบ้าง เพราะไม่มีวิธีสอนใดในโลกที่ใคร่ถือว่าเป็นวิธีสอนที่十全สมบูรณ์ที่สุด ผู้สอนจะต้องเป็นผู้มีความสามารถพิจารณาเลือกวิธีสอนและกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียน แนวคิดของการจัดการเรียนการสอนลักษณะเดียวกันนี้ วิลเลียม ที ลิทเทิลวูด (William T. Littlewood) เป็นอีกผู้หนึ่งที่แสดงความคิดเห็นตลอดจนให้ทฤษฎีและแนวปฏิบัติสำหรับการจัดการเรียนการสอนภาษาแบบบูรณาการเอาไว้ (Littlewood. 1985 : 1 - 13) ซึ่งผู้วิจัยเรียกว่า แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ (The Integrated Communicative Approach) ลิทเทิลวูดเผยแพร่แนวคิดนี้ไว้ในบทความเรื่อง "Integrating the New and the Old in a Communicative Approach" อันเป็นแนวการสอนแบบหนึ่งที่เกิดจากการผสมกลมกลืนการเรียนรู้อย่าง

และการรับรู้เข้าด้วยกัน เพื่อให้เป็นแนวปฏิบัติซึ่งมุ่งหมายให้เกิดกลวิธีการเรียนการสอนที่เป็นไปได้ (Practical) สำหรับการจัดการเรียนการสอนในชั้นเรียน และอาจจะเป็นประโยชน์ต่อการปรับตัวของครูที่มีความชำนาญและเคยชินกับการสอนทางคำที่คำนึงถึงรูปแบบภาษา (Language forms) หรือครูที่เน้นแต่คำของการเรียนรู้ อย่างเอาจริงเอาจัง (Conscious Learning) ให้อยู่ ๆ เปลี่ยนแปลงแนวคิดและแนวปฏิบัติมาสู่แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอันเป็นที่ยอมรับในปัจจุบัน สำหรับประเทศไทยในปัจจุบันครูส่วนมากสอนทักษะการเขียนตามแนวการสอนในคู่มือครู และก็มีงานวิจัยทางการเรียนการสอนภาษาอังกฤษเป็นจำนวนมากที่นำวิธีสอนตามคู่มือครูไปเปรียบเทียบกับวิธีสอนแบบอื่น ๆ

ผลการวิจัยยืนยันว่า ปัจจัยทางด้านอารมณ์และความรู้สึก (Affective Factors) หรือปัจจัยที่ไม่ใช่ตัวภาษา (Non-linguistic Factors) มีอิทธิพลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศเช่นกัน (Littlewood. 1984 : 51) ซึ่งปัจจัยที่กล่าวถึงนี้ได้แก่ ทศนคติ (Attitude) แรงจูงใจ (Motivation) ความสนใจ (Interest) ภาวะทางอารมณ์ เช่น ความวิตกกังวล (Anxiety) ฯลฯ สำหรับแรงจูงใจนั้นเป็นปัจจัยสำคัญต่อการตัดสินใจว่าผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จในการเรียนหรือไม่ และยังได้ชื่อว่าเป็นกุญแจสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศอีกด้วย (Brown. 1981 : 121) ส่วนความวิตกกังวลจัดเป็นภาวะทางอารมณ์ที่สามารถเกิดขึ้นได้ในสถานการณ์การเรียนรู้อย่างไรก็ตาม การวิจัยทางจิตวิทยายืนยันว่า ความวิตกกังวลเป็นภาวะทางอารมณ์ที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาต่างประเทศเช่นกัน (Scovel. 1978 : 138 - 141)

จากความสำเร็จและสภาพปัญหาที่กล่าวมาทั้งหมดข้างต้น เป็นแรงผลักดันให้ผู้วิจัยสนใจที่จะทำการศึกษาค้นคว้าเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนที่แตกต่างกัน 3 วิธี ได้แก่ วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู ทั้งนี้เพื่อเป็น

แนวทางสำหรับครูสอนวิชาภาษาอังกฤษและผู้ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ จะได้พิจารณาเลือกใช้รูปแบบการสอนเขียนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับผู้เรียนต่อไป

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู
2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู
3. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า

ผลการวิจัยจะเป็นแนวทางสำหรับครูและผู้ที่เกี่ยวข้องกับการเรียนการสอนภาษาอังกฤษ ในการพิจารณาเลือกใช้และปรับปรุงรูปแบบการสอนเขียนภาษาอังกฤษให้เหมาะสมกับผู้เรียน โดยให้ผู้เรียนเกิดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ มีแรงจูงใจและลดความวิตกกังวลอันจะเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาทางภาษา

ขอบเขตของการศึกษาครั้งนี้

1. ประชากร

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาทักษะเขียน 1 (อ 061) ใน กรุงเทพมหานคร

2. กลุ่มตัวอย่าง

นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาทักษะเขียน 1 (อ 061) จำนวน 2 ห้องเรียนรวม 90 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวน 30 คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มอย่างง่าย

3. ระยะเวลาในการทดลอง

กลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมใช้เวลาทดลองกลุ่มละ 6 สัปดาห์ ๆ ละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งหมด กลุ่มละ 12 คาบ

4. เนื้อหาที่ใช้ในการทดลอง

เนื้อหาที่ใช้ในการสอน การสร้างแบบฝึกหัดและการจัดกิจกรรมเป็น เนื้อหาจากหนังสือ Writing to Communicate Book I ในรายวิชา อ 061 (ทักษะเขียน 1) หน่วยที่ 2 - 6 โดยแบ่งเนื้อหาออกเป็นหน่วยย่อยได้ ดังนี้

Unit II Lesson 1 Hobbies

Lesson 2 Interests

Unit III Lesson 1 Appointment

Lesson 2 Taking Messages

Unit IV Lesson 1 Letters

Lesson 2 Informal Letters

Lesson 3 Informal Letters

Lesson 4 Formal Letters

Unit V Lesson 1 Accidents

Lesson 2 Injuries

Unit VI Lesson 1 Ailments

5. ตัวแปรที่จะศึกษา

5.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ วิธีสอนเขียน 3 วิธี

5.1.1 วิธีสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

5.1.2 วิธีสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แบบบูรณาการ

5.1.3 วิธีสอนเขียนตามคู่มือครู

5.2 ตัวแปรตาม ได้แก่

5.2.1 ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

5.2.2 แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

5.2.3 ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ

คำนิยามศัพท์เฉพาะ

1. วิธีสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่จัดการสอนโดยให้นักเรียนฝึกทักษะการเขียนด้วยภาษาที่ใช้ในการสื่อความหมาย เป็นภาษาที่เจ้าของภาษาใช้ในชีวิตจริง ถูกต้องตามกาลเทศะ และเหมาะสมกับบริบทสังคม กิจกรรมการเรียนรู้ใช้กิจกรรมภาษาแบบต่าง ๆ ที่ผู้เรียนจะได้มีปฏิสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน วิธีสอนดังกล่าวยึดหลักการและแนวคิดทางการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารของ วิลกินส์ (Wilkins. 1976) วิดโดว์สัน (Widdowson. 1978) ฟินอคเคียโร (Finocchiaro 1979) ริชาร์ดส์ (Richards. 1983) แล้วนำมาใช้กับขั้นตอนการสอนทักษะ การเขียนของ รายนส์ (Raimes. 1983 : 139 - 141) ซึ่งมีขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การมอบหมายงาน (Giving Assignments)

เป็นขั้นที่ครูจะชี้แจงและกำหนดเนื้อหาที่จะเรียน รวมทั้งอธิบายขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล

ขั้นที่ 2 การประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างและคำศัพท์ (Internalising Structures and Vocabulary)

ขั้นนี้เป็นการนำคำศัพท์และโครงสร้างที่จำเ็นมาสอนนักเรียน โดยใช้วิธีฝึกเชิงหน้าที่ของภาษา (Functional Drills) เช่นการคุยตัวอย่างจากสื่อที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) การแสดงบทบาทสมมติ ฟังเพลง สนทนา ชมภาพยนตร์ วิดีโอ เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนเกิดการรับภาษา (Acquisition) ตามธรรมชาติเพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ต่อไป

ขั้นที่ 3 การผลิตงานเขียนผ่านกิจกรรมทางการสื่อสาร (Creating Written Products through Communicative Activities)

ในขั้นนี้จะให้นักเรียนผลิตงานเขียน โดยจัดกิจกรรมการเขียนที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาทคล้ายผู้เขียนและผู้อ่านงานเขียนในชีวิตจริง กิจกรรมที่กำหนดไว้มีดังนี้

- การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)
- กิจกรรมจิกซอว์ (Jig - Saw Writing)
- การสัมภาษณ์ (Interviews)
- การระดมพลังสมอง (Brainstorming)

ในการทำกิจกรรมจะจัดกิจกรรมกลุ่ม (Group Work) หรือกิจกรรมคู่ (Pair Work) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของกิจกรรมแต่ละชนิด

ขั้นที่ 4 การร่วมกันวิพากษ์วิจารณ์และแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียน (Dealing with Errors)

นำผลงานเขียนจากขั้นที่ 3 มาแสดงหน้าชั้น ในขั้นนี้ครูและนักเรียน ทั้งชั้นจะช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง เช่น แก่สำนวนภาษา ไวยากรณ์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และที่สำคัญคือมีการวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

ขั้นที่ 5 การประเมินผล (Evaluating)

เป็นขั้นที่ครูจะนำผลงานเขียนของนักเรียนไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 6 การมอบหมายงานเขียนเพิ่มเติมเพื่อช่วยฝึกความแม่นยำในส่วน

ที่ยังบกพร่อง (Assinging Follow - up Tasks to Help in Weak Areas)

ครูนำจุดบกพร่องที่ตรวจพบและรวบรวมไว้ไปแก่นักเรียน โดยให้งานเขียนเพิ่มเติมเพื่อฝึกฝนความแม่นยำอีกครั้งหนึ่ง เช่น การให้การบ้าน

2. วิธีสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ หมายถึง การสอนตามแผนการสอนที่จัดการสอนแบบผสมผสานระหว่างวิธีสอนภาษา แนวเกาบางแบบซึ่งได้แก่ วิธีสอนแบบไวยากรณ์และแปล วิธีฟังและพูด วิธีสอนตามแนวการสอนเชิงโครงสร้าง-สถานการณ์ กับวิธีสอนแนวใหม่อันได้แก่ แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เน้นการสอนเขียนที่ให้นักเรียนได้รับการฝึกแบบแยกทักษะเพื่อสร้างความชำนาญในด้านรูปแบบภาษา (Forms of Language) ควบคู่ไปกับการให้นักเรียนได้ทำกิจกรรมเชิงสื่อสาร เพื่อฝึกปฏิบัติแบบรวมทักษะในรูปของงาน (Whole - task Practice) วิธีสอนดังกล่าวยึดหลักการและแนวคิดทางการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการของ ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1985 : 1 - 13) แล้วนำมาใช้กับขั้นตอนการสอนทักษะการเขียนของ รายนส์ (Raines. 1983 : 139 - 141) ซึ่งมีขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การมอบหมายงาน (Giving Assignments)

เป็นขั้นที่ครูจะชี้แจงและกำหนดเนื้อหาที่จะเรียน รวมทั้งอธิบายขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล

ขั้นที่ 2 การประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างและคำศัพท์ (Internalising Structures and Vocabulary)

ขั้นนี้เป็นการฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์โดยเฉพาะอย่างยิ่ง โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ตองนำไปใช้ในการเขียน โดยใช้วิธีการฝึกแบบแยกทักษะเพื่อให้เกิดความชำนาญในแต่ละส่วน เช่น การฝึกปากเปล่าโดยใช้แบบฝึก

ชนิดต่าง ๆ (Oral Drills) คือการออกเสียงคำศัพท์ อธิบายและให้ตัวอย่างคำศัพท์ และโครงสร้างไวยากรณ์ ฯลฯ การฝึกในขั้นนี้ครูจะใช้สื่อประเภทต่าง ๆ เช่น รูปภาพ บัตรคำ คำรา ฯลฯ ฝึกนักเรียนเป็นรายคน รายคู่ เป็นกลุ่ม หรือทั้งชั้นเรียนเพื่อสร้างความแม่นยำในด้านรูปแบบภาษา (Forms of Language)

ขั้นที่ 3 การผลิตงานเขียนผ่านกิจกรรมทางการสื่อสาร (Creating Written Products through Communicative Activities)

ในขั้นนี้จะให้นักเรียนผลิตงานเขียนผ่านกิจกรรมภาษาแบบต่าง ๆ ที่นักเรียนจะได้ฝึกปฏิบัติแบบรวมทักษะในรูปของงาน (Whole - task Practice) โดยครูจะเป็นผู้เลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียน จากกิจกรรมที่กำหนดไว้ ดังนี้

- การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)
- กิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jig - Saw Writing)
- การสัมภาษณ์ (Interviews)
- การระดมพลังสมอง (Brainstorming)

การทำกิจกรรมในขั้นนี้จะจัดกิจกรรมกลุ่ม (Group Work) หรือจัดกิจกรรมคู่ (Pair Work) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของกิจกรรมแต่ละชนิด

ขั้นที่ 4 การร่วมกันวิพากษ์วิจารณ์และแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียน (Dealing with Errors)

นำผลงานเขียนจากขั้นที่ 3 มาแสดงหน้าชั้น ในขั้นนี้ครูและนักเรียน ทั้งชั้นจะช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง เช่น แก่สำนวนภาษา ไวยากรณ์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอนและที่สำคัญคือมีการวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

ขั้นที่ 5 การประเมินผล (Evaluating)

เป็นขั้นที่ครูจะนำผลงานเขียนของนักเรียนไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 6 การมอบหมายงานเขียนเพิ่มเติมเพื่อช่วยฝึกความแม่นยำในส่วนที่ยังบกพร่อง (Assigning Follow - up Tasks to Help in Weak Areas)

ครูนำจุดบกพร่องที่ตรวจพบและรวบรวมไว้ไปแก้ไขนักเรียน โดยให้
งานเขียนเพิ่มเพื่อฝึกฝนความแม่นยำอีกครั้งหนึ่ง เช่น การให้การบ้าน

3. วิธีสอนเขียนตามคู่มือครู หมายถึง การสอนตามแผนการสอน โดยให้
นักเรียนได้รับการฝึกเขียนตามขั้นตอนการเรียนการสอนและแบบฝึกหัดที่มีอยู่ในคู่มือครู
ซึ่งยึดเนื้อหาในหนังสือ Writing to Communicate Book I โดยครูจะดำเนินการสอน
ตามลำดับขั้นต่าง ๆ ดังนี้

ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้หลายวิธี
เช่น การตั้งคำถาม ใช้รูปภาพ สร้างสถานการณ์และใช้อุปกรณ์ที่น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับ
กับเนื้อหาที่จะเขียน

ขั้นที่ 2 แจกจุดประสงค์

ครูแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่านักเรียนจะได้รับอะไรบ้างในการ
เรียนแต่ละคาบ และนักเรียนควรจะได้มีการพัฒนาทางด้านพฤติกรรมในการเขียน
อย่างไรบ้าง หลังจากเรียนในคาบนั้น ๆ แล้ว

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นต้องนำมาใช้

ครูทบทวนความรู้เดิมโดยการใช้คำถาม หรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์
และสถานการณ์ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในเรื่องคำศัพท์ ส่วนวน และโครงสร้าง
ไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่

สอนศัพท์โดยการแสดงรูปภาพ อุปกรณ์ และสร้างสถานการณ์ เพื่อสอน
โครงสร้างไวยากรณ์ และสอนส่วนวนต่าง ๆ ที่จำเป็นจะต้องใช้ในการเขียนประโยค

ขั้นที่ 5 ให้แนวการเรียนรู้

- ครูให้ตัวอย่างประโยคต่าง ๆ ที่มีโครงสร้างไวยากรณ์ใกล้เคียงกับ
เรื่องที่จะเขียน

- ให้นักเรียนฝึกฝนโดยการเขียนประโยคตามตัวอย่างที่ครูให้

- ให้นักเรียนสร้างประโยคใหม่ ๆ ตามแนวตัวอย่างที่ครูให้หรือให้ใกล้เคียงกับแนวตัวอย่างที่ครูให้
- ครูเขียนเรื่องโดยเรียงประโยคให้สับสนแล้วให้นักเรียนเรียงประโยคใหม่ที่ถูกต้องตามลำดับของเรื่อง

ขั้นที่ 6 นักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียน

ให้นักเรียนเขียนเรื่องหรือแบบฝึกหัดตามเนื้อเรื่องที่เรียน

ขั้นที่ 7 ตรวจผลงานแจ้งผลการปฏิบัติ

ครูตรวจผลงานการเขียนของนักเรียน แก่ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ และให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนเขียนได้ถูกต้อง คือ ใช้สำนวน กระสวนคำและไวยากรณ์ได้อย่างเหมาะสมและถูกต้อง

ขั้นที่ 8 ประเมินผล

ครูประเมินผลได้โดยการดูจากผลงานและพัฒนาการทางการเขียนของนักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครูให้ปฏิบัติ

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน

กำหนดหัวข้ออย่างกว้าง ๆ หรือหลาย ๆ หัวข้อให้นักเรียนเลือกนำไปเขียนเป็นการบ้านมาส่ง

4. ความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ หมายถึง การที่นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างสามารถใช้ภาษาสำหรับการเขียนได้อย่างถูกต้อง ตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการเขียนศัพท์ สำนวน โครงสร้างทางไวยากรณ์ รวมทั้งเครื่องหมายวรรคตอนและใช้ภาษาได้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดหรือเจตนาของผู้เขียนได้ ซึ่งวัดด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยได้นำไปตรวจสอบคุณภาพก่อนนำไปใช้

5. แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความใคร่รู้และความต้องการที่จะส่งเสริมตนเองในด้านการเรียนภาษาอังกฤษให้มีสัมฤทธิ์ผลสูง อันเกิดจากวิธีการสอนของครูที่จะเป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึกรักต่อการเรียนภาษาอังกฤษ

หรือความมานะพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งวัดได้โดยแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษที่ผู้วิจัยปรับปรุงมาจากแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของ สุดา ชาติรินทร์ (สุดา ชาติรินทร์ 2527 : 137 - 141) อารีย์ แวชาญ (อารีย์ แวชาญ 2529 : 127 - 130) ศรีมาลา พิมพ์นิคม (ศรีมาลา พิมพ์นิคม 2529 : 73 - 76) ซึ่งผู้วิจัยได้นำไปตรวจสอบคุณภาพก่อนนำไปใช้

6. ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ หมายถึง ความรู้สึกหรือการกระทำบางอย่างของนักเรียนในขณะที่เรียนวิชาภาษาอังกฤษ โดยแบ่งออกเป็น 6 ลักษณะคือ

6.1 ความตื่นเต้น (Excitable) คือลักษณะที่ไม่อดทนต่อสิ่งเร้าต่าง ๆ ที่มารบกวนจิตใจ เมื่อมีเรื่องยุ่งยากกระทบกระเทือนจิตใจก็เก็บความรู้สึกได้ยาก

6.2 ขลาดกลัวหรือประหม่า (Apprehensive) คือลักษณะขลาดกลัวหรือประหม่า ไม่กล้าแสดงออก หลีกเลี่ยงการแสดงความคิดเห็นหรือการกระทำต่อหน้าคนหมู่มาก ถ้าจำเป็นต้องแสดงออกมักจะไม่มีความละเอียด

6.3 เคร่งเครียดจริงจัง (Tense) คือลักษณะที่จริงจังต่อชีวิต อารมณ์มักจะเครียดอยู่ตลอดเวลา จิตใจหมกมุ่นไม่ค่อยยิ้มแย้มแจ่มใส ไม่ชอบการพูดเล่น

6.4 อารมณ์อ่อนไหว (Affected by Feeling) คือลักษณะที่โกรธง่าย ใจง่าย หวั่นไหวไปกับคำพูดหรือการกระทำของผู้อื่นได้ง่าย ควบคุมอารมณ์ไม่อยู่

6.5 ขี้อาย (Shy) คือลักษณะที่ไม่กล้าแสดงออก ชอบหลบหน้าคนหมู่มาก ไม่กล้าเสี่ยงในสิ่งที่ไม่เคยทำมาก่อน

6.6 จิตวุ่นวาย (Undisciplined Self-Conflict) คือลักษณะที่ชอบคิดมาก เมื่อมีเรื่องยุ่งใจนำไปคิดเป็นเวลานาน ไม่ค่อยได้ง่าย สับสนมักเศร้าซึม หรือใจลอย เพราะเป็นคนช่างคิด

สำหรับการวิจัยครั้งนี้ ความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษวัดได้จากแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลที่ผู้วิจัยดัดแปลงจากแบบทดสอบของจินตนา จันทร์ศิริ (จินตนา จันทร์ศิริ 2528 : 26 - 27, 66 - 67) จีระ เจริญสุขวิมล (จีระ เจริญสุขวิมล 2527 : 37 - 41, 124 - 131) และกาญจนา พรหมมานอก (กาญจนา พรหมมานอก 2527 : 119 - 122) ซึ่งผู้วิจัยได้นำไปตรวจสอบคุณภาพก่อนนำไปใช้

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง เพื่อเป็นพื้นฐานสำหรับการดำเนินการวิจัย โดยแยกตามหัวข้อดังนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน
 - 1.1 ความหมายของการเขียน
 - 1.2 ความสามารถในการเขียน
2. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน
 - 2.1 วิวัฒนาการและแนวโน้มใหม่ในการสอนเขียน
 - 2.2 ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
 - 2.3 ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ
 - 2.4 เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในการสอนเขียน
 - 2.5 งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน
 - 2.5.1 งานวิจัยภายในประเทศ
 - 2.5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ
3. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ
4. เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ

เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการเขียน

1. ความหมายของการเขียน

การเขียนคือ การแสดงความคิด ซึ่งที่อยู่ภายในใจ และอารมณ์ออกมาในลักษณะของตัวอักษร (Finocchiaro. 1958 : 130) อาราพอฟ (Arapoff. 1967 : 34) ได้ให้คำนิยามของการเขียนว่า เป็นการเลือกและเรียบเรียงประสบการณ์อย่างมีจุดหมาย ประสบการณ์อาจเป็นข้อเท็จจริง ความคิดเห็นหรือความคิดซึ่งได้มาจากประสบการณ์โดยตรงหรือโดยอ้อม โดยอาศัยรูปแบบและศิลปะในการถ่ายทอดออกมาในลักษณะของตัวอักษร

โอเลวา (Oleva. 1969 : 152) กล่าวว่า การเขียนเป็นภาษาของผู้พูดในการที่จะสื่อความคิดของเขาไปสู่คนอื่นซึ่งพูดภาษาเดียวกัน แมคโครมมอน (McCrimmon. 1976 : 34) ให้ความหมายของการเขียนในทำนองเดียวกันว่า การเขียนเป็นการสื่อความคิด ความรู้สึก ตลอดจนเรื่องราวต่าง ๆ ให้ผู้อื่นเข้าใจตรงกับเจตนารมณ์ของผู้เขียน ซึ่งสอดคล้องกับความหมายที่วิกโคสัน (Widdowson. 1984 : 34) กล่าวว่า การเขียนคือกิจกรรมทางการสื่อสารประเภทหนึ่ง

2. ความสามารถในการเขียน

คราเชน (Krashen. 1984 : 20 - 23) กล่าวถึงความสามารถในการเขียนไว้ว่า ความสามารถในการเขียนพัฒนาโดยวิธีการเกี่ยวกับการพัฒนาความสามารถในการรับภาษาที่สอง ความสามารถในการเขียนไม่ได้เกิดจากการเรียน แต่เกิดจากการรับปัจจัยนำเข้าอย่างเพียงพอจนเกิดความเข้าใจ (Comprehensible input) อันจะนำไปสู่ความสามารถในการเขียนซึ่งเป็นผลิตผล (Production) ที่ตามมาหรือกล่าวอย่างง่าย ๆ ว่าความเข้าใจในการฟังหรือการอ่านทำให้เกิดความสามารถในการพูดหรือการเขียน

เทลเลอร์ (Taylor. 1976 : 310) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนเป็นเรื่องที่เพิ่มความสัมพันธ์เกี่ยวกับการถ่ายทอดสิ่งที่ได้รับจากการศึกษาอบรมและประสบการณ์ของแต่ละคนออกมาในรูปของการใช้ภาษาที่ถูกต้องตามระเบียบแบบแผนของการผสมผสานประโยคต่าง ๆ ให้เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และที่สำคัญคือ ต้องสามารถสื่อความหมายให้ผู้อื่นเข้าใจได้ตามที่ต้องการ

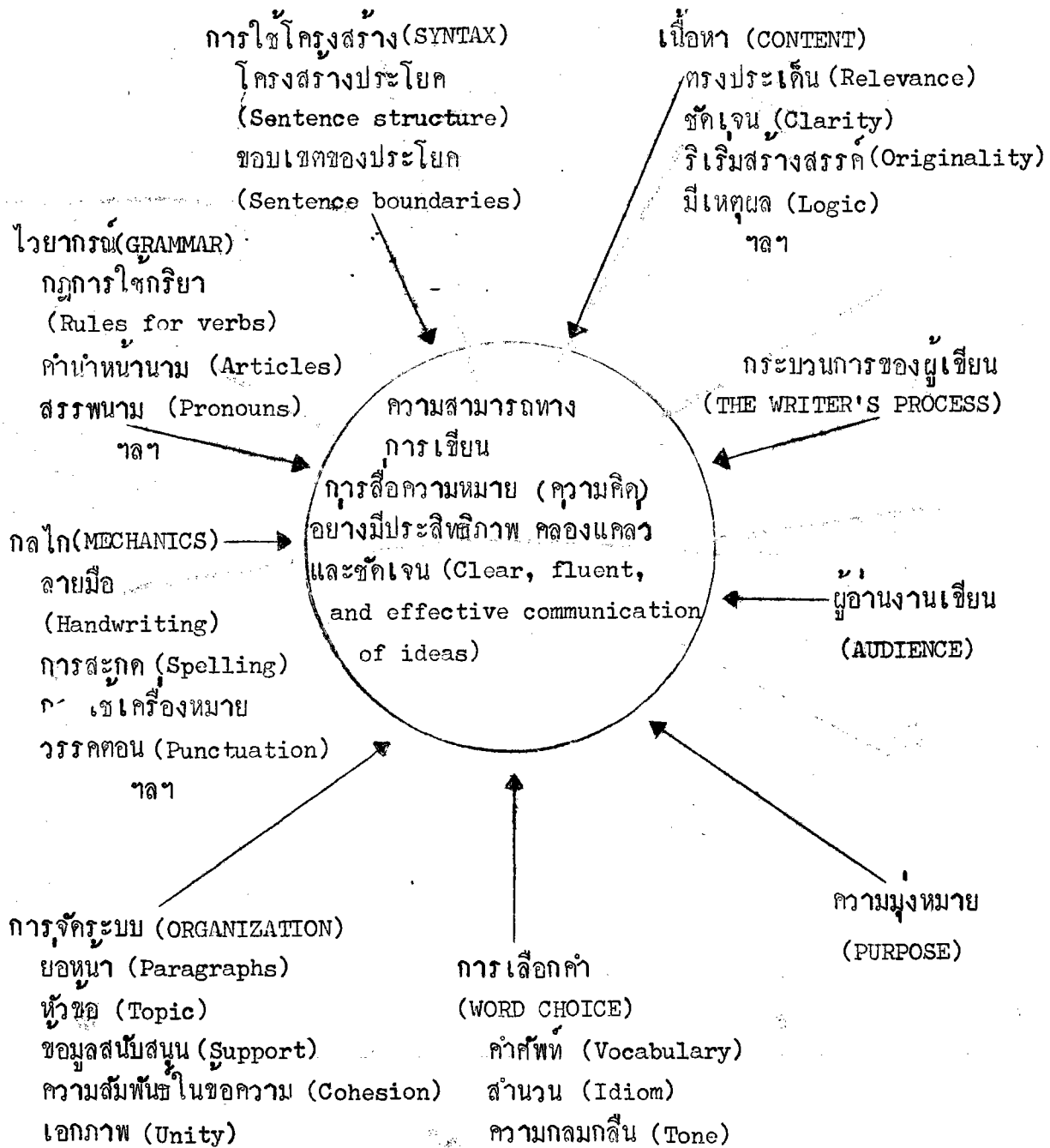
ลาโด (Lado. 1961 : 248) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนคือ ความสามารถที่จะใช้ตัวอักษรอย่างมีความหมาย สามารถเรียงข้อความจากลักษณะโครงสร้าง ภาษาที่ใช้ ใช้แบบฟอร์มของการเขียนให้ตรงกับจุดมุ่งหมายของการเขียนนั้น ๆ ตลอดจนการใช้ คำอย่างถูกต้อง

แวลเลต (Valette. 1977 : 217) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน เป็นความสามารถในการใช้ศัพท์ การสะกดคำ และไวยากรณ์ โดยการเขียนอย่างเชี่ยวชาญ ในด้านลีลา (Style) ของภาษา

อะราพอฟ (Arapoff. 1975 : 233 - 237) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียนคือความสามารถในการจัดการรวบรวมความคิดต่าง ๆ ให้เป็นถ้อยคำที่สละสลวย และใ้ผู้อื่นกล่าวถึงความสามารถในการเขียนในทำนองเดียวกันนี้อีก อาทิ ความสามารถในการเขียนแสดงให้เห็นถึงการจัดระเบียบความคิดออกมาในรูปประโยคได้อย่างเหมาะสม (Burt. 1975 : 292)

แพตตี (Patty. 1985 : 182 - 226) กล่าวว่า ความสามารถในการเขียน คือความสามารถในการแสดงออกซึ่งความคิดที่ต้องการเชื่อมโยง จัดวางและพัฒนารายละเอียดต่าง ๆ ตลอดจนความสามารถในการเรียบเรียงความคิดให้เป็นประโยคสั้น ๆ และเป็นเรื่องราว

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความสามารถในการเขียนคือ ความสามารถในการใช้ คำศัพท์ การสะกดคำ การใช้สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการเรียบเรียงความคิดออกมาเป็นข้อความ เพื่อให้ผู้อื่นเข้าใจความคิดหรือเจตนา ของผู้เขียนได้ และเพื่อให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับส่วนต่าง ๆ ที่ประกอบกันขึ้นจนเกิดเป็น ความสามารถในการเขียนได้นี้ ผู้วิจัยจะนำเสนอด้วยแผนภูมิต่อไปนี้ (Raimes. 1983 : 6)

ภาพประกอบ 1 แผนภูมิแสดงองค์ประกอบที่ก่อให้เกิดความสามารถในการเขียน

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน

1. วิวัฒนาการและแนวโน้มใหม่ในการสอนเขียน

สำหรับแนวทาง (Approach) ด้านรับการสอนเขียนนั้นได้มีการพัฒนาแนวทางในการสอนออกไปหลายรูปแบบ ตามความนิยมของกาลสมัย หากจะสรุปโดยสังเขปแล้วแนวการสอนเขียนได้มีการนำใบ้ใช้ในการเรียนการสอน นี้คงต่อไป (Raimes. 1983 : 6 - 11)

1.1 The Controlled - to Free Approach

ในปี ค.ศ. 1950 - 1960 แนวการสอนฟัง พูด (The audio - lingual approach) ได้รับความนิยมมากในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ การพูดเป็นคำสำคัญส่วนการเขียนเป็นตัวเสริมให้เกิดการพูด เพราะการเขียนต้องประกอบด้วยความรู้ทางไวยากรณ์ และการเรียงเรียงประโยคให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ (Grammatical and syntactic forms) ครูที่สอนภาษาต่างประเทศจึงเน้นให้เรียนเพื่อความรอบรู้ทางไวยากรณ์สำคัญของการสอนเขียนตามแนวทางนี้

1.1.1 ให้ความสำคัญเกี่ยวกับการแต่งประโยค

1.1.2 ให้ความสำคัญขอความเป็นย่อหน้า (Paragraphs) และสอนไวยากรณ์ที่ต้องนำไปใช้ในการเขียน เช่น การเปลี่ยนประโยคคำถามเป็นประโยคบอกเล่า การเปลี่ยนปัจจุบันกาล (Present Tense) เป็นอดีตกาล (Past Tense) การเปลี่ยนพหูพจน์ (Plural) เป็นเอกพจน์ (Singular) การเชื่อมประโยค (Combining Sentences) นักเรียนจะเขียนเรียงความ (Composition) แบบระมัดระวังให้ผิดพลาดทางไวยากรณ์น้อยที่สุด เพราะถูกจำกัดโอกาสในการแสดงความคิดพลาดเนื่องจากการสอนแบบเน้นความถูกต้อง (Accuracy) มากกว่าความสามารถในการสื่อความหมายหรือแสดงแนวความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ (Fluency or Originality)

1.2 The Free - Writing Approach

ครูและนักวิจัยบางคนเน้นปริมาณของการเขียนมากกว่าคุณภาพ ดังนั้นแนวการสอนเขียนแบบนี้จึงเกิดขึ้นมา โดยครูจะให้หัวข้อการเขียนจำนวนมากให้นักเรียน

เลือกเขียน โดยคำนึงถึงความถูกต้องและความผิดพลาดน้อยมากการเขียนแบบนี้
 เน้นที่เนื้อหากับความไพเราะและความชำนาญไม่เน้นรูปแบบทางไวยากรณ์ ครูบางคน
 ต้องการเน้นความชำนาญและความคล่องแคล่ว (Fluency) ให้มากขึ้น ครูจะบอกให้
 นักเรียนเขียนโดยใช้หัวข้อ (Topic) ใดก็ได้ โดยไม่ต้องคำนึงถึงไวยากรณ์และการ
 สะกดคำ ในตอนแรกนักเรียนจะพบกับความยุ่งยาก และมักกล่าวว่า "I can't think
 of anything to write!" แต่พอนาน ๆ ความตื่นเต้นตกใจและความวิตกกังวล
 จะค่อย ๆ หมดไป ครูจะไม่แกล้งส่วนเล็ก ๆ น้อย ๆ ในงานเขียน แต่ครูจะวิจารณ์
 (Comment) แนวความคิดที่นักเรียนแสดงออก บางทีนักเรียนอาสาสมัครจะอ่านงานเขียน
 ให้ครูและเพื่อนฟัง

1.3 The Paragraphy - Pattern Approach

วิธีนี้นักเรียนจะลอกข้อความทั้งย่อหน้า (Paragraphs) แล้ว
 วิเคราะห์รูปแบบของข้อความและโครงสร้างทางไวยากรณ์ ตลอดจนคำศัพท์ที่ใช้ใน
 ข้อความ นักเรียนจะจัดลำดับของประโยคในข้อความ ชี้เส้นหรือเน้นข้อความที่น่าสนใจ
 เลือกชื่อหรือตั้งชื่อให้ข้อความ ใส่ประโยคที่น่าสนใจลงไป ตัดประโยคที่ไม่น่าสนใจ
 และไม่ถูกต้องออก วิธีนี้มีพื้นฐานที่ว่าคนต่างวัฒนธรรมกันสื่อสารซึ่งกันและกันด้วยวิธี
 แตกต่างกัน ดังนั้นนักเรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศจึงต้องการเห็น
 การวิเคราะห์และฝึกภาษาต่างประเทศในงานเขียนให้ชำนาญ

1.4 The Grammar - Syntax - Organization Approach

วิธีการสอนแบบนี้เห็นว่าทักษะการเขียนไม่สามารถแยกเป็นทักษะ
 ย่อย ๆ ได้ ดังนั้นจึงฝึกให้นักเรียนสนใจต่อการจัดการและรวบรวม (Organization)
 แนวคิดให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ และให้ใช้ภาษาได้อย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์
 ด้วย เช่น ให้นักเรียนเขียนคำอธิบายเกี่ยวกับการใช้เครื่องคิดเลข ผู้เขียนไม่ต้องการ
 แต่คำศัพท์ที่เหมาะสม แต่ต้องการฝึกการใช้คำกริยาต่าง ๆ การเรียงลำดับ และ
 การใช้คำเชื่อม เช่น first, then, finally หรือคำเชื่อมอื่น ๆ ให้ถูกต้อง
 ดังนั้นสิ่งจำเป็นเหล่านี้จึงต้องนำมาสอนให้นักเรียนก่อนที่จะให้นักเรียนลงมือเขียน

1.5 The Communicative Approach

แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เน้นจุดประสงค์ของงานเขียนและ
 คนอ่านงานเขียน นักเรียนจะได้รับการสอนให้เขียนเหมือนกับคนที่เขียนในชีวิตจริง
 โดยให้นักเรียนถามคำถามสองประการที่ว่า "ทำไมฉันถึงเขียน ?" และ "ฉันเขียน
 ให้ใครอ่าน ?" อยู่เสมอก่อนจะลงมือเขียน การเขียนตามแนวการสอนแบบเดิม
 ครูคนเดียวเท่านั้นที่เป็นคนอ่านงานเขียนของนักเรียน ดังนั้นการที่ครูใช้วิธีสอนเขียน
 ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร เนื่องจากต้องการให้ผู้เขียนซึ่งได้แก่นักเรียน
 เกิดความสัมพันธ์กับผู้อ่าน ครูจึงให้นักเรียนช่วยกันอ่านงานเขียนในชั้นเรียน และช่วยกัน
 สรุป (Summarize) วิเคราะห์ และเขียนรูปแบบ (Form) ขึ้นใหม่อีก สร้างความสัมพันธ์
 ให้นักเรียนผู้เขียนกับสิ่งแวดล้อมซึ่งจะต้องแสดงลงไปในเรื่องที่เขียน ภาษา และระดับ
 ของการใช้ภาษา เช่น ให้หัวข้อเขียนว่า "Describe your room at home."
 ไม่ใช่ว่าครูเพียงแต่ให้แบบฝึกหัดเช่นนี้เพื่อการใช้ปัจจุบันกาล (Present Tense)
 และบุพบท (Prepositions) เท่านั้น แต่จากงานนี้ครูจะให้งานอย่างใหม่ โดยการ
 มอบหมายงานตามตัวอย่างต่อไปนี้

1.5.1 ให้เขียนถึงเพื่อนชาวต่างประเทศ (Pen - pal) ใน
 ประเทศที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ และเล่าให้เขาฟังเกี่ยวกับห้องของคุณ คุณชอบ
 ห้องของคุณดังนั้นคุณต้องเขียนให้ดึงดูดใจผู้อ่านเท่าที่จะทำได้

1.5.2 ให้เขียนถึงมารดาของเพื่อนชาวต่างประเทศและเล่าให้
 เธอฟังเกี่ยวกับห้องของคุณ เล่าว่าตอนนี้你不ชอบห้องของคุณนัก คุณต้องการเปลี่ยน
 ดังนั้นต้องชักจูงให้เขาเห็นว่า อะไรทำให้你不ชอบห้องของคุณ

1.5.3 โรงเรียนของคุณมีโครงการแลกเปลี่ยนนักเรียน นักเรียน
 ต้องสับเปลี่ยนกันเล่าถึงสภาพของโรงเรียนและบ้านซึ่งกันและกัน

1.5.4 มีนักเรียนคาบอดคนหนึ่งไปที่บ้านของคุณ ให้คุณเล่า
 รายละเอียดเกี่ยวกับห้องของคุณ เพื่อให้นักเรียนคาบอดเห็นภาพพจน์และให้สมมติว่า
 การเขียนบรรยายของคุณจะต้องถูกอัดลงเทปบรรยายให้เด็กคาบอดฟัง นอกจากนี้

นักเรียนในห้องอาจแสดงบทบาทสมมติ (Role Plays) แลกเปลี่ยนจดหมายกัน เขียนถึงกันและกัน หรือถามคำถามและวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนซึ่งกันและกัน

1.6 The Process Approach

เมื่อเร็ว ๆ นี้การสอนเขียนเริ่มเปลี่ยนไปจากการเอาจริง เอาจังทำงานเขียนที่ผลิตออกมา มาสู่การเน้นกระบวนการในการเขียน ผู้เขียนจะต้องถามตนเองเสมอว่า จะเขียนอย่างไร จะเริ่มต้นงานเขียนอย่างไร ? วิธีการนี้ นักเรียนจะมีเวลาสำหรับกระบวนการทำงานจะได้รับข้อมูลย้อนกลับ (Feed Back) จากผู้อ่าน เช่น ครู และเพื่อน นักเรียนจะค้นพบแนวคิดใหม่ ประโยคใหม่ และคำใหม่ ในขณะที่วางแผนการเขียนโดยมีการเขียนร่างครั้งแรก (First Draft) และทบทวน (Revises) แล้วจึงเขียนร่างครั้งที่สอง (Second Draft) ครูหลายคนให้โอกาสนักเรียนสำรวจหัวข้อเขียน ด้วยกิจกรรมก่อนการเขียน (Prewriting Activities) ด้วยการให้อภิปราย อ่าน โต้ว่าที่ ระดมพลังสมอง และทำรายการ (List) งานเขียนชิ้นแรกไม่มีการตรวจแก้ ผู้เขียนจะได้รับแต่การตอบสนองทางการแสดงความคิดเห็นจากผู้อื่นเท่านั้น ดังนั้นแนวการสอนแบบนี้จะไม่มีการจำกัดเวลา และส่งให้ครูตรวจแก้ แต่จะสำรวจหัวข้อเขียน ผ่านการเขียนแล้วแสดงให้ครูและเพื่อนดู เพื่อค้นหาแนวความคิดใหม่ ๆ

ครูที่ใช้กระบวนการนี้ให้การสนับสนุนนักเรียน 2 ประการคือ เวลาสำหรับนักเรียนในการที่จะพยายามหาแนวคิด และประการที่ 2 ให้ข้อมูลย้อนกลับ ต่อเนื้อหาที่เขียนโดยทำเป็นโครงร่างมาส่งให้ดู ดังนั้นวิธีการนี้ทำให้นักเรียนค้นพบแนวคิดใหม่ และรูปแบบภาษาใหม่ในการที่จะแสดงความคิดลงไปสู่งานเขียน

จากวิวัฒนาการและแนวโน้มใหม่ในการสอนเขียนที่กล่าวมาทั้งหมด พอจะสรุปได้ว่า การสอนเขียนตามความนิยมในอดีตนั้นเน้นโครงสร้างทางไวยากรณ์และรูปแบบในการเขียน โดยมีครูเป็นผู้ตรวจแก้อย่างคร่ำเคร่ง เพื่อค้นหาข้อผิดพลาดในงานเขียน ส่วนแนวการสอนที่ได้รับความนิยมในปัจจุบันคือแนวการสอนเขียนเพื่อการสื่อสาร ที่เน้นจุดประสงค์ของงานเขียนและคำนึงถึงผู้อ่านงานเขียนและสิ่งที่ให้นักเรียนเขียนนั้น

เป็นสิ่งที่นักเรียนสามารถนำไปใช้ในชีวิตจริง (Authentic) และแนวการสอนเขียนอีกรูปแบบหนึ่งที่กำลังอยู่ในความสนใจในปัจจุบันเช่นเดียวกันคือ แนวการสอนเขียนแบบกระบวนการ (The Process Approach) ซึ่งเน้นขั้นตอนของการเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร และที่สำคัญคือฝึกให้นักเรียนผลิตงานเขียนผ่านกระบวนการทางความคิด (Thinking Process)

2. ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

2.1 ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับการจัดเนื้อหาวิชาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร หรือแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย (Communicative Approach) เป็นแนวการสอนภาษาต่างประเทศแนวหนึ่งที่ใช้เป็นทฤษฎีพื้นฐานของการจัดเนื้อหาวิชา (Syllabus Design) การสอนภาษาต่างประเทศแบบใหม่ที่เรียกว่า Notional Syllabus หรือ Functional Syllabus หรือ Functional - Notional Syllabus ซึ่งแปลเป็นภาษาไทยได้ว่า "การจัดเนื้อหาวิชาเชิงอรรถกิจ" หรือ "การจัดเนื้อหาวิชาเชิงการกิจ" หรือ "การจัดเนื้อหาวิชาเชิงสื่อสาร" (ประพาศน์ พุทธิประภา 2528 : 34, 44) ทั้งนี้เพราะการจัดเนื้อหาวิชาเชิงไวยากรณ์ - โครงสร้าง (Grammatical or Structural Syllabus) และการจัดเนื้อหาวิชาเชิงสถานการณ์ (Situational Syllabus) ที่นิยมใช้กันตลอดเวลาที่ผ่านมา มีจุดอ่อนหลายประการ โดยเฉพาะอย่างยิ่งผู้เรียนที่เรียนด้วยวิธีการสอนที่จัดขึ้นตามเนื้อหาวิชาทั้งสองแนวดังกล่าว มีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการติดต่อสื่อสารไม่เพียงพอ (Wilkins. 1983 : 18) จึงเกิดการเคลื่อนไหวใหม่ในวงการสอนภาษาต่างประเทศขึ้นมาเมื่อประมาณ ค.ศ. 1970 แนวคิดเกี่ยวกับการสอนภาษาได้เปลี่ยนไปเน้นการสอนเพื่อให้ผู้เรียนสามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเหมาะสมกับบุคคลที่ตนติดต่อด้วย บทเรียนมิได้ยึดเนื้อหาไวยากรณ์เป็นหลักดังแต่ก่อน แต่ยึดจุดประสงค์

ในการเรียนภาษาเพื่อสื่อความหมายเป็นหลัก เพราะโดยปกติมนุษย์ใช้ภาษาเพื่อแสดงความรู้สึกหรือความต้องการต่าง ๆ ด้วยการใช้พูดหรือเขียน ดังนั้นการจัดเนื้อหาวิชาจึงสมควรที่จะกำหนดว่า จะให้ผู้เรียนเรียนภาษาเพื่อใช้ในหน้าที่ของภาษาอันใด (Performance of Language Functions) เช่น เพื่อตามข้อของใจ ออกคำสั่ง ขอร้อง ขักชวน ขอโทษ แสดงความเห็น แสดงความยินดี เสียใจ ฯลฯ และในหน้าที่ของภาษาเช่นนั้น จะต้องใช้เนื้อหาทางภาษา (Expression of Notions) อันใดแก่ คำ วลี ประโยคและน้ำเสียง เช่นใดจึงจะใช้ภาษาให้สอดคล้องกับความคิดของผู้พูดหรือผู้เขียนในสถานการณ์นั้น ๆ ดังนั้นในการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้น การจัดเนื้อหาในแต่ละบทเรียนจึงมิได้จัดโดยให้หลักไวยากรณ์เป็นหลัก แต่จำแนกเป็นบทสื่อ (Notions) ต่าง ๆ แทน และจะต้องคำนึงถึงความเหมาะสมของสำนวนภาษาที่ใช้ในความสัมพันธ์ทางสังคมของผู้ใช้ และผู้ฟังหรือผู้อ่าน หรือกล่าวโดยย่อก็คือ ควรพิจารณาว่าใครพูดกับใคร บุคคลทั้งสองฝ่ายมีความสัมพันธ์กันอย่างไรและกำลังอยู่ในสถานการณ์เช่นไรควย (สุไร พงษ์ทองเจริญ 2526 : 40 - 41)

การจัดเนื้อหาวิชาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนี้

(เฉลียว จิรสิทธิ์ 2520 : 16 - 17; สมบูรณ์ วิชาวิญญู 2528 : 14 - 23)

เป็นผลจากการประยุกต์แนวความคิดของกลุ่มนักภาษาศาสตร์ในยุค พ.ศ. 2473

ในลอนดอน (London School of Linguistics) ซึ่งมี เจ อาร์ เฟิร์ธ (J.R.Firth) เป็นหัวหน้า โดยนักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้เห็นว่า ภาษาเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการทางสังคมของมนุษย์ ในการสื่อความหมายซึ่งกันและกัน ความหมายจึงเป็นส่วนสำคัญส่วนหนึ่งของวิชาภาษาศาสตร์

เฟิร์ธ ได้รับอิทธิพลในด้านความคิดเกี่ยวกับ Context of Situation จากนักมนุษยวิทยา ชื่อ มาลินอฟสกี (Malinowski) เฟิร์ธ เห็นว่าการนำ Context of Situation เข้ามาเกี่ยวข้องกับวิชาภาษาศาสตร์จะทำให้การพิจารณามองเห็นความสัมพันธ์ของสิ่งต่อไปนี้เพิ่มขึ้นซึ่งได้แก่

1. องค์ประกอบที่สัมพันธ์กันระหว่างผู้ร่วมสนทนา ได้แก่ คำพูด น้ำเสียง บุคลิกภาพ และกิริยาท่าทาง เป็นต้น
2. วัตถุประสงค์และเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง
3. ผลของการใช้คำของผู้ร่วมสนทนา

แนวความคิดทางด้านการความหมายและ Context of Situation นี้ได้นำนักภาษาศาสตร์รุ่นใหม่ในอังกฤษนำมาใช้อย่างหลังที่เฟิร์ธวางดับไปแล้ว นักภาษาศาสตร์กลุ่มนี้เรียกตัวเองว่า Neo - Firthian (เฟิร์ธเรียน ยุคใหม่) เช่น M.A.K. Halliday เป็นต้น เขาเหล่านี้ได้นำความคิดพื้นฐานนี้มาเป็นแนวทางในการศึกษา ทฤษฎีทางไวยากรณ์ โดยเน้นความสำคัญของความหมายและหน้าที่ของภาษา ดังนั้น จึงเกิดมี Functional Grammar ขึ้น นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ได้นำหลักการเดียวกัน มาพิจารณาใช้ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งทำให้เกิดการใช้แนวทฤษฎี ที่เรียกว่า Functional Approach หรือ Notional Approach ขึ้น และสืบเนื่อง ต่อมาจนเกิดการจัดเนื้อหาวิชาที่เรียกว่า Functional - Notional Syllabus ขึ้นในที่สุด

ส่วนคำว่า "Notion" ซึ่งปรากฏในแนวความคิดของการจัดเนื้อหา วิชาตามแนวใหม่นี้ อาศัยแนวคิดจากการที่ ชอมสกี (Chomsky. 1965 : 24) ได้บัญญัติความหมายในเรื่องความแตกต่างของคำว่า "competence" และ "performance" โดยกล่าวว่าภาษาที่มนุษย์ใช้มี 2 ระดับ คือ ความรู้ในภาษา (Competence) และ การใช้ภาษา (Performance) ความรู้ในภาษา คือสิ่งที่ทำให้บุคคลภาษาสามารถใช้ ภาษาได้ และ การใช้ภาษา คือการพูดภาษาจริง ๆ ของผู้ใช้ภาษา แต่บุคคลอาจจะ พลังแสดงพฤติกรรมที่เรียบเรียงอย่างถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ออกมาอย่างกระต่อน กระแทกก็ได้ ต่อมา ไฮม์ส (Hymes. 1972 : 38 - 71) วิจัยชอมสกีว่า ศึกษาเฉพาะภาษาของผู้พูดและผู้ฟังในอุดมคติ และทิ้งองค์ประกอบที่สำคัญในการใช้ ภาษาเพื่อการสื่อสาร แนวความคิดของชอมสกีในเรื่องการใช้ภาษา (Linguistic Performance) จำกัดอยู่ในวงของจิตวิทยา คือการใช้ภาษาขึ้นอยู่กับความจำ

ซึ่งอาจทำให้ประโยคที่ใช้ไม่สมบูรณ์แบบ โฮมส์ มีความเห็นว่าคำพูดที่เราใช้อยู่เป็นประจำนั้นไม่ใช่เพียงแต่ต้องใช้ให้ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ของภาษา แต่ต้องให้เหมาะสมกับบริบท (Context) ด้วย ฉะนั้นการศึกษาโดยมีเป้าหมายเพื่อศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารก็ต้องวิเคราะห์ว่า ประโยคนั้น ๆ ถูกกล่าวขึ้นเพื่อวัตถุประสงค์อะไรของผู้พูด เพราะประโยคที่มีโครงสร้างเหมือนกันอาจทำหน้าที่สื่อสารต่างกัน และในทำนองเดียวกันประโยคที่มีลักษณะโครงสร้างต่างกันทำหน้าที่เดียวกันได้ โฮมส์ยังเป็นผู้กล่าวว่า ทฤษฎีการศึกษาความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสารควรมุ่งสู่ประเด็นที่สำคัญ 3 ประการ ดังนี้

1. ความสามารถในการใช้ภาษาในสังคม เช่น ภาษาที่ใช้กับบุคคลในระดับต่าง ๆ กัน เช่น ลูกกับพ่อ ลูกศิษย์กับครู ลูกจ้างกับนายจ้าง เป็นต้น ย่อมมีภาษาและลีลาต่างกัน
2. ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อกิจวัตรประจำวัน เช่น การทักทาย การแสดงความรัก หรือเสียใจ การเล่าเหตุการณ์
3. ขอบเขตของพฤติกรรมทางภาษา ซึ่งหมายถึงความสามารถในการใช้ภาษาแบบต่าง ๆ กับใคร เมื่อไร และที่ไหน

ทฤษฎีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารของ โฮมส์ ได้มีผู้นำมาประยุกต์ใช้กับการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศต่อมา โดยที่ วิลกินส์ (Wilkins. 1972 : 87) ได้เขียนรายงานภายใต้หัวข้อว่า "Grammatical, Situational and Notional Syllabus" เสนอต่อ The Third International Conference of Applied Linguistics ที่เมืองโคเปนเฮเกนได้กล่าวถึงการจัดเนื้อหาวิชาเชิงไวยากรณ์ว่า ผู้สอนได้พยายามสอนความรู้ด้านไวยากรณ์ แต่ความรู้ที่ได้นั้นจะนำไปใช้ประโยชน์ได้เพียงส่วนน้อยเท่านั้น และผู้เรียนบางส่วนเท่านั้นที่จะนำความรู้ทางไวยากรณ์ไปใช้ได้จริงในสังคม ส่วนการจัดเนื้อหาวิชาเชิงสถานการณ์ ผู้สอนเน้นบริบทสังคม (Social Context) และผู้เรียนสามารถทำนายว่าจะพูดอะไรจากบริบทสังคม วิลกินส์ ชี้ให้เห็นว่า การสอนเริ่มเปลี่ยนจาก

การสอนที่อิงเนื้อหา (Subject - based) มาเป็นการสอนยึดผู้เรียน (Learner - based) เมื่อมาถึงยุคของ Notional Syllabus ซึ่งเน้นการสอนให้ผู้เรียนใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย

วิลกินส์ (Wilkins. 1976 : 18) ได้กล่าวว่าแนวการสอนแบบไวยากรณ์-แปล และแนวการสอนแบบสถานการณ์ ผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จในการเรียนน้อยมากไม่ว่าความรู้ด้านไวยากรณ์ หรือด้านการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร เพราะการจัดเนื้อหาวิชา ไม่ได้คำนึงถึงจุดมุ่งหมายของการเรียนภาษาเพื่อการสื่อสาร สำหรับการจัดเนื้อหาแบบ Notional Syllabus นั้น สอนให้ผู้เรียนใช้ภาษาในการสื่อความหมาย จะไม่ร่อนจนกระทั่งผู้เรียนเรียนรู้กฎเกณฑ์ไวยากรณ์และรู้คำศัพท์มาก ๆ แต่จะสอนตั้งแต่เริ่มเรียนภาษาต่างประเทศ โดยอาศัยโครงสร้างและคำศัพท์เบื้องต้นในการสื่อสาร ฉะนั้น Notional Syllabus จึงเน้นการสอนเนื้อหาที่มีจุดประสงค์ในการสื่อสารมากกว่าการสอนรูปแบบภาษา

วิลกินส์ เสริมว่า การเรียนที่ยึด Notional Syllabus จะไม่ทำให้ผู้เรียนอ่อนเรื่องไวยากรณ์ แต่ผู้เรียนกลับจะมีความสามารถด้านไวยากรณ์สูงกว่าการเรียนแบบยึดไวยากรณ์เป็นหลักเสียอีก เพราะการสื่อสารด้วยภาษาทำให้ผู้เรียนเรียนรู้ไวยากรณ์ในระดับสื่อความหมายจริงได้ดี และทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่า ทั้งการสอนไวยากรณ์ยังต้องมียุ่เสมอ แต่ไม่ได้ยึดเป็นหลักสำคัญในการจัดเนื้อหาเท่านั้น

วิกโดสัน (Widdowson. 1978 : 18 - 19) กล่าวว่า ผู้เรียนภาษาที่เรียนแต่ความรู้ด้านตัวภาษา (Knowledge of Usage) แต่ไม่เรียนเพื่อความรู้ด้านการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Knowledge of Use) การเรียนภาษาของผู้เรียนนั้นก็ไม่มีประโยชน์ สำหรับวิกโดสัน ใช้คำว่า "Usage" หมายถึง โครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์และระบบการจัดการกับภาษา ส่วนคำว่า "Use" หมายถึง ทักษะการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายในสถานการณ์ที่เป็นจริงซึ่งผู้เรียนจะได้พบในชีวิตจริง

วิตโคสัน และบรัมฟิท (Widdowson and Brumfit. 1981 : 209)

ไคกล่าวว่า การจัดหลักสูตรภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้น ควรเริ่มด้วยการสอน โครงสร้างหลัก (Structure Core) เพื่อวางรากฐานของภาษาและประสบการณ์ ในขณะที่เกี่ยวกับการสอนเนื้อหาตามหน้าที่ภาษาในการสื่อความหมายก็จะดำเนินไปตามปกติ โดยยึดหลักความถูกต้องของผู้เรียน ความเหมาะสมกับสถานการณ์ทางสังคม และวัฒนธรรม

วิตโคสัน ยังเน้นการสื่อสารระดับข้อความต่อเนื่อง (Discourse)

คือการใช้ภาษาที่สัมพันธ์ระหว่างประโยคในข้อความ ฉะนั้นการสอนหน้าที่ภาษาในการสื่อสารจำเป็นต้องมีสัมพันธภาพ (Coherence) และมีความสัมพันธ์ในข้อความ (Cohesion) วิตโคสัน จึงเน้นการสอนการใช้ตัวเชื่อมและการลำดับข้อความ

อเล็กซานเดอร์ (Alexander. 1981 : 249) กล่าวว่า

การสอนที่ยึด Functional - Notional Syllabus ต้องมีปัจจัยในการสอนอย่างน้อย ดังต่อไปนี้

1. Functions หรือ Language Acts หมายถึง หน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมาย เช่น การแสดงความเห็นด้วย การปฏิเสธ การรับข้อเสนอขอโทษ และการแสดงความคาดหวัง

2. Notions หมายถึง หัวข้อที่กำหนดขึ้นตามหัวเรื่องอาจจะประกอบด้วย สถานที่ เวลา สถานการณ์ เช่น At a bank, Near here, In the morning

3. Setting หมายถึง สถานการณ์ของการใช้ภาษา ภาษาที่ใช้ติดต่อสนทนาขึ้นอยู่กับสถานการณ์ซึ่งเป็นองค์ประกอบทางสังคมที่มีอิทธิพลต่อการใช้ภาษา สถานการณ์นี้สัมพันธ์กับสภาพแวดล้อมและระยะเวลาที่ใช้ภาษาคอย

4. Social, Sexual and Psychological Roles

หมายถึง ลักษณะของคู่สนทนาว่าเป็นใครพูดกับใคร มีความสัมพันธ์กันอย่างไร และความรู้สึกในเวลาสนทนาเป็นอย่างไร ปัจจุบันยังคงกล่าวมีผลต่อภาษาที่ใช้อย่างไร

5. Style and Register หมายถึง สีสันและทำเนียบภาษา เป็นวิธีที่ผู้พูดใช้ภาษาเพื่อสะท้อนให้รู้ทัศนคติของเขา เช่น มีแบบแผนหรือไม่ (Formal / Informal) สุภาพหรือไม่สุภาพ (Courteous/Rude) เคร่งขรึมหรือร่าเริง (Serious/Jocular)

6. Stress and Intonation หมายถึง การพูดเสียงสูงต่ำ เพื่อแสดงทัศนคติหรืออารมณ์

7. Grammar หมายถึง วิธีที่จะใช้ภาษาในการแสดง ความหมายต่าง ๆ โดยเฉพาะ General Notions มักจะใช้ไวยากรณ์ในการจัดเนื้อหาของ Notion ซึ่งอเล็กซ์เคอร์ เรียกว่า Grammatical Content

8. Vocabulary หมายถึง คำศัพท์ที่ต้องการใช้ตามหัวข้อ
ข้างต้น

9. Paralinguistic Features หมายถึง การสื่อความหมายที่ไม่เป็นคำพูด หรือไม่เป็นตัวอักษร แต่เป็นกิริยาท่าทาง สีหน้า เป็นต้น

ฉะนั้นการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว Functional - Notional Syllabus จึงมิได้ยึดเนื้อหาทางไวยากรณ์เป็นหลัก แต่ยึดหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมายเป็นหลัก และในการใช้ภาษาติดต่อกันย่อมสัมพันธ์กับสถานการณ์ทางสังคมของผู้ใช้ภาษาทั้งฝ่ายรับสารและฝ่ายส่งสาร เพราะภาษาที่ใช้แตกต่างกันไปตามสถานการณ์ทางสังคม และอารมณ์ของบุคคล ซึ่งทำให้การเน้นและนำเสียงแตกต่างกันด้วย

ในการตัดสินใจว่าควรจะสอนเนื้อหาอะไรนั้น ขึ้นกับว่าผู้เรียนสามารถนำเนื้อหาในหัวข้อนั้นไปใช้ประโยชน์ในการสื่อสารได้มากน้อยแค่ไหน วิลกินส์ (Wilkins. 1983 : 44 - 54) ได้แนะนำหน้าที่ของภาษาในการสื่อความหมายไว้ 6 ประการ ดังนี้

1. การพิจารณาและการประเมินผล
2. การชักจูงให้ผู้อื่นคล้อยตาม
3. การออกความคิดเห็นหรือการโต้แย้ง

4. การหาเหตุผลและการอธิบาย
5. การแสดงความรู้สึกส่วนตัว
6. การแสดงความรู้สึกที่มีต่อผู้อื่น

นอกจากนี้ ฟินอคเคียโร (Finocchiaro. 1979 : 13)

ก็ไ้กล่าวถึงหน้าที่ของภาษาไว้ 5 ประเภทคือ

1. การแสดงความรู้สึกส่วนตัว เช่น ความรัก ความสนุกสนาน
ความผิดหวัง
2. การแสดงความรู้สึกที่มีต่อผู้อื่น เช่น แสดงความเห็นอกเห็นใจ
ในความทุกข์ของผู้อื่น แสดงความยินดีในความสำเร็จของผู้อื่น
3. การแสดงความต้องการให้ผู้อื่นปฏิบัติตาม เช่น การออกคำสั่ง
การชักชวน
4. การแสดงความรู้สึกหรือความเห็นเกี่ยวกับสภาวะรอบตัว
เช่น การบอกละอู่ผู้อื่นทราบ
5. การแสดงจินตนาการ เช่น การแต่งเรื่อง การบรรยาย
สิ่งที่ตนคิดฝัน

มันนี (Mann. 1983 : 1 - 4) มีความเห็นเช่นเดียวกันกับ
วิลกินส์ และคนอื่น ๆ ที่คัดค้านการจัดเนื้อหาโดยยึดไวยากรณ์เป็นหลัก มันนี
กล่าวว่า การเรียนการสอนไวยากรณ์กับความต้องการใช้ภาษาในการสื่อสารของ
ผู้เรียนไม่มีความสัมพันธ์กัน แม้จะมีการปรับปรุงให้เป็นการจัดเนื้อหา
(Situational Syllabus) แล้วก็ตาม การสอนไวยากรณ์ยังคงถือว่าเป็นเหตุ
เพราะสถานการณ์ที่สอนนั้นเป็นเครื่องมือที่ทำให้การสอนไวยากรณ์มีความหมายมากขึ้น
แต่ไม่ได้คำนึงถึงสถานการณ์ในชีวิตจริง ในขณะเดียวกันเริ่มมีผู้ศึกษา "การวิเคราะห์
ข้อความต่อเนื่อง" (Discourse Analysis) มากขึ้น วิคโคสัน (1979) และมันนี
(1978) จึงได้นำเข้ามาปรับปรุงการจัดเนื้อหาวิชาการศึกษาภาษาเพื่อสื่อความหมาย
การจัดเนื้อหาวิชาของมันนีมุ่งในการจัดทักษะย่อย (Micro - skills) หรือหน้าที่ของ

ภาษาย่อย (Micro - Functions) โดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับผู้^{ที่}เรียนภาษาเพื่อ
จุดมุ่งหมายเฉพาะอย่าง (Specific Purposes) เช่น นักศึกษาขางกล นักศึกษาธุรกิจ
จำเป็นต้องเรียนภาษาเพื่อใช้ในกิจกรรมเฉพาะอย่างและเพื่อสนองความต้องการของ
ผู้เรียนที่มีความจำเป็นในการใช้ภาษาในหน้าที่ต่าง ๆ กัน

การจัดเนื้อหาวิชาเชิงสื่อสาร (Communicative Syllabus)
ของมนี้ ประกอบด้วย 3 ส่วนคือ

1. ความรู้ด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence)
เช่น ระบบหน่วยคำ (Morphology) การใช้โครงสร้าง (Syntax) ระบบเสียง
(Phonology) และความหมายอ้างอิง (Referential Meaning)
2. ความรู้ด้านวัฒนธรรมและสังคม (Sociocultural
Competence) เช่น กฎเกณฑ์ในการใช้ภาษา จุดมุ่งหมายในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร
ของผู้เรียน และหน้าที่ภาษาในการสื่อสาร (Communicative Functions)
3. ความรู้ภาษาระดับข้อความต่อเนื่อง (Discourse
Competence) กฎเกณฑ์ของข้อความต่อเนื่อง (Rules of Discourse) เช่น ระบบ
เชื่อมประโยค (Cohension System) และมีลักษณะความสัมพันธ์ของข้อความต่อเนื่อง
(Coherence Feature)

แนวการสอนต่าง ๆ ที่กล่าวมาตั้งแต่ Notional Syllabus,
Functional Syllabus และ Communicative Syllabus นั้นมีลักษณะร่วมกันที่เห็น
ชัดเจนนคือ

1. การเน้นหน้าที่ของภาษา (Functions) และเน้นความหมาย
(Semantics) มากกว่าการเน้นรูปแบบของภาษา
 2. ให้ความสำคัญต่อความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse)
 3. สนใจภาษาในประโยคหรือสนใจภาษาที่มีบริบท
 4. เน้นการใช้ภาษาในชีวิตจริง (Pragmatic Meaning)
- มากกว่าภาษาที่มีความหมายและการอ้างอิง (Referential Meaning)

ริชาร์ดส (Richards. 1983 : 111 - 119) ได้กล่าวถึง
ลักษณะของความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมาย (Communicative
Competence) ของการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

1. การสื่อสารยึดความหมายเป็นหลักสำคัญ (Communication
is Meaning Based) แม้ผู้เรียนจะรู้ศัพท์ (Active Vocabulary) ราว 200 คำ
เท่านั้น ซึ่งขึ้นอยู่กับขั้นตอนหรือขั้น "survival language needs" และรู้โครงสร้าง
ที่จำกัดมากก็สามารถใช้ภาษาในการสื่อความหมายในขั้นต้นได้ เช่น เรียกชื่อสิ่งต่าง ๆ ได้
เล่าเหตุการณ์ง่าย ๆ ได้ สามารถนำเอาคำต่าง ๆ ที่รู้จักมาเรียงข้อความ (Propositions)
ได้เช่น This book is red. ในบางข้อความที่ถือว่าผิดไวยากรณ์ แต่ผู้ฟังหรือ
ผู้อ่านรู้เรื่องก็สามารถจะสื่อความหมายกันได้ เช่น แม่จะเข้าใจลูกน้อยที่พูดว่า "Hungry"
หมายถึง "I am hungry." และ "No hungry." หมายถึง "I am not hungry."
หรือผู้รับโทรเลขสามารถเข้าใจข้อความที่เขียนว่า "No money send draft."

ความสามารถในการสื่อความหมายเป็นเรื่องสำคัญอันดับแรกในการ
เรียนภาษาต่างประเทศ ผู้สอนจะต้องมีความอดทนเมื่อได้ยินข้อผิดพลาดของผู้เรียน

2. การสื่อสาร คือการใช้ภาษาที่เป็นแบบแผนอันเป็นที่ยอมรับ
โดยเจ้าของภาษา (Communication is Conventional) ในระยะ 10 ปีมานี้
นักภาษาศาสตร์และนักภาษาศาสตร์ประยุกต์ ได้ศึกษาค้นคว้าเรื่องของ "Creative
property of grammatical systems" นั่นคือ เชื่อว่าผู้ที่ใช้ภาษาจะมีความสามารถ
ในการสร้างประโยคได้ไม่จำกัดจำนวนด้วยระบบไวยากรณ์ในจำนวนที่จำกัด

ริชาร์ดส กล่าวว่า ความจริงผู้เรียนมีความสามารถทางไวยากรณ์
พอที่จะสร้างประโยคเพียงจำนวนจำกัดที่ใช้ในการสื่อสารได้ เพราะประโยคที่ใช้ในการ
สื่อสารต้องเป็นประโยคที่เจ้าของภาษายอมรับ เช่น เวลา 2.40 น. จะพูดว่า "It's
two forty." หรือ "It's twenty to three." แต่จะไม่พูดว่า "It's ten
after two thirty." ในการขอให้คนไปส่งจดหมายให้จะพูดว่า "Please post
this letter for me." หรือ "Would you mind posting this letter

for me?" แต่จะไม่พูดว่า "I request you to post this letter. หรือ

"It's my desire that this letter be posted by you."

ทุกประโยคที่กล่าวมานั้นถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ แต่มีบางประโยคเท่านั้นที่ใช้ได้ในการสื่อสารตามบริบทสังคม หรือสถานการณ์

ฉะนั้นการสอนภาษาต้องเน้นเรื่องภาษาที่เป็นที่ยอมรับ โดยการสอนให้ผู้เรียนได้รับรู้ภาษา (Acquire) ด้วยความสำนึกของตนเอง มากกว่าการท่องจำสิ่งที่ครูสอน ทั้งนี้ นักภาษาศาสตร์ประยุกต์ก็ได้พยายามรวบรวมข้อมูลภาษาที่เป็นที่ยอมรับไว้ให้สมบูรณ์ที่สุดโดยวิธีวิเคราะห์ข้อความต่อเนื่อง และการแจกแจงความถี่ของการเกิดคำศัพท์หรือโครงสร้างเหล่านั้น เพื่อประโยชน์ในการจัดเนื้อหาวิชาวิธีการสอนภาษาเพื่อสื่อความหมายต่อไป

3. การสื่อสารต้องมีภาษาที่เหมาะสม (Communication is Appropriate) การเรียนภาษาเพื่อสื่อความหมายนั้น ผู้ส่งสาร ผู้รับสาร และบริบทสังคม มีความสัมพันธ์กับภาษาที่ใช้สื่อสาร อายุ เพศ และความคุ้นเคยระหว่างผู้ส่งสารและผู้รับสาร เป็นข้อมูลที่สามารถทำให้ผู้พูดหรือผู้เขียนตัดสินใจว่าจะพูดหรือเขียนประโยคแบบใด เช่น เมื่อผู้รับโทรศัพท์ถามว่า "May I know who is calling?" แทนที่จะถามว่า "What's your name?" หรือจะเขียนในลักษณะเป็นแบบแผนว่า "During my early childhood I" และไม่เป็นแบบแผนว่า "When I was young I....." เช่นพูดกับเพื่อนสนิทได้ว่า "Give me a match." แต่เราจะพูดกับผู้ใหญ่หรือพูดกับผู้ที่เราไม่คุ้นเคยว่า "Could you give me a match?" แต่ถาพูดสุภาพเกินไปกับคนที่คุ้นเคยก็จะกลายเป็นพูดเยาะเย้ยถากถางไปได้ ฉะนั้นการพูดและการเขียนภาษาต่างประเทศควรพึงระวังในข้อนี้ด้วย

4. การสื่อสารต้องมีการแลกเปลี่ยนและการโต้ตอบของคู่สนทนา (การปฏิสัมพันธ์) (Communication is Interactional) ในที่นี้ ริชาร์ดส์ หมายถึงวิธีการที่ทำให้การสนทนาเป็นไปด้วยความราบรื่น มีการประนีประนอมกันระหว่างผู้พูดและผู้ฟัง เช่น เมื่อพูดกับคนแปลกหน้า อาจเลือกพูดเรื่องลมฟ้าอากาศ การจราจรในเมือง

อันเป็นหัวข้อสนทนาที่จะไม่ก่อให้เกิดความขัดแย้งทั้งสองฝ่าย หรือเรียกว่าเป็น "Phatic communion" หรือการทักทาย "Good morning." "How are you ?" เป็นต้น กลไกของ "Phatic communion" มีดังนี้

4.1 คำพูดหรือท่าทางที่แสดงว่าผู้ฟังสนใจสิ่งที่ผู้พูดกำลังพูดอยู่
เช่น mmm, uh - uh, yeah, really

4.2 การพูดเรื่องที่ไม่มีแกนสาร (Small Talk) หรือพูดเรื่องสั้น ๆ ที่ฟังแล้วสบายใจ ผู้พูดต้องมีเรื่องเหล่านี้เก็บสะสมไว้เพื่อนำออกมาใช้ในโอกาสที่เหมาะสม

4.3 ผู้พูดต้องระมัดระวังเรื่องกาลเวลาที่เหมาะสมในการใช้ "Phatic communion" ผู้พูดภาษาต่างประเทศที่ไม่มีทักษะในการสนทนาโต้ตอบ หรือการใช้ภาษาที่เรียกว่า "small talk" มักจะหลีกเลี่ยงการพูดสนทนาซึ่งไม่มีทักษะ เรื่องนี้มีความสำคัญในการสอนภาษาเพื่อการสื่อความหมาย เพราะถ้าผู้เรียนไม่สามารถทำให้การสนทนาต่อเนื่องตลอดไป ก็จะทำให้การเรียนการสอนไม่ประสบผลสำเร็จ

5. การสื่อสารต้องประกอบด้วยโครงสร้าง (Communication is Structured) การสื่อสารแต่ละอย่างจะประกอบด้วยข้อความต่อเนื่องหลายประเภท (Gener of Discourse) เช่น การสนทนา การโต้เถียง การอภิปราย การพรรณนา การเล่าเรื่อง และการแนะนำ ในข้อความแต่ละประเภทจะมีการเลือกใช้คำ และการลำดับความแตกต่างกันออกไป เช่น การเล่านิทาน ต้องมีสภาพการณ์ (Setting) และมีเรื่องราวที่แบ่งเป็นตอน (Episodes) มีผู้แสดง มีเหตุการณ์ต่อเนื่อง มีปฏิกิริยาโต้ตอบ (Reaction) ต่อเหตุการณ์ในบางตอน นิทานส่วนใหญ่จะดำเนินไปตามโครงสร้างดังกล่าวนี้ และผู้อ่านจะสังเกตเห็นได้ทันทีว่าเป็นการเล่านิทาน นอกจากนั้นข้อความต้องมีความสัมพันธ์กัน โดยประโยคที่เขียนมีเนื้อความต่อเนื่องกัน เรียงประโยคให้มีความคิดติดต่อกันเป็นลำดับ ไม่สับสน

ส่วนการพรรณนาวิทัศน ผู้เรียนต้องเลือกหยิบเฉพาะสิ่งที่รู้สึกร่า
ประทับใจ และต้องการถ่ายทอดออกมาเป็นคำพูดหรือตัวอักษร จัดลำดับการบรรยาย
ให้ผู้เรียนเกิดมโนภาพที่ชัดเจน ไม่สับสน และทำให้เกิดสัมพันธภาพ โดยใช้กฎเกณฑ์ของ
ขอความต่อเนื่อง

คงได้กล่าวในบทนำข้างต้นแล้วว่า การเรียนการสอนภาษาเพื่อการ
สื่อสารนั้น มีจุดมุ่งหมายสำคัญเพื่อให้ผู้เรียนมี "สมรรถภาวะในการสื่อสาร" หรือ ความ
สามารถในการสื่อสาร (Communicative Competence) ดังนั้น ในตอนนี้จะได้นำเอา
รายละเอียดที่สำคัญบางประเด็นเกี่ยวกับคำว่าความสามารถในการสื่อสารมากล่าวไว้
ต่างหากจากรายละเอียดเกี่ยวกับการจัดเนื้อหาวิชาตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
ข้างต้นอีกครั้งหนึ่ง

ในด้านความหมายของคำว่า "ความสามารถในการสื่อสาร" นั้น
มีผู้ให้ความหมายไว้มากมาย แต่จะเลือกมาอธิบายเพียงบางความหมายดังนี้

ประมาณ ค.ศ. 1973 ริเวอร์สและผู้สอนภาษาต่างประเทศ
คนอื่น ๆ ในสหรัฐอเมริกาให้นิยามของความสามารถในการสื่อสารไว้ว่า เป็นการปฏิสัมพันธ์
ทางภาษา ในการใช้ภาษาเป้าหมาย หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ ความสามารถที่จะ
ในสถานการณ์ทางการสื่อสารจริง ๆ กล่าวคือเป็นการติดต่อสื่อสารแบบจริง
ประกอบไปด้วยบุคคลตั้งแต่หนึ่งคนขึ้นไป (Savignon. 1978 : 12)

มีบุคคลอีกกลุ่มหนึ่งที่กล่าวถึงความหมายของ ความ
สื่อสารแตกต่างจากความหมายแรก คือให้ความหมายโดยอ้างอิงแนวคิดของ
ซึ่งกล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสารไม่จำกัดอยู่เฉพาะความสามารถในการ
ของภาษาเท่านั้น แต่รวมถึงกฎทางสังคม (Social Rules) และความสามารถใน
ใช้รูปแบบของภาษาเป้าหมายให้เหมาะสมกับสภาพทางสังคม มีความรู้ว่าจะใช้ภาษา
ลักษณะนั้นกับใคร เมื่อไร ที่ไหน และพูดอย่างไรจึงจะเป็นที่ยอมรับของสังคม
1985 : 15)

ฮัดสัน (Hudson. 1980 : 8) กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสาร คือความรู้ที่จำเป็นสำหรับผู้ทำการสื่อสารกับผู้รับการสื่อสาร ทั้งนี้มีความหมายกว้างกว่า Linguistic competence ตามหลักภาษาศาสตร์ในแนวของ ชอมสกี กล่าวคือ ความสามารถในการสื่อสารนั้นไม่ได้หมายถึงความรู้เรื่องรูปแบบของภาษาเพียงอย่างเดียว แต่จะรวมถึงความรู้ความสามารถที่จะใช้รูปแบบนั้นอย่างเหมาะสมด้วย

โยริโอ (Yorio. 1980 : 433 - 434) ได้พยายามรวบรวมความคิดของนักภาษาศาสตร์เข้าไว้ด้วยกัน โดยกล่าวว่าความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาอย่างถูกต้อง สามารถเลือกคำพูดที่ถูกต้องเหมาะสมกับสังคมวัฒนธรรมเพื่อที่จะได้สิ่งที่เขาต้องการ เช่น ในสหรัฐอเมริกา ลูกค้าจะตกใจเมื่อได้ยินคนขายของในร้านพูดว่า "What do you want ?" แทนที่จะพูดว่า "May I help you ?" หรือ "Can I help You ?" หรือ "Can I show you something ?" ซึ่งจะเห็นว่าประโยค What do you want ? ก็เป็นประโยคที่ถูกต้องและมีความหมาย แต่ในค่านิยมภาษา (Sociolinguistic) แล้วถือว่าไม่ถูกต้อง เพราะในสังคมวัฒนธรรมนั้นไม่พูดกันเช่นนั้น

กล่าวโดยสรุปความสามารถในการสื่อสาร หมายถึง ความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร ไม่ได้เกิดจากการที่ผู้เรียนได้รับความรู้ทางไวยากรณ์ หรือโครงสร้างทางภาษาเท่านั้น แต่ผู้เรียนต้องมีความรู้เกี่ยวกับลักษณะภาษาที่สังคมยอมรับว่าถูกต้องเหมาะสม และที่จะขาดเสียมิได้คือ ต้องมีความสามารถที่จะพลิกแพลงและประสานความรู้ที่ได้รับไปสู่การสื่อสารอันเป็นที่ยอมรับของสังคม

นอกจากคำจำกัดความข้างต้นแล้ว ยังมีประเด็นที่สำคัญเกี่ยวกับความสามารถในการสื่อสารที่จำเป็นต้องนำมากล่าวไว้ในที่นี้อีกดังนี้

ซาวิญอง (Savignon. 1983 : 8 - 9) ได้กล่าวถึงคุณลักษณะของความสามารถในการสื่อสาร สำหรับการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

1. ความสามารถในการสื่อสารเป็นโน้ตคนที่เคลื่อนไหวได้

(Dynamic Concept) มากกว่าจะเป็นโน้ตคนที่หยุดนิ่งอยู่กับที่ (Static Concept)

ขึ้นอยู่กับบริบทสื่อความหมายระหว่างคนสองคนหรือมากกว่า โดยมาแลกเปลี่ยนระบบทางสัญลักษณ์ที่เหมือนกัน โดยนัยนี้ความสามารถทางการสื่อสารเกิดขึ้นในลักษณะระหว่างบุคคล (An Interpersonal Trait) มากกว่าที่จะเป็นคุณลักษณะภายในตัวบุคคล (An Intrapersonal Trait)

2. ความสามารถในการสื่อสาร ประยุกต์ใช้เป็นทั้งภาษาพูดและภาษาเขียนเช่นเดียวกับระบบสัญลักษณ์อื่น ๆ อีกหลายระบบ

3. ความสามารถในการสื่อสารเป็นลักษณะเฉพาะของบริบท (Context Specific) การสื่อสารเกิดขึ้นในสถานการณ์ที่หลากหลายนับไม่ถ้วน และจะประสบผลสำเร็จในบทบาทเฉพาะที่เกิดขึ้นกับความเข้าใจของบุคคลที่มีต่อบริบท และขึ้นอยู่กับลำดับประเภทของประสบการณ์ที่มีความคล้ายคลึงกัน การสื่อสารต้องการทำเนียบภาษา (Register) และลีลา (Style) ที่เหมาะสมในรูปของสถานการณ์และผู้เข้าร่วมอื่น ๆ

4. มีความแตกต่างกันในเชิงทฤษฎีระหว่างความรู้ในภาษา (Competence) และการใช้ภาษา (Performance) ความรู้ในภาษาเป็นความสามารถที่ขึ้นอยู่กับสันนิษฐาน (A Presumed Underlying Ability) และการใช้ภาษาเป็นความสามารถที่แสดงออกมาโดยเปิดเผย ความรู้ในภาษาคือการที่บุคคลจะรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่เขารู้ การใช้ภาษาคือสิ่งที่บุคคลลงมือกระทำ (What one does) การใช้ภาษาเท่านั้น ที่สังเกตเห็นได้ และโดยผ่านทางการใช้ภาษาเท่าที่ความรู้ในภาษาสามารถที่จะพัฒนาได้ รักษาไว้ให้คงอยู่ได้และประเมินผลได้

5. ความสามารถในการสื่อสารมีลักษณะในเชิงความสัมพันธ์ แต่มิใช่ความสัมพันธ์ทั้งหมดจะจัดอยู่ในคุณลักษณะของความสามารถทางการสื่อสารได้ แต่ต้องเป็นความสัมพันธ์ที่มีความหมายด้วย

แคนอะลี และชเวน (Canale and Swain. 1980)

กล่าวว่า ความสามารถในการสื่อสารมีองค์ประกอบสำคัญ 3 ประการคือ

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence)

คือ ความรู้ความสามารถทางภาษาศาสตร์ หรือความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา

2. ความสามารถในการด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา

(Sociolinguistic Competence) คือ ความรู้ภาษาที่สังคมยอมรับนั้นขึ้นอยู่กับ
ความถูกต้อง (Correctness) และความเหมาะสม (Appropriateness)

3. ความสามารถด้านยุทธวิธี (Strategic Competence)

คือ ความสามารถที่จะประสานความรู้ไวยากรณ์กับการใช้ภาษาเพื่อไปสู่การสื่อสารที่ถูกต้อง
เหมาะสมในสังคม

ชาวินของ (Savignon. 1983 : 35 - 41) กล่าวว่า

ความสามารถในการสื่อสารมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ โดยเพิ่มจากองค์ประกอบข้างต้น
อีกประการหนึ่งคือ ความสามารถด้านความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse
Competence) คือ ความสามารถในการใช้ภาษาที่เกิดจากการสัมพันธ์ประโยคให้เป็นข้อความ
ต่อเนื่อง

องค์ประกอบทั้งสี่ประการข้างต้นมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน การที่
ผู้เรียนจะเกิดความสามารถในการสื่อสารไต่เน่ผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบ
ทั้งสี่ประการเป็นอย่างดี และต้องไม่ขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่ง ความสามารถในการ
การสื่อสารจึงจะเกิดขึ้นได้ องค์ประกอบทั้งสี่ของความสามารถในการสื่อสารสรุปเป็น
โคอะแกรมได้ดังนี้ (Savignon. 1983 : 46)

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence)

คือ ความรู้ความสามารถทางภาษาศาสตร์ หรือความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา

2. ความสามารถในการด้านภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา

(Sociolinguistic Competence) คือความรู้ว่าภาษาที่สังคมยอมรับนั้นขึ้นอยู่กับ

ความถูกต้อง (Correctness) และความเหมาะสม (Appropriateness)

3. ความสามารถด้านยุทธวิธี (Strategic Competence)

คือความสามารถที่จะประสานความรู้ไวยากรณ์กับการใช้ภาษาเพื่อนำไปสู่การสื่อสารที่ถูกต้องเหมาะสมในสังคม

ซาวิญญอง (Savignon. 1983 : 35 - 41) กล่าวว่า

ความสามารถในการสื่อสารมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ โดยเพิ่มจากองค์ประกอบข้างต้นอีกประการหนึ่งคือ ความสามารถด้านความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse Competence) คือความสามารถในการใช้ภาษาที่เกิดจากการสัมพันธ์ประโยคให้เป็นข้อความที่ต่อเนื่อง

องค์ประกอบทั้งสี่ประการข้างต้นมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน การที่ผู้เรียนจะเกิดความสามารถในการสื่อสารได้นั้นผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบทั้งสี่ประการเป็นอย่างดี และต้องไม่ขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่ง ความสามารถในการสื่อสารจึงจะเกิดขึ้นได้ องค์ประกอบทั้งสี่ของความสามารถในการสื่อสารสรุปเป็นไดอะแกรมได้ดังนี้ (Savignon. 1983 : 46)

1. ความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammatical Competence)

คือ ความรู้ความสามารถทางภาษาศาสตร์ หรือความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างทางภาษา

2. ความสามารถในการภาษาศาสตร์เชิงสังคมวิทยา

(Sociolinguistic Competence) คือ ความรู้ทางภาษาที่สังคมยอมรับนับชำนอยู่กับความถูกต้อง (Correctness) และความเหมาะสม (Appropriateness)

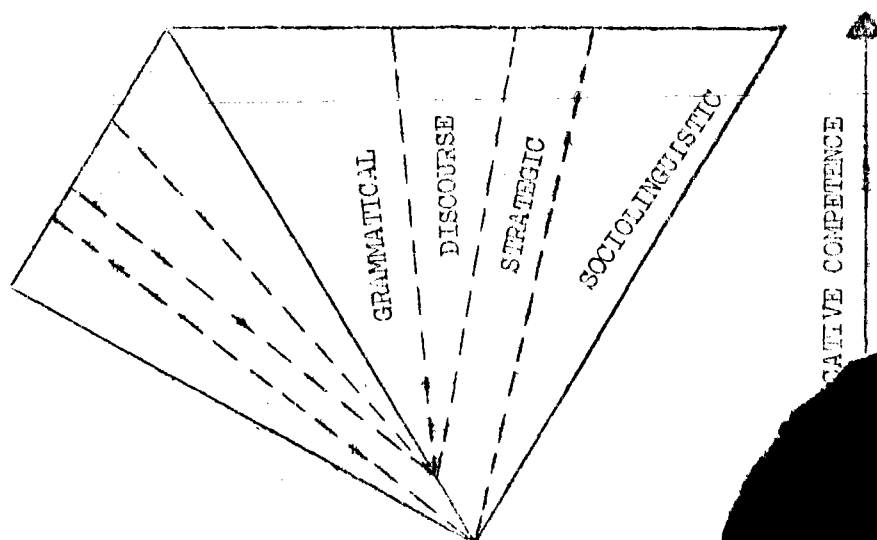
3. ความสามารถด้านยุทธวิธี (Strategic Competence)

คือ ความสามารถที่จะประสานความรู้ไวยากรณ์กับการใช้ภาษาเพื่อนำไปสู่การสื่อสารที่ถูกต้องเหมาะสมในสังคม

ชาวินยอง (Savignon. 1983 : 35 - 41) กล่าวว่า

ความสามารถในการสื่อสารมีองค์ประกอบสำคัญ 4 ประการ โดยเพิ่มจากองค์ประกอบข้างต้นอีกประการหนึ่งคือ ความสามารถด้านความสัมพันธ์ระหว่างประโยค (Discourse Competence) คือ ความสามารถในการใช้ภาษาที่เกิดจากการสัมพันธ์ประโยคให้เป็นข้อความต่อเนื่อง

องค์ประกอบทั้งสี่ประการข้างต้นมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน การที่ผู้เรียนจะเกิดความสามารถในการสื่อสารใดคนหนึ่งผู้เรียนจะต้องมีความรู้ในเรื่ององค์ประกอบทั้งสี่ประการเป็นอย่างดี และต้องไม่ขาดองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่ง ความสามารถในการสื่อสารจึงจะเกิดขึ้นได้ องค์ประกอบทั้งสี่ของความสามารถในการสื่อสารสรุปเป็นไคอะแกรมได้ดังนี้ (Savignon. 1983 : 46)

ภาพประกอบ 2 องค์ประกอบของ

(THE COMPONENTS OF COMMUNICATIVE COMPETENCE)

2.2 ทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับ

แนวการสอนภาษาเพื่อ

สื่อสารมาก (Communicative Activities)

ในการฝึกสนทนาในชั้นเรียน (Wilkins)

การเรียนรู้ไว้ เช่น การเติมบทสนทนาที่

ในการสัมภาษณ์ สนทนาหรือวิจารณ์บทสนทนา

(Paraphrase) โดยกำหนดให้ใช้ทำเน

2528 : 23)

อเล็กซานเดอร์ (Alexander. 1981 : 261) ได้กล่าวว่า กิจกรรมการสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อความหมายนั้นต้องมีความแตกต่างกัน โดยคำนึงถึงความเหมาะสมของผู้เรียนและจุดมุ่งหมายของกิจกรรม การสอนทักษะทั้งสี่ คือ ฟัง พูด อ่าน และเขียน มักจะไม่แยกสอนออกจากกันโดยสิ้นเชิง แต่กิจกรรมภาษาในลักษณะของการผสมผสานกัน (Integration) เช่น "ฟังเรื่องต่อไปแล้วเล่าเรื่องย่อ" หรือ "อ่านเรื่องต่อไปแล้วเขียนเรื่องเฉพาะที่สำคัญ ๆ" เป็นต้น อเล็กซานเดอร์ เน้นการใช้เนื้อหาที่เป็นจริง (Authentic Materials) เช่นกัน และจะเริ่มสอนด้วยเนื้อหาที่กล่าวถึงแต่ชนเริ่มเรียนภาษา ฉะนั้นภาษาที่ใช้ฝึกจะเป็นภาษาที่มีความหมาย และใช้ในการสื่อสารจริงได้ การฝึกจะคำนึงถึงจุดมุ่งหมายที่แน่นอน ซึ่งกำหนดหน้าที่ภาษาและหัวข้อความคิดโดยเฉพาะอย่างยิ่งการสอนภาษาระดับสูงขึ้นไป สถานการณ์ที่นำมาให้ผู้เรียนเรียนนั้นเป็นสถานการณ์ที่ผู้เรียนจะนำไปใช้ประโยชน์ในการดำรงชีพในอนาคตได้ เช่น อาชีพเลขานุการ นักวิทยาศาสตร์ นักสังคมศาสตร์ ครูสอนภาษา เป็นต้น เมื่อผู้เรียนเรียนโดยมีจุดมุ่งหมายที่ชัดเจนทำให้เกิดแรงจูงใจสูงในการเรียน

ดูเลีย เบิร์ท และคราเชน (กาญจนา ปราบพาด 1984 :

LA3, LA4 อ้างอิงมาจาก Dulay, Burt and Krashen. 1982) เสนอแนวทางและเทคนิคการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ดังนี้

1. ให้โอกาสผู้เรียนพบภาษาเพื่อการสื่อสาร ซึ่งอาจทำได้โดยถามคำถามที่ผู้เรียนจะพบจริง ๆ ไม่ใช่คำถามเกี่ยวกับภาษา เวลาสอนให้เน้นที่ความหมายหรือเนื้อเรื่องที่อ่านหรือฟัง ในกรณีที่ผู้เรียนยังไม่พร้อมที่จะใช้ภาษาที่สอง อนุญาตให้ผู้เรียนใช้ภาษาที่ตนถนัด และผู้สอนต้องไม่คาดหวังว่าผู้เรียนจะต้องทำอะไรได้เกินความสามารถของเขา
2. ถ้าสอนในระยะเริ่มต้นต้องให้โอกาสผู้เรียนปรับตัวก่อน เทคนิคในการสอนอาจทำได้โดยไม่ต้องให้ผู้เรียนทบทวนเป็นภาษาที่สอง ให้ใช้ภาษาแรกได้และให้ผู้เรียนไม่ยอมทบทวนผู้สอนไม่ควรโกรธ
3. ถ้าภาษาที่สองยากเกินระดับผู้เรียน ผู้สอนช่วยให้ผู้เรียนเข้าใจได้โดยใช้สื่อการเรียนการสอนอย่างอื่น หรือกิจกรรมทางภาษา เช่น ถ้าเป็นเด็กผู้สอนอาจใช้อุปกรณ์ช่วยสอน เช่น หุ่นหรือของเล่น ถ้าเป็นผู้ใหญ่กิจกรรมควรออกมาในรูปของการทดลองหรือการสาธิตแบบอื่น

4. ผู้สอนควรมีวิธีการทำให้ผู้เรียนไม่เครียดในระหว่างที่เรียนและไม่ทำให้ผู้เรียนเสียหน้า เทคนิคที่ผู้สอนใช้กันได้แก่ เปลี่ยนชื่อหรือสมมติให้เป็นคนอื่นและเวลาให้ผู้เรียนตอบผิดผู้สอนควรให้ความสำคัญกับความหมายมากกว่าที่จะแกล้งความผิดทางไวยากรณ์ ทุกตัว แต่ในกรณีที่มีความผิดทำให้ความหมายเปลี่ยน ผู้สอนควรจะแก้ แต่เทคนิคในการแก้ควรเน้นการพูดประโยคที่ถูกให้ฟัง ไม่ใช่เน้นว่าผู้เรียนตอบผิด สำหรับการทำให้ผู้เรียนไม่เครียด ผู้สอนอาจใช้ดนตรีและเพลงช่วย

5. สำหรับการสอนผู้ใหญ่ ควรมีกิจกรรมเน้นไวยากรณ์บ้าง เทคนิคในการสอนไวยากรณ์ควรสอนเฉพาะกฎที่ค่อนข้างจะตายตัว และเวลาที่ให้ไม่ควรมากจนเกินไป

6. ผู้สอนควรเรียนรู้ความสนใจของผู้เรียน เพื่อแทรกความสนใจของผู้เรียนไว้ในบทเรียน ซึ่งสามารถทำได้โดยสังเกตกลุ่มของผู้เรียน หรือผู้ให้เรียนเขียนบันทึกประจำวันส่ง เพื่อให้รู้ความสนใจของผู้เรียนแต่ละคน

7. สร้างบรรยากาศความเป็นกันเองในห้องเรียนเพื่อให้นักเรียนจะได้ไม่อายเวลาตอบผิด ผู้สอนสามารถทำได้โดยให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ และเมื่อเวลานักเรียนตอบผิดไม่ควรแสดงความรำคาญให้นักเรียนเห็น

8. ในการสอนการสนทนา ควรให้ผู้เรียนเรียนบทสนทนาที่เขาจะพบจริง ๆ ไม่ใช่ท่องบทสนทนาในห้องเรียน และเมื่อออกนอกห้องเรียนแล้วก็ใช้ไม่ได้ เพราะเจ้าของภาษาจะพูดอีกแบบหนึ่ง เทคนิคการสอนทำได้โดยการสนทนาที่เป็นจริง (Common Social Interactions)

9. การวิจัยเกี่ยวกับการจัดลำดับตามธรรมชาติ (Natural Order) ให้ความสำคัญบ้างโครงสร้างที่ผู้เรียนจะเรียนได้เร็วกว่าโครงสร้างอื่นเพราะฉะนั้นผู้สอนไม่ควรหวังว่า ผู้เรียนจะเรียนรู้ทุกอย่างได้หมดในเวลาเดียวกัน แท้จริงแล้วใคร่ความว่าจะไม่ให้ผู้เรียนเห็นโครงสร้างอื่น ๆ และควรแทรกไว้ในบทเรียน

10. เวลาสอนภาษาที่สองไม่ควรย้ำให้เห็นความแตกต่างกับภาษาแรก ตาม Contrastive Analysis เพราะอาจทำให้ผู้เรียนใช้ผิดได้ (Negative Transfer) และไม่ควรใช้การแปลเป็นเทคนิคในการสอน ควรใช้การแปลอธิบายความหมายให้ชัดเจนเท่านั้น

ซาวิญญอง (Savignon. 1983 : 23 - 24) ได้สรุปหลักสำคัญของการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารไว้ 6 ประการคือ

1. การใช้ภาษาเป็นการริเริ่มสร้างสรรค์ ผู้เรียนจะใช้ความรู้ใด ๆ ที่มีอยู่ในระบบของภาษาหนึ่ง ๆ เพื่อที่จะแสดงการสื่อความหมายโดยหลายวิธีการอย่างไม่จำกัด
2. การใช้ภาษาประกอบความสามารถหลายอย่างภายในโครงสร้างทางการสื่อสารในวงกว้าง (A Broad Communicative Framework) ธรรมชาติของความสามารถเฉพาะอย่างที่มีความจำเป็นขึ้นอยู่กับบทบาทของผู้เข้าร่วม (Participants) สถานการณ์ และเป้าหมายของการปฏิสัมพันธ์
3. การเรียนภาษาที่สองคล้ายกับการเรียนภาษาแรก คือ เริ่มต้นด้วยความต้องการ และความสนใจของผู้เรียน
4. การวิเคราะห์ความต้องการและความสนใจของผู้เรียนเป็นพื้นฐานที่มีประสิทธิภาพที่สุดสำหรับการพัฒนาสื่อการเรียนการสอน
5. หน่วยพื้นฐานของการฝึกปฏิบัติทางการสื่อสารควรจะเป็นชุดของข้อความต่อเนื่อง (A Chunk of Discourse) ผลลัพธ์ เช่น การพูดและการเขียนที่เกิดขึ้นควรจะเริ่มตนด้วยการแสดงการสื่อความหมายอันเป็นที่เข้าใจได้ ถึงแม้จะไม่ถูกต้องตามแบบแผนทีเดียวก็ตาม

ประพจน์ พุทธิประภา (ประพจน์ พุทธิประภา 2528 : 67 - 71) กล่าวถึงวิธีสอนตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสารว่า การสอนภาษาเพื่อให้เกิดการสื่อสารได้อย่างแท้จริงนั้นเมื่อนั้นและกลวิธีมากมาย แต่ในสภาพการณ์ของห้องเรียนนั้นส่วนใหญ่เราทำได้เพียงในรูปของ "กิจกรรมเชิงสื่อสาร" (Communicative Activities) เท่านั้น นอกจากว่านักเรียนจะมีโอกาสนำภาษาออกไปใช้ในโลกแห่งความเป็นจริง เมื่อสถานการณ์เอื้ออำนวยให้เท่านั้น

กิจกรรมเชิงสื่อสาร ซึ่งอาจนำมาใช้ในห้องเรียนได้ดังนี้

1. พฤติกรรมในห้องเรียน (Classroom Behavior) เช่น การทักทายครูและเพื่อน การขออนุญาต การปฏิบัติตามคำสั่ง ฯลฯ กิจกรรมเหล่านี้ถือได้ว่าเป็นการสื่อสาร

อย่างแท้จริง (Real Communication) ที่เกิดขึ้นในห้องเรียน รวมทั้งการแสดงออก
โดยทั่วไป (Common Remarks) เช่น

- I didn't have time to do my homework.
- I don't feel well.
- I'm sick.
- I study every night.
- Can you help me ?

2. งานที่มอบให้ทำนอกห้องเรียน (Out - of - Class Assignment) ครูอาจมอบหมายให้นักเรียนทำกิจกรรมการสื่อสารนอกห้องเรียน เช่น การพูดคุยกับเจ้าของภาษา หรือผู้ที่มีความสามารถใกล้เคียงโดยการพูดทางโทรศัพท์ การเขียนจดหมายถึง ฯลฯ กิจกรรมนี้ครูต้องช่วยวางแผนและจัดการเกี่ยวกับเรื่องนี้ให้นักเรียน
ด้วยเพราะเพียงแต่มอบหมายงานให้ไปทำเท่านั้นอาจมีอุปสรรคในด้านการติดต่อขอความร่วมมือ

3. การสื่อสารกับแขกที่เชิญมา (Communication with Invited Guests) กิจกรรมนี้อาจจะสะดวกกว่ากิจกรรมที่สอง เพราะผู้ที่มาพูดคุยได้รับเชิญมาในห้องเรียนเลย และนักเรียนทุกคนก็มีโอกาสที่จะพูดคุยสอบถามใด ๆ อย่างไม่ทราบครูควรจะ
เตรียมนักเรียนไว้ล่วงหน้าและชี้แจงให้เขทราบบทว่าจะสนทนาอะไรกันบ้าง

4. การสื่อสารเกี่ยวกับชีวิตนอกห้องเรียนของนักเรียน
(Communication about Students' Lives Outside of class) กิจกรรมนี้อาจทำในรูปแบบ ถาม - ตอบ (ฟัง - พูด) เช่น

- What is your father doing ?
- And your mother ?
- How many brothers and sisters do you have ?
- When is your birthday ?

- What TV shows do you like ?
- What did you do during vacation ?

กิจกรรมดังกล่าวนี้ใช้ได้กับทักษะทั้งสี่ด้วย เพราะหลังจากการฟัง - พูด แล้วครูอาจให้นักเรียนเขียนโน้ต เขียนจดหมาย เขียนรายงาน ฯลฯ ซึ่งอาจจะเป็นการฝึกทักษะ เขียน - อ่าน ตามที่ได้ ตาม - ตอบ กันมาแล้ว

5. การสื่อสารเกี่ยวกับเหตุการณ์ปัจจุบันและหัวข้อที่สนใจร่วมกัน

(Communication about Current Events and Other Topics Mutual Interest)

กิจกรรมนี้แตกต่างจากกิจกรรมทั้งสี่แบบที่พูดถึงมาแล้วคือ มีลักษณะเป็นนามธรรมมากขึ้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับตัวนักเรียนและสภาพการณ์ใกล้ตัวอยู่ กิจกรรมนี้อาจทำได้โดยให้นักเรียนอภิปราย แสดงความคิดเห็น หรือแลกเปลี่ยนข้อมูล กันก็ได้

6. โลกสมมติ (Translocation) กิจกรรมนี้จะต้องสมมติว่าตัวเองอยู่ตอนและกำลังติดต่อสื่อสารกับผู้ที่อยู่ไกลของอยู่ตาม เงื่อนไขที่กำหนดขึ้น

7. บทบาทสมมติ (Role - Playing) กิจกรรมนี้จะต้องสมมติตัวเองว่าเป็นคนอยู่แล้วแสดงบทบาทสมมติขึ้น การแสดงบทบาทสมมตินี้ ถ้าทำได้สมจริงก็จะช่วยให้เกิดการสื่อสารเป็นอย่างดี และเป็นกิจกรรมที่สนุกสนานอีกด้วย ดูตัวอย่างการแสดงบทบาทสมมติได้ที่หัวข้อ 4.3

8. การเสแสร้ง (Make - Believe) กิจกรรมนี้คือการแสดงบทบาทสมมติที่เป็นไปไม่ได้ เช่น ครูให้นักเรียนแสดงเป็นเตาวิ้งแข่งกับกระต่าย และวางแผนว่าทำอย่างไรจึงจะวิ้งชนะ กิจกรรมนี้อาจจะสนุกและสร้างความสนใจใฝ่เรียนใฝ่รู้ได้มากทีเดียว ถ้าครูเสแสร้งมีจินตนาการสูง

9. เกมส์ (Games) การเล่นเกมเป็นกิจกรรมที่อาจแทรกอยู่ในกิจกรรมอื่น ๆ ได้ทุกประเภท ถ้าเรากำหนดรางวัลให้ด้วย กิจกรรมอื่น ๆ ก็จะมีลักษณะเป็นเกมส์ขึ้นมา การแข่งขันและการท้าทายนับว่าเป็นการจูงใจอย่างดีในกิจกรรมแบบนี้ ขอสำคัญครูจะต้องเข้มแข็งเกี่ยวกับ "กฎ" การเล่นเกมให้นักเรียนเข้าใจก่อนการเล่นเกมส์ด้วย

จากทฤษฎีและหลักการเกี่ยวกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่
กลาวมาแล้วทางผศข้างตน อาจสรุปได้ว่าวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารที่ดี

3 ประการ คือ

1. การเรียนการสอนให้ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง
2. เน้นการสอนด้วยการเรียบเรียงความคิดให้เป็นหน่วยของภาษา
ในการสื่อสารซึ่งเป็นที่ยอมรับ
3. วิธีสอนเน้นกิจกรรมเพื่อสื่อความหมาย และการใช้ภาษาในชีวิตจริง
ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.3 ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนกฎวิธีสอนตาม
แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

จากการศึกษาทฤษฎีและหลักการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสารในข้อ 2.1 และ 2.2 ข้างตน ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีและหลักการที่
กลาวไว้ในหัวข้อดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน โดยมี
ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การมอบหมายงาน (Giving Assignments)

เป็นขั้นที่ครูจะชี้แจงและกำหนดเนื้อหาที่จะเรียน รวมทั้งอธิบายขั้นตอน
ต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล

ขั้นที่ 2 การประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างและคำศัพท์ (Internalising
Structures and Vocabulary)

ขั้นนี้เป็นการนำคำศัพท์และโครงสร้างที่จำเเนกมาสอนนักเรียนโดยใช้
วิธีฝึกเชิงหน้าที่ของภาษา (Functional Drills) เช่น การดูตัวอย่างจากสื่อที่ใช้ใน
ชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) แสดงบทบาทสมมติ ฟังเพลงการสนทนา
ชมภาพยนตร์ วิดีโอ เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนเกิดการรับภาษา (Acquisition) ตามธรรมชาติ
เพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ต่อไป

ขั้นที่ 3 การผลิตงานเขียนผ่านกิจกรรมทางการสื่อสาร (Creating Written Products through Communicative Activities)

ในขั้นนี้เป็นขั้นที่จะให้นักเรียนผลิตงานเขียน โดยจัดกิจกรรมการเขียนที่จะกระตุ้นให้นักเรียนได้แสดงบทบาทคล้ายผู้เขียนและผู้อ่านงานเขียนในชีวิตจริง กิจกรรมที่กำหนดไว้ดังนี้

- การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)
- กิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jig - Saw Writing)
- การสัมภาษณ์ (Interviews)
- การระดมพลังสมอง (Brainstorming)

ในการทำกิจกรรมจะจัดกิจกรรมกลุ่ม หรือกิจกรรมคู่ ทั้งขึ้นอยู่กับธรรมชาติของกิจกรรมแต่ละชนิด

ขั้นที่ 4 การร่วมกันวิพากษ์วิจารณ์และแก้ไขข้อบกพร่องงานเขียน (Dealing with Errors)

นำผลงานเขียนจากขั้นที่ 3 มาแสดงหน้าชั้น ในขั้นนี้ครูและนักเรียนทั้งชั้นจะช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาด เช่น แก่สำนวนภาษา ไวยากรณ์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และที่สำคัญคือมีการวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

ขั้นที่ 5 การประเมินผล (Evaluating)

เป็นขั้นที่ครูจะนำผลงานไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 6 การมอบหมายงานเขียนเพิ่มเติมเพื่อช่วยฝึกความแม่นยำในส่วนที่ยังบกพร่อง (Assigning Follow - up Tasks to Help in Weak Areas)

ครูนำจุดบกพร่องที่ตรวจพบและรวบรวมไว้ไปแก้ไขให้นักเรียน โดยให้งานเขียนเพิ่มเติมเพื่อฝึกฝนความแม่นยำอีกครั้งหนึ่ง เช่น การให้การบ้าน

3. ทฤษฎีและหลักการ เกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แบบบูรณาการ

3.1 แนวโน้มที่ทำให้เกิดแนวคิดในการจัดการ เรียนการสอนภาษาเพื่อ การสื่อสารแบบบูรณาการ

นับตั้งแต่การจัดเนื้อหาหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ตามแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร เข้ามามีอิทธิพลในการเรียนการสอนภาษาอังกฤษมาเป็น เวลานานกว่า 10 ปี และแนวการสอนแบบนี้ยังได้รับความนิยมเชิดชอกันอยู่ในปัจจุบันอย่าง ที่กลายมาแล้วโดยละเอียดข้างต้น อย่างไรก็ตามการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารกำลังได้รับการพิจารณาถึงความเป็นไปได้ในความสำเร็จ ว่ามีมากนักน้อยเพียงใด ผลปรากฏว่าการจัดเนื้อหาวิชาเชิงสื่อสาร หรือการจัดการเรียน การสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารนั้นยังมีปัญหาอยู่มาก ตามการวิเคราะห์ของ บุคคลต่อไปนี้

สเตรทตัน (Stratton. 1977 : 131) กล่าวว่า การจัดเนื้อหา วิชาเชิงสื่อสารเผชิญกับปัญหาหลายประการ อาทิ

1. การนำเสนอความรู้อย่างไม่เพียงพอเกี่ยวกับองค์ประกอบของ ความสามารถทางการสื่อสาร (Communicative Competence) กฎทางการพูด (Speaking Rules) และความสัมพันธ์ระหว่างรูปแบบภาษา (Linguistic Form) และหน้าที่ (Function)

2. ความต้องการอย่างมากที่จะให้เกิดความสามารถในการสื่อสารขึ้น ในตัวผู้เรียน (The heavy demands it places on the learner)

3. ความยากลำบากในการจัดหาบริบททางสังคมที่มีประสิทธิภาพ สำหรับการแสดงออกทางการพูด (A Speech Act) และความยากลำบากของการปรับสภาพ ให้เข้ากับความขัดแย้งทางวัฒนธรรมระหว่างกฎเกณฑ์ทางการพูดในภาษาแม่ของผู้เรียนและภาษา เป้าหมาย

แมทเทวลิทส์ เองซึ่งใคร่ว่าเป็นคนแรกที่ทำให้หลักสูตรเชิงสื่อสาร เป็นที่รู้จักแพร่หลายมาตั้งแต่ ค.ศ. 1976 ก็ยังปรากฏไว้อย่างเด่นชัดเกี่ยวกับปัญหาและความสับสน ในการจัดเนื้อหาวิชาเชิงสื่อสาร (ประพจน์ พุทธิประภา 2528 : 52 อ้างอิงมาจาก Wilkins. 1983 : 7) วิลกินส์ กล่าวว่าครูสอนภาษายังไม่มีแนวทางที่ชัดเจน ในการจัดการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ครูยังไม่เห็นความสำคัญของแนวคิดในการ จัดการเรียนการสอนแบบนี้ และยังไม่สามารถแยกความแตกต่างของทฤษฎีพื้นฐานที่ว่า รูปแบบใดเป็นของปลอมและรูปแบบใดเป็นของจริง จึงไม่สามารถนำทฤษฎีไปประยุกต์ใช้ได้ อย่างถูกต้อง

ปัญหาและความสับสนของการจัดเนื้อหาวิชาเชิงสื่อสารหรือการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ดังที่สแตรท์ตันและวิลกินส์ ได้กล่าวไว้ สอดคล้องกับแนวคิดของ ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1985 : 2 - 3) ที่ว่า แนวการสอน ภาษาเพื่อการสื่อสารมีอิทธิพลมาเป็นเวลาหลายปีแล้วนับแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน และไม่มีใคร สามารถปฏิเสธได้ว่าแนวการสอนนี้น่าดึงดูดใจหลายรูปแบบเข้าสู่อารมณ์ของการจัดเนื้อหา หลักสูตรการเรียนการสอนภาษาและวิธีสอนภาษาในชั้นเรียน แต่อย่างไรก็ตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสารเกิดปัญหาและความสับสนบางประการได้แก่

1. เนื่องจากการเน้นหน้าที่ทางการสื่อสาร (Communicative Functions) ซึ่งเป็นสิ่งใหม่ทันที มากกว่าการเน้นรูปแบบของภาษา บางทีจะนำไปสู่การหา ทางเลือกการสอนโครงสร้างไวยากรณ์ในแง่ต่าง ๆ หรือบางทีดูราวกับว่าเป็นความยินยอม ของวิชาชีพการสอนภาษาที่จะหยุดระบบโครงสร้างไวยากรณ์ไว้โดยทันทีทันใด ระบบนี้รวมไปถึง ความของคำศัพท์ใหม่ที่ยังเรียนไม่เคยเรียนรู่มาก่อนเพราะว่าไม่ใช่หน้าที่ของผู้เรียนที่จำเป็นจะ ต้องเรียนรู้ แต่วิธีการสอนแบบใหม่เน้นหน้าที่โดยผ่านระบบการสอนภาษาแบบใหม่

2. เนื่องจากคำนึงถึงความจริงที่ผู้เรียนต้องการฝึกฝนทางการสื่อสาร และกิจกรรมแบบเก่า ๆ ในชั้นเรียนไม่ได้ทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการสื่อสาร บางทีก็คิดว่า เอาเองว่าต้องเลิกใช้กิจกรรมแบบเก่าเหล่านี้ เช่น การฝึกทบทวน (Drills) หรือ การฝึกถามตอบ แล้วนำกิจกรรมใหม่ ๆ ซึ่งผู้เรียนเข้าไปมีส่วนร่วมในการสื่อสารจริง ๆ มาแทนที่

แต่สิ่งนี้สนับสนุนที่จุดมุ่งหมายกับวิธีการ แม้ว่าจุดมุ่งหมายคือการสื่อสารไม่ใช่ว่ากิจกรรมทุกกิจกรรมจะดำเนินไปตามจุดมุ่งหมายที่ต้องสัมพันธ์กับการสื่อสารโดยตลอดครูเรียนภาษาที่สองก็เหมือนกับนักว่ายน้ำหรือนักเป่าโธ่งบางทีก็ต้องฝึกฝนส่วนต่าง ๆ ที่แยกย่อยไปจากทักษะรวมที่ต้องการปรับปรุง

3. ปัญหาประการที่สามที่ทำให้การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมี

ความสับสนคือการสอนเสนอให้ครูอยู่ในฐานะบูรณาการ "กลวิธีในห้องเรียน" (Classroom Tricks) แบบใหม่ ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง กลวิธีสำหรับจัดกิจกรรมการสื่อสารในห้องเรียนมีการพิจารณากันน้อยมากว่าทำอย่างไรที่กลวิธีเหล่านี้จะจัดเป็นโครงสร้างที่มีความเหมาะสมและสอดคล้องสัมพันธ์กัน (A Coherent Framework) ทำอย่างไรที่กลวิธีเหล่านี้จะมีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน และสัมพันธ์กับการสอนในแง่อื่น ๆ แคอย่างใดก็ตาม กลวิธีเหล่านี้ อาจมีความน่าสนใจและมีสิ่งจูงใจในตัวของมันเอง แม้ว่าจะมีกลวิธีเป็นพัน ๆ แบบครูเอง อาจมีความจำกัดในการนำมาใช้ ครูไม่มีความแน่ใจในเหตุผลส่วนตัว และการปฏิบัติหรือการแก้ปัญหาตามกลวิธีโดยตัวครูเอง เราจึงมุ่งแสวงหาคำตอบที่ว่าทำอย่างไรที่กลวิธีเหล่านี้จึงจะมีความพอเหมาะสมควรผสมผสานกัน เขาเป็นแนวการสอนที่เพิ่มความต่อเนื่องสัมพันธ์กัน ครูเองจะสามารถจัดการใช้กลวิธีที่สะสมอยู่ในตนเองและสามารถที่จะคิดแปลงกลวิธีนั้นได้อย่างเหมาะสมเพียงไร

จากปัญหาและความสับสนบางประการของการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทำให้บุคคลที่มีความสนใจเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ เสนอแนวคิดและแนวปฏิบัติเพื่อช่วยขจัดปัญหาที่กล่าวนำข้างต้น คณะกรรมการรูปแบบหรือโครงสร้างแนวใหม่ที่มีความเป็นไปได้ (Practical) ต่อการนำไปปฏิบัติในการจัดการเรียนการสอนภาษาในชั้นเรียน อาทิ พอลสตัน (Paulston, 1985 : 14 - 27) กล่าวว่าแนวทางในการจัดการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบันจะไม่ให้ความสำคัญกับวิธีใดวิธีหนึ่งโดยเฉพาะแต่จะเน้นที่เทคนิคและยุทธวิธีในการสอนภาษาเป็นสำคัญ โดยที่ครูผู้สอนภาษาจะต้องถามตนเองอยู่เสมอว่าทำอย่างไรจึงจะจัดกิจกรรมในห้องเรียนให้สัมพันธ์ต่อการเรียนรู้ ครูที่คิดจะจัดให้การสอนนี้ทั้งการเรียนรูและการรับรู้ควบคู่กันไป การเรียนรู้

ประกอบทวยกิจกรรมที่มุ่งสู่การเรียนรู้รูปแบบภาษา เช่น การอ่านออกเสียง การใช้บัตรคำ การลอกประโยคที่แสดงการใช้คำบางคำ ในขณะที่การรับภาษาเกิดจากการเขียนอย่างอิสระ การแสดงบทบาทสมมติและกิจกรรมปฏิสัมพันธ์ต่าง ๆ นั้น (Munby, 1983 : 96) ให้ความสำคัญสอดคล้องกับพลอสตัน เขาคัดค้านการยัดยัดวิธีสอนแบบใดแบบหนึ่งโดยไม่พิจารณาถึงความเหมาะสมของผู้เรียน ผู้สอน และสิ่งแวดล้อมอื่น ๆ เช่น การสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ในบางครั้งผู้สอนต้องเป็นผู้นำและควบคุมอย่างใกล้ชิด หรือการสอนที่เน้นความสามารถทางภาษาเชิงสังคมมากกว่าความรู้ทางโครงสร้างไวยากรณ์ ผู้สอนอาจจำเป็นต้องเน้นการสอนไวยากรณ์มากกว่าในบางครั้ง ในกรณีผู้เรียนไม่สามารถสร้างประโยคหรือใช้คำศัพท์ในถูกต้อง หรือการสอนที่เน้นความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อความหมายมากกว่าการสอนให้ใช้ภาษาที่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์ บางครั้งผู้สอนต้องให้ผู้เรียนเรียนรู้การสื่อสารด้วยภาษาที่ถูกต้องและเป็นที่ยอมรับของเจ้าของภาษาด้วยเหมือนกัน นั้นก็กล่าวเปรียบเทียบการสอนภาษาว่าเหมือนลูกหมูที่แกว่งไปมา กล่าวคือการเลือกวิธีสอนนั้นควรสอนด้วยวิธีใหม่ แล้วกลับมาหาวิธีเก่าบ้าง แล้วแต่ความเหมาะสม ทั้งนี้ นักการศึกษาต่างยอมรับว่า ไม่มีวิธีสอนใดในโลกที่ถือว่าเป็นวิธีสอนที่ใดผลดีที่สุด วิธีสอนแบบหนึ่งอาจเหมาะสมกับผู้เรียนกลุ่มหนึ่ง แต่ใช้ไม่ไฉนผลกับอีกกลุ่มหนึ่ง ผู้สอนจึงต้องเป็นผู้มีความสามารถในการพิจารณาเลือกวิธีสอน และกิจกรรมให้เหมาะสมกับผู้เรียนของตนเอง

จากแนวคิดของพลอสตันและมันน์ข้างต้น สิทเทิลวูก เป็นบุคคลหนึ่งที่มีความเห็นสอดคล้องกับแนวคิดดังกล่าว เขาได้ให้ทั้งทฤษฎีและแนวปฏิบัติเพื่อที่จะเป็นแนวทางแก้ปัญหาที่กล่าวมาข้างต้น โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะบูรณาการแนวการสอนแบบต่าง ๆ เข้าด้วยกัน แล้วจัดเป็นโครงสร้าง (Framework) ของการสอนภาษาแบบใหม่ เพื่อที่จะสนองความต้องการและความจำเป็นในปัจจุบันโดยเฉพาะอย่างยิ่ง เขาต้องการให้แนวทางที่เสนอนั้นเป็นตัวอย่างแก่ครูที่ยังมีความชำนาญในการสอนที่เน้นกฎเกณฑ์ทางภาษา (Code Rules) ใหลกอบ ๆ ปรบสภาพการสอนเข้าสู่แนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ซึ่งเน้นการแสดงออกทางภาษาเป็นสำคัญ

ทฤษฎีและหลักการในการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ (Integrated Communicative Approach) หรือที่ ลิทเทิลวูดเรียกว่า "Integrating the New and the Old in a Communicative Approach" มีทฤษฎีและแนวปฏิบัติที่จะกล่าวต่อไปในหัวข้อ 3.2

3.2 ทฤษฎีที่มาของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ

(Littlewood. 1985 : 1 - 13)

ลิทเทิลวูด กล่าวว่า เมื่อพูดถึงแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร หากอ้างอิง จุดมุ่งหมายของการสอนภาษาต่างประเทศมากกว่าวิธีการหรือเทคนิคของการจัดใหญ่เรียน เพื่อให้เขามีความสามารถในการสื่อสาร ในประเด็นนี้แนวการสอน ฟัง - พูด ก็สามารถ เรียกว่า "การสื่อสาร" ได้ด้วย เพราะแนวการสอนแบบนี้จัดเนื้อหาอย่างเอาจริงเอาจังต่อ การพัฒนาความสามารถในการสื่อสารโดยเฉพาะ แต่อย่างไรก็ตามถ้ามองว่าไม่แนวการสอน แบบนี้จึงไม่จัดเป็นแนวการสอนเพื่อการสื่อสาร ลิทเทิลวูดชี้ให้เห็นคุณลักษณะสำคัญที่จะอธิบาย ว่าอะไรที่เรียกว่าแนวการสอนเพื่อ "การสื่อสาร" นั่นคือพิจารณาว่า การเรียนรู้เพื่อการสื่อสาร (Communication Learning) ไม่เหมือนกับการเรียนรู้ภาษา (Language Learning) แบบผิวเผิน แต่มุ่งมั่นที่เราต้องพิจารณาประกอบกันได้แก่

1. มิตินี้เกี่ยวกับการนิยามจุดมุ่งหมาย (The Goal) ได้แก่ ทักษะที่ผู้เรียนจำเป็นต้องการรับภาษานั้นเมื่อใดจำกัดอยู่เพียงเพื่อการใช้โครงสร้างของ ภาษาแต่ยังรวมถึงทักษะอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกันประเด็นที่ว่าวิธีการอย่างไรที่จะสัมพันธ์ โครงสร้าง ไวยากรณ์ไปสู่หน้าที่ทางการสื่อสารด้วยวิธีการที่เหมาะสมในสถานการณ์จริง

2. มิตินี้เกี่ยวกับประเภทของกิจกรรมการเรียนรู้เพื่อให้ บรรลุจุดมุ่งหมายการเรียนรู้ภาษาเพื่อการสื่อสาร เกี่ยวข้องกับการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารใน สถานการณ์จริงมากกว่าที่เคยสัมผัสกันมา การเรียนรู้ไม่ได้เกิดขึ้นโดยผ่านกระบวนการ ควบคุมอย่างรู้ตัวเท่านั้น แรงสำคัญอีกแง่หนึ่งในการเรียนรู้ภาษาก็คือ ประเภทของการรับภาษา โดยไม่รู้ตัว ซึ่งเกิดเมื่อคนใช้ภาษาในการสื่อสาร

3.2.1 การเรียนรู้ภาษาสองรูปแบบ (Two Models of

Language Learning)

ก่อนที่จะพิจารณาให้เห็นส่วนประกอบที่แตกต่างกันของการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร จะเป็นประโยชน์อย่างยิ่งถ้าทำให้เกิดความเข้าใจที่แจ่มชัดด้วยการพิจารณาการเรียนรู้ภาษาสองรูปแบบซึ่งมีอิทธิพลและคำนึงข้อได้เปรียบเสียเปรียบซึ่งกันและกันในการอธิบายเกี่ยวกับวิธีการเรียนการสอน เราอาจจะเรียกรูปแบบแรกว่า "รูปแบบการเรียนรู้ทักษะภาษา" (The Skill - Learning Model) และรูปแบบที่สองเรียกว่า "รูปแบบการเรียนรู้ตามธรรมชาติ" (The Natural Learning Model)

1. รูปแบบการเรียนรู้ทักษะภาษา (The Skill - learning Model) เป็นรูปแบบที่คุ้นเคยกันมากในการสอนภาษา สำหรับรูปแบบนี้การใช้ภาษาคือทักษะการแสดงออกเหมือนทักษะอื่น ๆ เช่น การว่ายน้ำหรือการเล่นเปียโน ซึ่งแบ่งออกเป็น ส่วนต่าง ๆ หรือ "ทักษะแต่ละส่วน" (Part - skills) ที่สามารถฝึกหัดและฝึกฝนแยกกันเป็นส่วน ๆ นอกจากนี้ผู้เรียนต้องให้อีกโอกาสสำหรับการฝึก "ทักษะรวม" (Whole Task) ด้วย ซึ่งเป็นการนำส่วนต่าง ๆ มารวมกันในการแสดงออกของทักษะรวม โดยมีจุดประสงค์ที่จะทำให้เกิดการใช้ภาษาที่ถูกต้องและเป็นระบบตัวอย่างเช่นกรณีของการว่ายน้ำ ทักษะที่แยกออกไปเป็นส่วน ๆ ได้แก่ การแยกแขนและการเคลื่อนไหวขา และการฝึกทักษะรวมจะเกิดขึ้นจากการผสมผสานการเคลื่อนไหวทั้งหมดเพื่อว่ายน้ำ ในการสอนภาษาการฝึกทักษะเป็นส่วน ๆ ประกอบด้วยศัพท์ โครงสร้าง เสียง ส่วนการฝึกทักษะรวมจะเป็นการฝึกที่เกี่ยวข้องกับการสื่อสารจริง ๆ

ถ้าใช้รูปแบบนี้ของแนวการสอนเพื่อการสื่อสารที่แฝงอยู่คือ

1. จำเป็นต้องพิจารณาทักษะที่เป็นส่วน ๆ ให้ใหม่

หลากหลายกว้างขวางขึ้นกว่าเดิมน ตัวอย่าง เช่น ความสามารถจะสัมพันธ์กับรูปแบบภาษาเข้ากับหน้าที่ของภาษาและทักษะความต่อเนื่อง เช่น การผลิตงานเขียนที่มีความสัมพันธ์กลมกลืนหรือการใช้กลเม็ด (Gambits) ในการสนทนา หรือยุทธวิธีในการสื่อสาร เช่น การถ่ายทอดข้อความ (Paraphrase)

2. การสอนแบบเกา ๆ เช่น การฝึกตามกระสวน (Drills) การแก้ (Correction) หรือการสอนไวยากรณ์ ต้องสัมพันธ์กับความคิดในแง่ที่กว้างขึ้นว่า อะไรคือการฝึกทักษะรวมที่มีความจำเป็น และอะไรที่ต้องนำมาประเมินผลกันดูอีกครั้งหนึ่ง การเน้นการสอนแบบเกาจะขึ้นอยู่กับว่า การสอนแบบเกาจะสามารถนำมาดัดแปลงให้เข้ากับแบบใหม่ได้แค่ไหน และแนวการสอนแบบเกาบางแบบก็ต้องตัดทิ้งไป

ในบางกรณีจะพบว่ากิจกรรมหนึ่งจนถึงขั้นที่ได้รับการพิจารณาว่าเป็นการฝึกทักษะรวม เช่น การแปล หรือการเขียนบทสนทนาขึ้นเป็นรูปค้อนและควรพิจารณาว่าคือการฝึกทักษะเฉพาะมากกว่า

3. แนวการสอนเพื่อการสื่อสารเน้นการฝึกทักษะรวม เป็นจุดสำคัญในฐานะที่เป็นส่วนประกอบหนึ่งที่ไม่สามารถละเลยได้โดย การจัดกิจกรรมการสื่อสารหลาย ๆ ประเภทในชั้นเรียนใหญ่เรียนโตมีส่วนร่วมเป็นส่วนที่มีความจำเป็นในการสร้างประสบการณ์การเรียนรู้ให้กับผู้เรียน โดยเฉพาะสำหรับผู้เรียนซึ่งไม่มีโอกาสหาประสบการณ์นอกชั้นเรียน

2. รูปแบบการเรียนรู้ตามธรรมชาติ (The Natural Learning Model) พัฒนาขึ้นมาเพื่อใหญ่เรียนภาษาให้ความสนใจในการเรียนภาษาออกชั้นเรียนมากขึ้น ทั้งยังคิดว่าอย่างไรจึงจะทำให้การรับทักษะเพื่อการสื่อสารไม่เป็นการสอนที่เคร่งเครียดเอาจริงเอาจัง (Conscious Teaching) คำว่า "การสร้างควมหมายเชิงสร้างสรรค์" (Creative Construction) ถูกนำมาใช้อย่างน้อย ๆ ในการอธิบายถึงวิธีการที่ผู้เรียนสร้างระบบของกฎเกณฑ์ด้วยตัวเขาเองเพื่อการแสดงออกทางภาษา มีผู้เขียนหลายคนเขียนเกี่ยวกับเรื่องนี้ไว้ แคนทัมขอเสียงมากที่สุดในปัจจุบันคือ สตีเฟน คราเชน (Stephen Krashen) กล่าววาระบวนการ "รับภาษา" (Acquisition) โดยธรรมชาติเป็นปัจจัยการเรียนรู้ทางภาษาที่สำคัญมากต่อการสื่อสารตามธรรมชาติ

รูปแบบของการเรียนรู้ชนิดนี้ไม่ให้ความสำคัญกับการฝึกแยกทักษะเลย อันค้ำของการพัฒนาการไม่ว่าในกรณีใด ๆ ไม่ขึ้นอยู่กับผลของการสอนโดยตรง เป็นรูปแบบที่ไม่มีการแยกการรับภาษาออกเป็นส่วน ๆ เป็นขั้นเป็นตอน แต่เป็นกระบวนการ

โดยส่วนรวมที่ผู้เรียนสร้างกฎเกณฑ์ด้วยตนเองโดยผนวกเข้ากับปัจจัยนำเข้าทางภาษา (Language Input) ที่ได้รับเข้าไป การถ่ายโอนภาษาในชั้นเรียนนั้น ไม่ควรจะพยายามควบคุมกระบวนการเรียนรู้โดยตรงผ่านทางกระบวนการฝึกตามกระบวนการแก้ไขข้อผิดพลาดและอื่น ๆ แต่ควรจะใช้ความพยายามของผู้สอนในการจัดสถานการณ์เพื่อการใช้ภาษา โดยให้ผู้เรียนได้รับแรงจูงใจและสามารถปฏิบัติการใช้ภาษาได้ เช่น กิจกรรมการฟัง กิจกรรมภาษาในรูปแบบของงานเพื่อการสื่อสาร (Communication Task) กิจกรรมบทบาทสมมติ เป็นต้น

รูปแบบการเรียนรู้ทั้งสองชนิดที่กล่าวข้างต้นต่างก็เห็นความสำคัญของการพัฒนาทางภาษาด้วยการสื่อสาร ที่อยู่ในรูปของการฝึกทักษะรวมในแง่ของการเรียนรู้ทักษะภาษา หรือเป็นโอกาสที่การเรียนรู้ตามธรรมชาติจะเกิดขึ้น จุดสำคัญที่รูปแบบการเรียนรู้ทั้งสองแตกต่างกัน คือในการสอนภาษานั้นจำเป็นจะต้องมีการฝึกแยกทักษะเพื่อที่จะได้แสดงหน้าที่ของภาษาที่มีประโยชน์ออกมาหรือไม่ หรือครูควรจะจัดให้นักเรียนฝึกภาษาด้วยการควบคุม เช่น การฝึกตามกระบวนการต่อไปหรือไม่

การตอบคำถามข้างต้นจะต้องไม่นำมาจากทฤษฎีเฉพาะจากการปฏิบัติโดยการจัดห้องเรียนเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ โดยการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารแต่อย่างเดียว โดยไม่คำนึงถึงการฝึกแยกทักษะเลย และเห็นว่าการฝึกแยกทักษะไม่มีประโยชน์ต่อหน้าที่ของภาษา สิ่งนี้ได้รับการพิสูจน์แล้วว่ามีปัญหาในด้านการปฏิบัติ เช่น โครงการบังคาลู (The Bangalore Project) ที่เกี่ยวข้องกับการจัดเนื้อหาหลักสูตรเชิงปฏิบัติ (A task-based or "procedural" syllabus) ที่ยึดรูปแบบการเรียนรู้ตามธรรมชาติอย่างเดียว ดูเหมือนจะทำได้ไม่ดีเท่าที่ควรเพราะเหตุว่าไม่สามารถดัดแปลงไปสู่ความหลากหลายของสถานการณ์ในการสอนภาษาได้ ลิทเทิลวูดจึงได้เสนอโครงการสร้างของการจัดการเรียนการสอนซึ่งต้องการการบูรณาการรูปแบบการเรียนรู้ทั้งสองข้างต้นเข้าด้วยกัน อันเป็นหัวใจสำคัญของแนวทางสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ ซึ่งประกอบด้วย

1. การฝึกแยกทักษะ (Part - skill Training)

หรือกิจกรรมก่อนการสื่อสาร

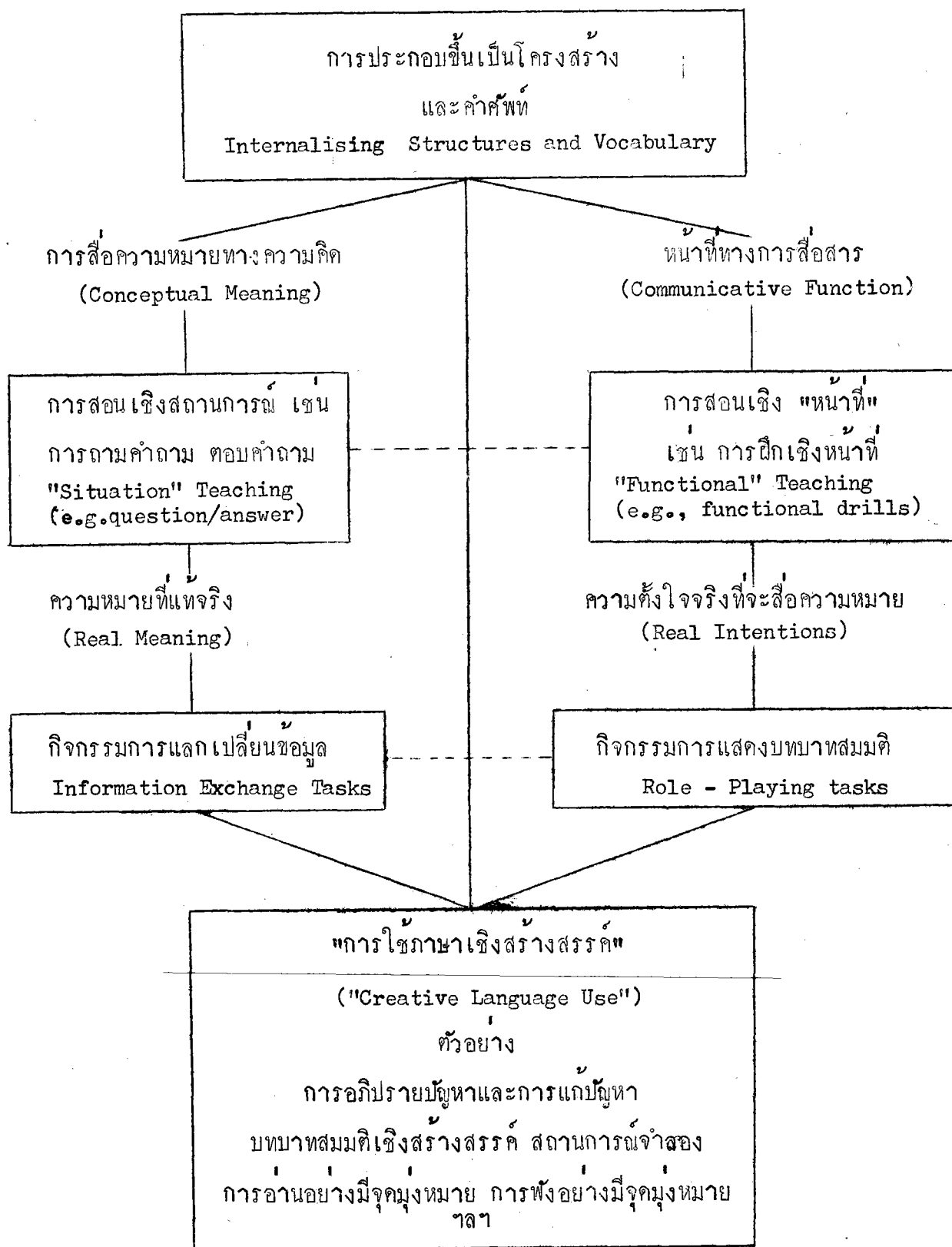
2. การฝึกทักษะรวม (Whole - task Practice)

หรือกิจกรรมเพื่อการสื่อสาร (Communicative Activity) ซึ่งขึ้นอยู่กับเทคนิคของการรับ
ภาษาตามธรรมชาติในรูปแบบการเรียนรู้ตามธรรมชาติ

3.2.2 ส่วนประกอบหลักของวิธีการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แบบบูรณาการ

คู่มือหน้า 57 ประกอบ

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงโครงสร้างของการจัดการเรียนการสอนตามแนวการสอน
ภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ (ปีห้า)

ภาพประกอบ 3 แผนภูมิแสดงโครงสร้าง (Framework)

ในหน้า 57 เป็นวิธีหนึ่งของการสร้างความสัมพันธ์ซึ่งกันและกันระหว่างส่วนประกอบหลักของการนำไปสู่วิธีสอนที่จะทำให้เกิดความสามารถในการสื่อสารขึ้นในตัวผู้เรียน ประกอบด้วยกิจกรรมการเรียนรู้หลัก ๆ (Core) เพียงบางชนิดเท่านั้น แต่อย่างไรก็ตามกิจกรรมชนิดอื่น ๆ สามารถนำมาสัมพันธ์กับกิจกรรมหลักเหล่านี้ และสามารถบรรจุไว้ในโครงสร้างนี้ได้ โครงสร้างนี้ไม่ต้องการแสดงภาพรวมของกระบวนการเรียนรู้หรือไม่โดยหมายความว่า จะแนะนำลำดับที่เฉพาะเจาะจงสำหรับกิจกรรมชนิดต่าง ๆ แต่โครงสร้างนี้จะแสดงให้เห็นว่าอย่างไร กิจกรรมหลาย ๆ ชนิดที่แตกต่างกันจะนำมาสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน ภายใต้โครงสร้างที่เป็นแนวคิดหรือวิธีการเรียนการสอนรูปแบบหนึ่ง

1. กรอบล่างสุด (ดูโครงสร้างหน้า 57 ประกอบ) เรียกว่าการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ (Creative Language Use) ประกอบด้วยกิจกรรมชนิดต่าง ๆ เพื่อให้เกิดเป็นจุดประสงค์ (The Goal) ของการเรียนรู้ภาษาที่สอง กิจกรรมชนิดต่าง ๆ มีความสำคัญในฐานะที่เป็นกิจกรรมการเรียนรู้ในตัวของมันเองด้วย ภายในกรอบล่างนี้เสนอส่วนประกอบที่จำเป็นของวิธีสอนภายใต้รูปแบบการเรียนรู้ตามธรรมชาติเพื่อจะนำไปสู่การรับระบบภาษาและทักษะการสื่อสาร

2. กรอบบนสุดคือ การประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างและคำศัพท์ (Internalisation of Structures and Vocabulary) เหมือนกับที่กล่าวข้างต้นแล้วว่าแนวการสอนโดยวิธีธรรมชาติเห็นว่าสิ่งนี้จะตามมาเองโดยอัตโนมัติ จากการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ แต่แนวการสอนทั้ง - ทุก มีข้อตกลงเบื้องต้นตรงกันข้าม กล่าวคือการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์จะเกิดตามมาโดยอัตโนมัติ หลังจากที่มีผู้เรียนมีความรอบรู้ด้านโครงสร้างและส่วนแนวการสอนแบบแปลไวยากรณ์ มีความสนใจในการสื่อสาร และเชื่อว่าการเรียนรู้โครงสร้างและคำศัพท์โดยตรงจะส่งผลให้เกิดการใช้โครงสร้างและคำศัพท์นั้นเพื่อการสื่อสารได้โดยอัตโนมัติในภายหลัง

ในที่นี้จะชี้แจงให้เห็นอีกครั้งหนึ่งว่าการประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างและคำศัพท์ "Internalisation" มีหลายวิธีแตกต่างกันไปตามสิ่งแวดล้อมหรือบริบทที่แตกต่างกัน ถ้าเราพูดถึงการปฏิบัติที่มีการควบคุม ตามแนวการเรียนรู้ทักษะภาษาหมายความว่า การสอนโครงสร้าง

ถูกกำหนดไว้มาก่อนแล้วในเนื้อหาหลักสูตร ในทางตรงกันข้ามถ้ามองในแง่ของหลักการ เรียนรู้ตามธรรมชาติจะหมายความว่าผู้เรียนกำลังสร้างกฎโครงสร้างภาษาด้วยตนเองโดยไม่รู้ตัว การประกอบกันขึ้นเป็นโครงสร้างและคำศัพท์ชนิดที่สองเป็นทีละเล็กละน้อยและยอมรับในปัจจุบัน การรวมกันเข้าของระบบภาษาเป็นความจำเป็นที่เกิดขึ้น ก่อนสำหรับการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ แต่อย่างไรก็ตามแนวการสอนแบบแยกทักษะเท่านั้น ที่กรอบโครงสร้างส่วนประกอบจริง ๆ ของวิธีการเรียนการสอน โดยกิจกรรมใดถูกนำมาใช้ เพื่อให้ได้เกิดประเพณีที่กระจางชัดของภาษา

3. วิธีการหนึ่งซึ่งการสอนภาษาอังกฤษแบบดั้งเดิมในยุโรป และเอเชียแตกต่างจากการสอน ฟัง - พูด แบบดั้งเดิมในอเมริกา ก็คือ ในด้านของความสำคัญ การสอนภาษาอังกฤษแบบดั้งเดิมในยุโรปและเอเชียยึดติดอยู่กับการสัมพันธ์ระหว่างภาษากับความหมาย ตัวอย่างเช่น การฝึกโครงสร้างไวยากรณ์ในสถานการณ์ที่สมมติขึ้นในชั้นเรียน หรือใช้รูปภาพเป็นสื่อ

ผลลัพธ์หนึ่งของแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร คือ ในปัจจุบันครูพิจารณามากถึงความหมายสองชนิดที่สำคัญคือ

1) ภาษาที่มีความหมาย เพียงแต่การอ้างอิง (Conceptual or Referential Meaning) ได้แก่ความสัมพันธ์ระหว่างภาษา กับความคิดและภาษา กับโลก รอบตัวเรา ตัวอย่างเช่น ผู้เรียนพูดว่า "This tea is cold." ที่ความหมายระดับนี้อ้างถึงสภาพของเรื่องต่าง ๆ ในโลก ภาษาในเชิงกรอบความคิดผ่านประสบการณ์ที่เราพบเห็นในโลก เป็นวิธีการสำหรับแสดงความคิดโดยการพูดออกมาเป็นภาษา

2) ในทางตรงกันข้าม มีหน้าที่ของภาษาเพื่อการสื่อสาร อย่างหนึ่งคือเราจะนำภาษา มาแสดงออกด้วยวิธีการสื่อสารในสังคมได้อย่างไร เช่น เมื่อพูดว่า "This tea is cold." ผู้พูดอาจจะกำลังอธิบายถึงสภาพของกิจการ เพื่อผลประโยชน์ของใครสักคนหนึ่งในชั้นเรียนภาษา สิ่งนี้เป็นสิ่งที่นักเรียนอาจจะทำกันอยู่เสมอ แต่การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารสำหรับประโยชน์ใดอีกหลายแบบ เช่น อาจจะแสดงการขอร้อง หรือต้องการเรียกร้องสิทธิแก่หนึ่ง บนแสดงความไม่พอใจหรือผู้พูดอาจจะตั้งใจให้เห็นว่าใครคนหนึ่งออกไปจากห้องนรกแล้ว

เมื่อเร็ว ๆ นี้ ความสนใจได้จำกัดอยู่เฉพาะความหมายข้อ 2.

เรากำลังตกอยู่ในอันตรายเพราะเราลืมความสำคัญของข้อ 1 ดิถีเทิลวูดเห็นว่าวิธีการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารยังคงมีความต้องการ เทคนิคการสอนภาษาเชิงสถานการณ์

(Situational Language Teaching) หรือวิธีสอนแบบโครงสร้างสถานการณ์

(Structural - Situational Method) อยู่ เทคนิคที่เราคุ้นเคยได้แก่ การถามตอบ การใช้รูปภาพ คำกริยา และความรู้อื่นๆในแง่อื่น ๆ

เทคนิคเชิงสถานการณ์ (Situational Techniques)

ยังเป็นหลักสำคัญในการสอนภาษาอังกฤษ สำหรับทั้งการฟังและเขียน แต่เทคนิคนี้เป็นเป้าสำคัญต่อการวิพากษ์วิจารณ์ ของผู้สนับสนุนแนวการสอนเชิงหน้าที่บางคน ทวีจาร์นว่าเป็นเทคนิคจอมปลอมและไม่เป็นการสื่อสาร สำหรับการวิพากษ์วิจารณ์ ดิถีเทิลวูด ตั้งคำถามว่า "ทำไมใครบางคนจะต้องถามและตอบคำถามเกี่ยวกับความจริงที่ทุกคนรู้ในทุกกรณี" ถ้าดูจากทัศนะของการสื่อสารคำคำหั้นเหล่านี้ เหตุผลแท้ที่ดิถีเทิลวูด เน้นคือการเรียนรู้เพื่อการสื่อสารและมองเห็นว่าเทคนิคเชิงสถานการณ์ก่อให้เกิดหน้าที่สำคัญมากสองประการคือ

1. หน้าที่เกี่ยวกับภาษาช่วยใหญ่เรียนรู้สร้างกฎเกณฑ์ของโครงสร้าง

และคำศัพท์ของภาษา

2. หน้าที่เกี่ยวกับความคิดช่วยใหญ่เรียนรู้สัมพันธ์ภาษาใหม่กับ

โครงสร้างความคิดและทัศนะที่มีต่อโลกภายนอกของผู้เรียน ซึ่งผู้เรียนมักจะนำไปสัมพันธ์กับภาษาแม่เท่านั้น ในบางกรณีอาจจะเกี่ยวพันกับการปรับความคิดและทัศนะของผู้เรียนให้เหมาะสม

เพื่อที่จะสร้าง "นิสัยทางความคิด" (Cognitive Habits) แบบใหม่ขึ้นมา การเรียนรู้ภาษาตามแนวคิดภายใน (Internal) นั้นถูกเฉลยไปเมื่อหลายปีมาแล้วว่ากำลังสัมพันธ์กับแนวคิดภายนอก (External) และแนวคิดทางหน้าที่เกี่ยวกับสังคม

3. เทคนิคเชิงสถานการณ์ยังสามารถแสดงหน้าที่สำคัญ

เหมือนกับเทคนิคอื่น ๆ ทั้งหมดที่มีข้อจำกัด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคิดว่าเทคนิคแบบนี้ต่อต้านการสื่อสารซึ่งมีจุดประสงค์และก่อให้เกิดแรงจูงใจในการเรียนรู้ภาษา สามารถทดแทนข้อจำกัดบางอย่างโดยใช้กิจกรรมเสริม เช่น การแลกเปลี่ยนข้อมูล ซึ่งเป็นจุดของเทคนิคที่มี

ความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ที่ใช้องานเพื่อการสื่อสาร (Communication Tasks) หรือจะเรียกในที่นี่ว่า งานแลกเปลี่ยนข้อมูล (Information Exchange Tasks) ในด้านของวิธีการเรียนการสอน งานแลกเปลี่ยนข้อมูลมีความสัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับเทคนิคเชิงสถานการณ์ แต่เนื่องด้วยการรวมมิติของช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information Gap) เข้าไป ซึ่งต้องถูกเชื่อมโยงโดยการแลกเปลี่ยนข้อมูล การพูด รูปภาพ และแผนที่ สิ่งที่มีความจำเป็นเพราะผู้เรียนแต่ละคนได้รับข้อมูลไม่เหมือนกัน ด้วยเหตุนี้ โดยการสร้างความสัมพันธ์ระหว่างภาษาและความหมายทางความคิดตามเทคนิคการฝึกทางสถานการณ์ และการแลกเปลี่ยนข้อมูลหลายประเภท โครงสร้างวิธีการเรียนการสอนที่แสดงให้เห็นในหน้านั้น ใหญ่ของความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้ โครงสร้างและการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ ประเด็นของการสื่อความหมายอีกประเด็นหนึ่งคือ หน้าที่ของการสื่อสาร

4. ที่กล่าวไว้ในตอนต้นเกี่ยวกับคำจำกัดความต่อเทคนิคเชิงสถานการณ์เมื่อมีการวัดว่าเทคนิคนั้นไม่เข้ากับการสื่อสารในชีวิตจริง ปฏิบัติอย่างหนึ่งที่มีต่อข้อจำกัดเหล่านี้คือการมองในแง่การสื่อความหมายที่สำคัญอีกแห่งหนึ่งคือ หน้าที่ทางการสื่อสาร (Communicative Function) ผู้เรียนจำเป็นต้องฝึกหน้าที่ทางการสื่อสารหลายแบบโดยใช้ภาษาที่มีความเหมาะสมกับสังคม ในการเลือกหน้าที่ทางการสื่อสารมาฝึก เราได้จากแนวคิดของที่ประชุมภาคพื้นยุโรป (The Council of Europe) ซึ่งได้ใช้หน้าที่ทางการสื่อสารนี้เป็นพื้นฐานของการจัดเนื้อหาหลักสูตรและการผลิตตำราสอนภาษาอังกฤษ

ดังนั้นจึงความเป็นไปได้ที่จะเรียกแผนภูมิซึ่งกล่าวถึงเทคนิคเชิงหน้าที่ (Functional Techniques) ซึ่งความสนใจของผู้เรียนจะไม่มุ่งไปที่โครงสร้างเฉพาะอย่าง แต่จะมุ่งไปที่หน้าที่ทางการสื่อสารโดยเฉพาะ เช่น เราสามารถฝึกให้ผู้เรียนรู้จักการแนะนำและถามเกี่ยวกับทิศทางโดยใช้รูปแบบที่ครูเพิ่งสอนไป

เส้นประชี้ให้เห็นว่าไม่มีความแตกต่างกันที่เห็นได้ชัดระหว่างเทคนิคเชิงสถานการณ์กับเทคนิคเชิงหน้าที่ จริง ๆ แล้วเทคนิคเชิงสถานการณ์มักจัดให้มีการฝึกหน้าที่ทางการสื่อสาร ซึ่งได้แก่ "การถามและการให้ข้อมูล" (Asking and giving Information) เช่นเดียวกับเทคนิคเชิงหน้าที่ทั้งองภาษาไว้กับโลกของความเป็นจริง

แต่อย่างไรก็ตามโดยทั่วไปแล้วมีความแตกต่างที่สำคัญอย่างหนึ่งของเทคนิคเชิงสถานการณ์ กับเทคนิคเชิงหน้าที่ ซึ่งเกี่ยวกับการเสนอวิธีการทำกิจกรรมให้นักเรียน

จุดนี้จะเกิดประโยชน์ที่จะเปรียบเทียบวิธีการกระทำกับ หลักไวยากรณ์ของภาษาระหว่างเทคนิคเชิงสถานการณ์และเทคนิคเชิงหน้าที่

1. เทคนิคเชิงโครงสร้าง - สถานการณ์ อย่างที่เราทราบว่า เทคนิคนี้นำหลักไวยากรณ์มาใช้เป็นปัจจัยนำเข้า (Input) หลัก มีเป้าหมายใหญ่เรียนรู้อย่าง ในตัวอย่างที่จัดให้เด็ก คาดหวังให้เรียนรู้กฎทางไวยากรณ์ เพื่อที่จะนำไปใช้ในประโยค

2. เทคนิคเชิงหน้าที่ มักทำงานกับอะไรอย่างหนึ่งที่อาจ เรียกว่าแนวทางช่องว่างและตัวบรรจุ (A Slot - and - Filler Approach) ไปสู่ ไวยากรณ์ ผู้เรียนอาจจะมีการหยั่งรู้ที่จำกัดภายในระบบภาษาที่พวกเขากำลังใช้ แต่ต้องบรรจุ ช่องว่างของแต่ละบุคคลควยหัวข้อภาษาสัมพันธ์กับหน้าที่ที่พวกเขากำลังใช้มัน เราสามารถ เปรียบเทียบสิ่งนี้กับ "ตัวแบบที่ทำได้เป็นส่วน ๆ" (The Prefabricated Patterns) ซึ่งสังเกตได้ในการรับภาษาของเด็ก ผลลัพธ์หนึ่งของแนวทางนี้คือขั้นตอนของ ภาษาเพื่อการสื่อสารที่ประโยชน์สามารถนำมาให้เรียนได้ ในขั้นต้น ๆ ของการเรียน สิ่งที่ไม่ชัดเจนคือ บทบาทที่ชัดเจนของภาษาเช่นนี้ทำให้ผู้เรียนมีความสามารถในการสร้าง กฎทางโครงสร้างและคำศัพท์ (Internalise) ในที่สุดถึงระบบซึ่งจัดขึ้นตัวภาษา

สิ่งที่เหลืออยู่ ไม่ใช่แนวทางทั้งสองที่สอดคล้องกับไวยากรณ์นี้ ความจำเป็นที่จะต้องขัดแย้งซึ่งกันและกัน จริง ๆ แล้วแนวทางทั้งสองพยายามทำให้ซึ่งกันและกัน มีความสมบูรณ์ เทคนิคเชิงโครงสร้าง - สถานการณ์ ผู้เรียนได้รับความเข้าใจลึกซึ้งภายใน ระบบ แต่ผู้เรียนอาจจะถูกจำกัดความสามารถในการใช้ระบบให้เหมาะสมเพื่อความหลากหลาย ของหน้าที่ทางการสื่อสาร เมื่อพิจารณาเทคนิคเชิงหน้าที่ ผู้เรียนสามารถพัฒนาความสามารถต่อ การสัมพันธ์ภาษากับหน้าที่ของมัน แต่ผู้เรียนพัฒนาความเข้าใจลึกซึ้งภายในระบบได้อย่างจำกัด ดังนั้นความสามารถเชิงสร้างสรรค์จึงถูกควบคุมให้น้อยลงไป โดยการบูรณาการกันอย่างสมดุล ของเทคนิคทั้งสอง จะทำให้ผู้เรียนมีความสามารถทางภาษาทั้งสองแบบ และมีความสามารถ ในการแสดงหน้าที่ทางการสื่อสาร

นอกจากนี้แล้ว เติลดูยังได้ให้คำแนะนำที่สำคัญประการที่สามที่กล่าวไว้เล็กน้อยในตอนต้น ๆ ใดแก่ การคิดสร้างกฎเกณฑ์ไวยากรณภาษาในรูปแบบที่เป็นกระบวนการของการรับภาษาตามธรรมชาติผ่านทางสื่อสาร

5. เทคนิคเชิงหน้าที่ เช่น เทคนิคต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วข้างต้น ความพยายามที่จะสร้างสถานการณ์สมมติ ซึ่งเป็นมาตราส่วนเล็ก ๆ ที่จำลองจากสิ่งแวดล้อมในชีวิตจริง ซึ่งคนแสดงหน้าที่ทางการสื่อสาร ถ้าผู้เรียนสามารถลอกแบบตามหลักจิตวิทยาที่เหมาะสมที่สุดควบคู่ไปกับงาน ผู้เรียนจะจินตนาการตัวเองในบทบาทของบุคคลหนึ่งผู้ซึ่งทำการแนะนำ หรือสอบถามทิศทาง ในสถานการณ์จริงใดเป็นอย่างดี แทนอนที่การบังคับให้ผู้เรียนสร้างจินตนาการที่เห็นได้ชัดเพียงพอ เมื่อกิจกรรมเพียงแต่ประกอบด้วยชุดของการกระทำที่ไม่ต่อเนื่อง เช่น การแนะนำหรือการสอบถาม มีความไม่เป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของสถานการณ์จะทำให้ผู้เรียนเชื่อในกิจกรรมนั้น ผู้เรียนมีเสรีภาพอย่างมากต่อการเลือกความหมายที่เขาต้องการแสดงออก ถ้าเราต้องการให้ผู้เรียนเขาไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากกว่านี้ เราต้องให้ผู้เรียนไปสัมพันธ์กับกิจกรรมในมาก กิจกรรมที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่เป็นสถานการณ์สมมติจะกระตุ้นผู้เรียนได้มากกว่า และมีทางเลือกมากกว่า เพื่อที่จะให้ผู้เรียนเริ่มต้นที่จะแสดงความตั้งใจในการสื่อสาร ซึ่งเป็นจริงในชีวิตของพวกเขา สิ่งนี้ทำให้เราเข้ามาสู่จุดสำคัญของงานการแสดงบทบาทสมมติ (Role - Playing Tasks) ซึ่งเป็นส่วนประกอบสำคัญอีกส่วนหนึ่งของวิธีการเรียนการสอนเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ

ระดับของตัวเลือกหรือการมีส่วนร่วมของบุคคลมีมากมาย ระดับที่ง่ายที่สุดผู้เรียนอาจจะได้รับอนุญาตให้เลือกตัวเลือกบางอย่าง เช่น การพูดแนะนำ หรือการทอสนองคู่สนทนาในระหว่างคำแนะนำในการทำกิจกรรมแบบเป็นคู่ ๆ (Pair Work) ระดับที่สร้างสรรคขึ้นมาก ผู้เรียนจะได้รับคำสอนทั่ว ๆ ไป ซึ่งให้โครงสร้างเพื่อการปฏิสัมพันธ์ หรืออาจให้เลือกตัดสินใจด้วยตนเองว่าจะทำอะไร ความต้องการที่จะสื่อสารอาจจะเพิ่มขึ้นด้วย ถ้าเราเพิ่มความซับซ้อนของรูปแบบการปฏิสัมพันธ์ เช่น ความสัมพันธ์ต่อกันในสังคมระดับที่ยากขึ้น วิธีการนี้เรามุ่งไปให้ไกลกว่านี้ ไปตามประเภทต่าง ๆ ของการสื่อสาร หรือการฝึกแบบรวมทักษะ

ควยวิธีให้งานซึ่งสร้างเป้าหมายของการเรียนรู้และชุดของความเชื่อมโยงอื่น ๆ ที่จะทำ
ความสมบูรณ์ให้แก่โครงสร้างทางการเรียนการสอน

บทบาทสมมติที่ขวามือ หมายถึง ปัจจัยสำคัญตัวหนึ่ง คือการใช้
ภาษาซึ่งเหมาะสมกับอะไรก็ตามที่แนวปฏิบัติทางสังคมจัดการให้เกิดบทบาทที่ผู้เรียนควรจะ
ปฏิบัติตาม สิ่งนี้อาจจะสร้างปัญหาการเรียนรู้ เมื่อผู้เรียนได้รับการคาดหวังให้ร่วมกันสร้าง
แนวปฏิบัติทางสังคม ซึ่งเป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับรูปแบบบุคลิกภาพของตัวผู้เรียนเอง ทางซ้ายมือ
เกี่ยวข้องกับผู้เรียนในการปรับนิสัยทางการคิด (Cognitive Habits) ให้เหมาะกับระบบ
ภาษาใหม่ ดังนั้นผู้เรียนจะเกี่ยวข้องกับผู้เรียนในแง่ของการปรับปรุงบุคลิกภาพของตนให้
เหมาะสมกับแนวปฏิบัติใหม่ในการแสดงออกทางสังคมการเพิ่มองค์ประกอบต่าง ๆ ซึ่งการเรียน
การสอนควรจะพยายามทำให้สำเร็จนี้เป็นส่วนที่เป็นปัญหาของการสอนภาษา โดยการคาดคะเน
สิ่งขึ้นอยู่กับจุดมุ่งหมายของตัวผู้เรียนภายในสถานการณ์การเรียนรู้ของตัวเอง

เส้นประในแผนภูมิชี้ให้เห็นความเชื่อมโยงอีกอันหนึ่งระหว่าง
วิธีการเรียนการสอนสองสาขา งานแสดงบทบาทสมมติอาจจะถูกกำหนดโครงสร้าง เช่น วิธี
การหนึ่งที่ในบทบาทของมัน ผู้เรียนต้องแลกเปลี่ยนข้อมูลเพื่อวัตถุประสงค์อื่นหนึ่ง ในทาง
ตรงกันข้าม การแลกเปลี่ยนข้อมูลกลายเป็นงานการแสดงบทบาทสมมติไปในเวลาเดียวกัน
ถ้าผู้เรียนได้รับการขอร้องให้เลียนแบบบทบาททางสังคมเฉพาะอย่างในระหว่างการปฏิสัมพันธ์

จากแนวคิดและหลักการ เกี่ยวกับแนวการสอนภาษาเพื่อ
การสื่อสารแบบบูรณาการที่กล่าวนำแล้วข้างต้น อาจสรุปได้ว่าวิธีการสอนตามแนวการสอนภาษา
เพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีหลักการสำคัญ 5 ประการ คือ

1. ภาษาที่สอนเน้นการผสมผสานระหว่างการสอนโดยแยก
องค์ประกอบของภาษาเป็นส่วน ๆ (Micro or Discrete) กับการสอนภาษาที่ไม่แยก
องค์ประกอบของภาษา (Macro or Global)

2. ลักษณะของภาษาที่สอนเน้นทั้งความรู้เรื่องกฎ (Usage)
และเน้นความสามารถในการใช้ภาษา (Use)

3. ผู้เรียนจะได้อะไรทางไวยากรณ์และความสามารถในการสื่อสาร
4. ผู้สอนให้ความสำคัญทั้งความถูกต้อง (Accuracy) กับรูปแบบ (Form) และความสามารถในการสื่อสาร (Fluency) กับความหมาย (Meaning)
5. เป็นกระบวนการเรียนรู้ทั้งแบบรู้ตัว (Conscious Learning) ผสมผสานกับกระบวนการเรียนรู้แบบไม่รู้ตัวและค่อย ๆ ได้ภาษา (Unconscious Learning)

และหลักการทั้ง 5 ประการข้างต้น การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการจะประกอบไปด้วยกิจกรรม 2 รูปแบบ คือ

1. กิจกรรมก่อนการสื่อสาร (Pre - Communicative Activities) ได้แก่ การสอนในด้านรูปแบบของภาษา โดยแยกองค์ประกอบของภาษาออกเป็น ส่วน ๆ ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติ เพื่อช่วยให้นักเรียนมีความรอบรู้แง่มุมต่าง ๆ ที่แยกย่อยในตัวภาษา เช่น ศัพท์ เสียง โครงสร้าง ฯลฯ โดยใช้การฝึกทางภาษาแบบ (Cognitive Techniques) เช่น การอธิบาย การทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์ หรือการฝึกทางภาษาแบบ Habit - Forming Techniques เช่น การฝึกตามกระดาน โดยผู้เรียนจะต้องให้ความสนใจอย่างจริงจังกับหัวข้อที่เรียน

2. กิจกรรมเชิงสื่อสาร หรือการฝึกแบบรวมทักษะในรูปแบบของงาน (Whole - Task Practice) กิจกรรมนี้ช่วยให้นักเรียนบูรณาการทักษะส่วนย่อย ๆ เข้ามาในระบบที่มีประสิทธิภาพเพื่อการสื่อความหมาย จากทัศนะของการสื่อสารในเชิงสร้างสรรค์กิจกรรมแบบนี้จะช่วยให้นักเรียนมีสมรรถภาพสำหรับการรับภาษานานกระบวนการทางธรรมชาติ ผู้เรียนจะให้ความสนใจกับความหมายที่จะสื่อสารมากกว่าเนื้องานของภาษา

โดยการผสมผสานกันของกิจกรรมทางภาษาทั้งสองรูปแบบข้างต้น ทำให้เกิดวิธีการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการที่งานวิจัยสนับสนุนให้ศึกษา

3.3 ขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียนด้วยวิธีสอนตาม

แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ

จากการศึกษาทฤษฎีและแนวปฏิบัติเกี่ยวกับการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ ในหัวข้อ 3.1 และ 3.2 ข้างต้น ผู้วิจัยได้นำทฤษฎีและแนวปฏิบัติในหัวข้อดังกล่าวมาประยุกต์ใช้ในการจัดการเรียนการสอนทักษะการเขียน โดยมีขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอน ดังนี้

ขั้นที่ 1 การมอบหมายงาน (Giving Assignments)

เป็นขั้นที่ครูจะชี้แจงและกำหนดเนื้อหาที่จะเรียน รวมทั้งอธิบายขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล

ขั้นที่ 2 การประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างและคำศัพท์ (Internalising

Structures and Vocabulary)

ขั้นนี้เป็นการฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ต้องนำไปใช้ในการเขียน โดยใช้วิธีการฝึกแบบแยกทักษะเพื่อให้เกิดความชำนาญในแต่ละส่วน เช่น การฝึกปากเปล่าโดยใช้แบบฝึกชนิดต่าง ๆ (Oral Drills) ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ อธิบายให้ตัวอย่างคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ ฯลฯ การฝึกในขั้นนี้ครูจะใช้สื่อประเภทต่าง ๆ เช่น รูปภาพ บัตรคำ คำว่า ฯลฯ ฝึกนักเรียนเป็นรายคน รายคู่ เป็นกลุ่ม หรือทั้งชั้นเรียน เพื่อสร้างความแม่นยำในด้านรูปแบบของภาษา (Forms of Language)

ขั้นที่ 3 การผลิตงานเขียนผ่านกิจกรรมทางการสื่อสาร (Creating

Written Products Through Communicative Activities)

ในขั้นนี้เป็นการผลิตงานเขียนผ่านกิจกรรมภาษาแบบต่าง ๆ ที่นักเรียนจะได้ฝึกทักษะรวม (Whole - Task Practice) โดยครูเป็นผู้เลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียน จากกิจกรรมที่กำหนดไว้ดังนี้

- การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)
- กิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jig - Saw Writing)

- การสัมภาษณ์ (Interviews)
- การระดมพลังสมอง (Brainstorming)

การทำกิจกรรมในขั้นนี้จะจัดกิจกรรมกลุ่ม หรือจัดกิจกรรมคู่ ทั้งขึ้นอยู่กับธรรมชาติของกิจกรรมแต่ละชนิด

ขั้นที่ 4 การร่วมกันวิพากษ์วิจารณ์และแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียน

(Dealing With Errors)

นำผลงานเขียนจากขั้นที่ 3 มาแสดงหน้าชั้น ในชั้นครูและนักเรียน ทั้งชั้นจะช่วยกันตรวจแก้ข้อผิดพลาด เช่น แก่สำนวนภาษา ไวยากรณ์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และที่สำคัญคือมีการวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

ขั้นที่ 5 การประเมินผล (Evaluating)

เป็นขั้นที่ครูจะนำผลงานเขียนของนักเรียนไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 6 การมอบหมายงานเขียนเพิ่มเติมเพื่อช่วยฝึกความแม่นยำใน

ส่วนที่ยังบกพร่อง (Assigning Follow - up Tasks to Help in Weak Areas)

ครูนำจุดบกพร่องที่ตรวจพบและรวบรวมไว้ไปแก่นักเรียน โดยให้งานเขียนเพิ่มเติมเพื่อฝึกความแม่นยำอีกครั้งหนึ่ง เช่น การให้การบ้าน

4. เอกสารและงานวิจัยเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมในการสอนเขียน

4.1 การจัดกิจกรรมกลุ่ม (Group Work) หรือกลุ่มย่อย (Small Group)

ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

"กลุ่ม" หมายถึง การที่บุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปมารวมกันยอมรับในความเกี่ยวข้องที่เกิดขึ้นระหว่างกันและกัน (จันทิกา ลิมปิเจริญ 2522 : 37) การรวมกลุ่มจะต้องประกอบด้วยลักษณะ 3 ประการ คือ

1. มีวัตถุประสงค์ร่วมกัน และวัตถุประสงค์นั้นต้องสนองความต้องการของสมาชิกแต่ละคนด้วย

2. ผลการทำงานจะเกิดจากความร่วมมือของสมาชิกทุกคนในกลุ่ม

3. มีการสื่อสารทางวาจา (Verbal Communication) หรือมีความสัมพันธ์ระหว่างสมาชิกโดยวิธีใดวิธีหนึ่ง (Gulley. 1963 : 63)

สำหรับ "กลุ่มย่อย" เป็นคำที่ใช้ในวงการต่าง ๆ ที่ศึกษาเกี่ยวกับธรรมชาติของกลุ่ม ซึ่งกลุ่มย่อยจะมีความหมายเฉพาะเจาะจงลงไปถึงการรวมกลุ่มของบุคคลเพียงไม่กี่คน เพื่อบ่งชี้ความหมายอย่างหนึ่งโดยเฉพาะ การรวมกลุ่มจะเป็นกลุ่มขนาดเล็ก ๆ ที่มีจำนวนสมาชิกไม่มากนัก เพื่อเปิดโอกาสให้สมาชิกในกลุ่มมีความสัมพันธ์กันอย่างใกล้ชิด (เขาวภา เคชะคุปต์ 2512 : 20)

การเรียนการสอนภาษาต่างประเทศตามแนวการสอนในปัจจุบันเน้นการสื่อสารกันระหว่างนักเรียนกับนักเรียน วิธีการที่ง่ายที่สุดคือ การแบ่งนักเรียนในชั้นออกเป็นกลุ่มหรือกลุ่มย่อย ๆ เพื่อกระตุ้นให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันในการใช้ภาษา (Read. 1982 : 20) เช่น การฝึกพูดปากเปล่า อภิปรายเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่อ่าน แล้วฝึกตั้งคำถามให้เขียนเรื่องสั้นหรือเรียงความ เป็นต้น (Valette and Renee. 1972 : 75) ในการทำกิจกรรมกลุ่ม ครูมีบทบาทเป็นผู้คอยสังเกตว่านักเรียนแต่ละกลุ่ม กลุ่มไหนทำกิจกรรมได้ดี กลุ่มไหนมีปัญหา และต้องการความช่วยเหลือ นอกจากนี้แล้วครูยังสามารถที่จะเข้าร่วมในกิจกรรมกลุ่มได้ด้วย ทั้งนี้ไม่ใช่ฐานะผู้นำกลุ่ม แต่เป็นสมาชิกคนหนึ่งเทียบเท่ากับนักเรียน ครูไม่ควรยืนอยู่หน้าหรือตรงกลางห้องเรียน แต่ควรที่จะเดินไปรอบ ๆ ห้องในระหว่างที่นักเรียนทำกิจกรรม (Read. 1982 : 7 - 8 citing Hawkins. 1976 : 25 - 28)

การให้นักเรียนทำกิจกรรมกลุ่มมีข้อดีหลายประการ ซึ่งสรุปได้จากทัศนะและการวิจัยของนักการศึกษาหลายท่าน ดังต่อไปนี้

ลอง และพอร์เตอร์ (Long and Porter. 1985 : 207 - 225) กล่าวถึงข้อดีของกิจกรรมกลุ่มดังนี้

1. นักเรียนมีโอกาสฝึกการใช้ภาษามากขึ้น ช่วยแก้ปัญหาการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ ซึ่งนักเรียนไม่มีโอกาสได้ฝึกใช้ภาษาใหม่ที่ได้เรียนได้ โดยเฉพาะในห้องเรียนที่มีนักเรียนจำนวนมาก และครูใช้วิธีการสอนที่น่าเบื่อหน่าย เช่น การบรรยายอธิบายกฎเกณฑ์ทางไวยากรณ์ ฝึกทบทวน และถามคำถามนักเรียน ซึ่งครูใช้เวลาในการพูดเองเสียสองในสามส่วนของเวลาเรียนทั้งหมด ถึงแม้ว่ากิจกรรมกลุ่มจะไม่สามารถแก้ปัญหานี้ได้

ทั้งหมด แต่ยังไม่พอช่วยใ้บาง เพื่อให้นักเรียนได้มีโอกาสฝึกพูดภาษากับทุกคนในกลุ่มย่อย เพราะมีเวลามากขึ้น แทนที่จะให้นักเรียนจำนวนมากฟัง นักเรียนเพียงคนเดียวพูด ซึ่งทำให้เสียเวลา

2. กิจกรรมกลุ่มสนับสนุนการพูดของนักเรียนให้ดีขึ้น การฝึกนอกจากจะฝึกมาก ๆ แล้ว ยังต้องมีคุณภาพอีกด้วย การให้นักเรียนพูดในกลุ่มย่อยเป็นการสื่อสารแบบเฉพาะหน้า (Face - to - Face Communication) และทำให้นักเรียนไม่ต้องรีบพูดเนื่องจากมีเวลาจำกัด

3. กิจกรรมกลุ่มเอื้อต่อการเรียนการสอนแบบเอกัตภาพ เนื่องจาก การเรียนการสอนแบบเอกัตภาพเป็นการเรียนการสอนที่จัดขึ้นโดยคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคลในด้านอายุ ขั้นตอนหรือพัฒนาการของความคิด เพศ แรงจูงใจ ความถนัด เจตคติ บุคลิกภาพ ความสนใจ วิธีการคิด พื้นฐานทางวัฒนธรรม ภาษาแม่ ประสบการณ์เดิม และความต้องการในการเรียนภาษาเป้าหมาย ซึ่งความแตกต่างเหล่านี้มีผลต่อความสามารถทางการเรียนของนักเรียน เช่น บางคนมีความเข้าใจภาษามากกว่าจะมีทักษะในการใช้ภาษา บางคนพูดภาษาที่เรียนจะถูกตะกักแต่ถูกต้อง ในขณะที่บางคนพูดเร็วแต่ผิด เป็นต้น เมื่อเป็นเช่นกิจกรรมกลุ่มสามารถที่จะสนองความแตกต่างเหล่านี้ได้ เพราะนักเรียนเรียนเป็นกลุ่มย่อย และใช้วัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ กัน เหมาะสมกับความต้องการโดยเรียนในเวลาเดียวกันทุกกลุ่ม ช่วยให้นักเรียนไม่เกิดความเบื่อหน่ายในการที่จะรอเพื่อนที่มีปัญหาต่างกัน

4. กิจกรรมกลุ่มเสริมบรรยากาศในห้องเรียนได้ดีขึ้น จะเห็นได้ว่าการเรียนการสอนแบบเดิม ถ้านักเรียนตอบคำถามผิดหรือตอบช้า ครูจะรีบแก้ไขทันที ทำให้นักเรียนไม่อยากพูด แต่การให้นักเรียนพูดในกลุ่มย่อย นักเรียนจะรู้สึกว่าเขาไม่ต้องคอยระวังว่าจะพูดผิด และการที่ได้มีความสัมพันธ์ใกล้ชิดกับเพื่อนทำให้บรรยากาศทางการเรียนดีขึ้น

5. กิจกรรมกลุ่มทำให้นักเรียนมีแรงจูงใจในการเรียน เพราะนักเรียนได้ฝึกภาษามากขึ้น ได้เรียนตามความต้องการ ความสนใจ และทำให้บรรยากาศในการเรียนดีขึ้น

โกลเดนเบิร์ก (Goldenberg. 1982 : 43 - 44) ได้ทดลองใช้กิจกรรมกลุ่มในการสอนทักษะการเขียนกับนักศึกษา มหาวิทยาลัยศิลปากร พบว่า นักศึกษาดูสนุกสนาน

กับการเรียน เพราะเขาได้มีปฏิสัมพันธ์กับเพื่อนทุกคนในกลุ่ม ทั้งนี้เนื่องจากการให้นักศึกษาลับเปลี่ยนกลุ่มกันทุกสัปดาห์ และนอกจากนี้คะแนนการเขียนของนักศึกษาส่วนมากก็ขึ้นด้วย

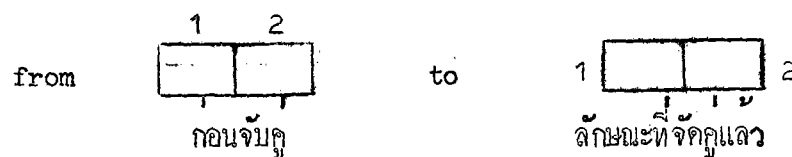
สินีนารถ สัตยมาศ (สินีนารถ สัตยมาศ 2526 : 60 - 61) ได้ทำการวิจัยเพื่อศึกษาความสามารถทางการเขียนภาษาอังกฤษโดยการเรียนเป็นกลุ่มย่อยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย ผลการวิจัยพบว่า ผลสัมฤทธิ์ทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มภายหลังการสอนสูงขึ้นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากผลการสำรวจความคิดเห็นเกี่ยวกับการเรียนเป็นกลุ่มพบว่านักเรียนที่เรียนเป็นกลุ่มมีความพอใจในการเรียนมาก

4.2 การจัดกิจกรรมคู่ (Pair Work) ในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศ

การจัดกิจกรรมคู่เป็นวิธีการที่ผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง ซึ่งเป็นกิจกรรมที่สอดคล้องกับแนวการสอนเพื่อการสื่อสารอันเป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบัน ทั้งยังใช้ฝึกทักษะทางภาษาต่างประเทศได้ทุกทักษะ ตลอดจนการสอนไวยากรณ์และคำศัพท์ (อุษา นอยทิม 2529 : 45 - 46) กิจกรรมคู่ครอบคลุมถึงกิจกรรมต่าง ๆ หลายรูปแบบ แต่รูปแบบที่ง่ายที่สุดคือ การให้นักเรียนสองคนฝึกการใช้ภาษาด้วยกัน ซึ่งเป็นวิธีการที่เปิดโอกาสให้นักเรียนใช้ภาษาในการสื่อสารได้จริงและเกิดความสนุกสนาน

โดยเฉพาะอย่างยิ่งชั้นเรียนที่มีจำนวนนักเรียนมากและมีความจำเป็นจะต้องฝึกการใช้ภาษาครูก็สามารถแก้ปัญหาได้โดยจัดกิจกรรมคู่ให้นักเรียนได้ฝึกใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร (Yrre. 1981 : 142)

การจัดห้องเรียนสำหรับทำกิจกรรมคู่มีผู้เสนอแนะรูปแบบการจัดคูหลายรูปแบบด้วยกัน แต่สำหรับการวิจัยนี้เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน ฮีธ (Heath. 1982 : 21 - 22) ได้เสนอแนะการฝึกกิจกรรมคู่โดยมีการฝึกการเขียนไว้โดยจัดให้นักเรียนจัดโต๊ะและนั่งดังภาพ

ในขณะที่นักเรียนทำกิจกรรมครูควรมีบทบาทดังนี้ (Kerr. 1985 : 24)

1. สังเกตว่านักเรียนเข้าใจกิจกรรมที่จะฝึกหรือไม่
2. สังเกตความพยายามในการฝึกกิจกรรมของนักเรียน
3. ช่วยกระตุ้นให้นักเรียนทำกิจกรรม และคอยให้ความช่วยเหลือ
4. สังเกตการใช้ภาษาในการสื่อสารโดยให้นักเรียนใช้ภาษาเมื่อน้อยที่สุด
5. สังเกตความผิดพลาดในการสื่อสาร เช่น การใช้คำศัพท์ ไวยากรณ์

การออกเสียง และอื่น ๆ และควรแก้ไขหลังการฝึกกิจกรรมแล้ว โดยการให้อาสาสมัครกลับ

ในคานกิจกรรมที่เรฝึกเป็นคู่ เคอร์ (Kerr. 1985 : 22 - 23)

ได้เสนอตัวอย่างกิจกรรมไว้ อาทิ

1. Split Information

1.1 การเติมข้อความในตาราง (Blanked Timetable)

มีวิธีการฝึกโดยให้นักเรียนสองคนมีข้อความเดียวกัน แต่บางส่วนของข้อความต่างกัน ซึ่งนักเรียนทั้งสองคนต้องพยายามเติมข้อความลงในช่องว่างโดยการผลักดันทั้งคำถามให้ข้อมูลที่จำเป็นนำมาเติม

1.2 Split Reading แบ่งข้อความสำหรับอ่านเป็นสองตอน

ให้นักเรียนคนแรกอ่านข้อความตอนหนึ่ง และนักเรียนคนที่สองอ่านข้อความตอนที่สอง แล้วเก็บข้อความนั้นเสีย นักเรียนทั้งสองต้องจำข้อความที่อ่านนั้นให้ได้แล้วนำมาเล่าต่อกันเป็นข้อความที่สมบูรณ์

2. บทบาทสมมติ (Role Play) ให้นักเรียนแต่ละคนเล่นบทบาท

ครูแนะนำเกี่ยวกับการแสดงบทบาทสมมติ แล้วให้นักเรียนแสดงตามบทสนทนา

3. เกม (Games)

3.1 การบรรยายและวาดภาพ (Describe and Draw)

โดยให้นักเรียนคนหนึ่งบรรยายภาพ และนักเรียนอีกคนหนึ่งวาดภาพตามคำบรรยายนั้น

3.2 การหาความแตกต่าง (Spot The Difference)

โดยให้นักเรียนทั้งสองคนมีภาพคล้ายกัน แต่มีข้อแตกต่างกันบางส่วน นักเรียนทั้งสองคนจะต้องสนทนากันเกี่ยวกับภาพเพื่อค้นหาความแตกต่างกัน

ส่วน ซามูดา และบรูตัน (Samuda and Bruton. 1981 : 23 - 25)

เสนอแนะการฝึกกิจกรรมคู่วิธีใดก็ได้

1. คำศัพท์ (Vocabulary) โดยใช้วิธีหาความแตกต่าง ซึ่งมีวิธีการเช่นเดียวกับที่เคอร์ (Kerr) ได้เสนอแนะไว้ดังกล่าวนำแล้ว

2. การฝึก (Drills) โดยการแจกบัตรให้นักเรียนครึ่งห้อง ส่วนอีกครึ่งห้องแจกกระดาษคำตอบให้เขาฝึกถามและตอบคำถาม ซึ่งวิธีนี้เป็นประโยชน์สำหรับครูที่ไม่มีเครื่องเล่นเทป หรือครูที่ประสบปัญหาชั้นเรียนที่มีเสียงดังเกินไป

3. บทสนทนาและบทบาทสมมติ (Dialogue and Role Play) โดยให้นักเรียนจับคู่แล้วแจกบทสนทนาที่ไม่เหมือนกันเพื่อให้นักเรียนจับคู่ประโยคที่สอดคล้องกันแล้วพูดบทสนทนา พร้อมทั้งแสดงบทบาทสมมติประกอบด้วย

4. การออกเสียง (Pronunciation) โดยการให้คำที่เป็นคู่แล้วให้นักเรียนแต่ละคู่ออกเสียง และช่วยกันพิจารณาว่าเสียงใดเหมือนกันหรือต่างกัน

5. การอ่าน (Reading) โดยการแจกข้อความที่เป็นโคลงให้นักเรียนแต่ละคู่ซึ่งข้อความนั้นจะเว้นช่องว่างต่างกัน ให้นักเรียนหาข้อมูลจากอีกฝ่ายหนึ่ง เพื่อเติมช่องว่างของตนเองให้สมบูรณ์ โดยการอ่านดัง ๆ ให้เพื่อนฟัง ซึ่งข้อความที่เติมอาจเป็นจดหมาย กราฟ แผนที่ หรือแบบฟอร์มต่าง ๆ

6. การเขียน (Writing) โดยการแจกภาพให้นักเรียนครึ่งห้อง แล้วแจกประโยคที่สัมพันธ์กับภาพให้นักเรียนอีกครึ่งห้อง นักเรียนทั้งสองฝ่ายต้องพยายามจับคู่กันเพื่อให้ประโยคและภาพสัมพันธ์กัน เมื่อจับคู่ได้แล้วให้นักเรียนทั้งหมดช่วยกันเขียนเป็นเรียงความ

จากการศึกษาเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดกิจกรรมคู่ สรุปได้ว่าการจัดการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศโดยใช้กิจกรรมคู่มีข้อดีหลายประการจากทัศนะและงานวิจัยของบุคคลต่อไปนี้

เจมส์ และปีเตอร์ (James and Peter. 1975 : 387) กล่าวว่า การให้นักเรียนทำกิจกรรมคู่เป็นประโยชน์สำหรับครูและนักเรียน ครูไม่ต้องใช้เวลาในการสอนมาก ครูจะมีบทบาทเป็นเพียงผู้ให้คำปรึกษาเท่านั้น การเรียนของนักเรียนจะขึ้นอยู่กับเพื่อนของเขา สำหรับนักเรียนเองก็จะใช้เวลาอย่างมีประสิทธิภาพ เขารู้สึกเชื่อมั่นในความสามารถของเพื่อนสามารถที่จะช่วยเหลือผู้อื่น และการตรวจแก้ไขงานของตนเองได้ และรับผิดชอบต่อการเรียนภาษาใหม่ได้

นอกจากนี้ เคอร์ (Kerr. 1985 : 22) วอซัน โจนส์ (Watcyn Jones. 1983 : 13 - 15) และซามูดา และบรูตัน (Samuda and Bruton. 1981 : 22 - 25) กล่าวว่า การให้นักเรียนทำกิจกรรมคู่เป็นประโยชน์ในแง่ที่ว่านักเรียนได้ใช้ภาษาต่างประเทศในการสื่อความหมายอย่างเป็นจริง นักเรียนจะมีความมั่นใจ และกล้าแสดงออก ต่อหน้าเพื่อนเพียงคนเดียวโดยไม่กลัวว่าจะพูดผิด และช่วยแก้ปัญหาจนเรียนที่มีนักเรียนมากเกินไป

นูนน์ (Nunn. 1984 : 105-A) ได้ทำการศึกษาทักษะการใช้ภาษา ในการพูดของนักเรียนระดับ 4 และระดับ 5 ที่จับคู่กันในการช่วยกันเขียนเรียงความ ซึ่งในขณะที่นักเรียนช่วยกันเขียนเรียงความอยู่นั้นผู้วิจัยได้ทำการบันทึกเทปเพื่อสังเกตการพูดของนักเรียนว่านักเรียนพูดอะไรกันบ้างในการเขียน การเขียนมีผลต่อการใช้ภาษาอย่างไร การใช้ภาษาในการโต้ตอบกันของนักเรียนแตกต่างกันอย่างไร และนักเรียนหญิงและนักเรียนชายใช้ภาษาในการพูดอย่างไร เมื่อบันทึกเทปได้ 15 ชั่วโมง นำเทปนั้นไปถอดความ และวิเคราะห์การใช้ภาษาของนักเรียน พบว่าทักษะในการใช้ภาษาในการพูดมีบทบาทต่อความสัมพันธ์ระหว่างนักเรียนแต่ละคู่ นักเรียนร่วมกันแก้ปัญหาเกี่ยวกับการเขียน มีการสำรวจการใช้ภาษา และมีการแสดงความคิดเห็น และการวิจารณ์ความคิดเห็นของแต่ละฝ่าย

จากเอกสารอ้างอิงเกี่ยวกับการจัดกิจกรรมกลุ่ม กิจกรรมกลุ่มย่อย และกิจกรรมคู่ อาจสรุปได้ว่า กิจกรรมทั้งสามประเภทดังกล่าวมีความจำเป็นต่อการเรียนการสอน

ภาษาต่างประเทศเป็นอย่างดี กิจกรรมเหล่านี้เป็นส่วนสำคัญที่จะทำให้ผู้เรียนได้ฝึกฝนทักษะภาษาทุกรูปแบบ เท่ากับเป็นทางนำไปสู่ความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศอีกด้วย

4.3 กิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมคู่ที่ใช้ในการวิจัย

4.3.1 การแสดงบทบาทสมมติ (Role - Playing)

การแสดงบทบาทสมมติเป็นวิธีการแก้ปัญหาด้วยระบบกลุ่ม ซึ่งผู้เรียนมีโอกาสศึกษาปัญหาจริงในชีวิตของมนุษย์ และได้อภิปรายหาข้อสรุปหรือคำตัดสินที่ดีที่สุดเหมาะสมที่สุดต่อปัญหานั้น ๆ โดยทั่วไปแล้วการแสดงบทบาทสมมติจะประกอบด้วยสถานการณ์แห่งปัญหาหรือเรื่องราวจริง หรือกรณีเฉพาะอย่างซึ่งประกอบด้วยบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไปเป็นผู้มีส่วนที่จะต้องหาคำตอบหรือคำตัดสินเพื่อแก้ปัญหาและการแสดงบทบาทสมมติเป็นเรื่องราวแห่งปัญหา มักเป็นแบบ "ปลายเปิด" (Open Ended) นั่นคือ สถานการณ์จริงในชีวิตมนุษย์คือการแก้ปัญหา ผู้เรียนจะต้องวิเคราะห์ว่าอะไรกำลังเกิดขึ้นแล้วหาหนทางที่เป็นไปได้ในการแก้ปัญหานั้น โดยความเป็นจริงในชีวิตมนุษย์แล้ว เมื่อเราเผชิญปัญหาหรือสถานการณ์หนึ่ง ๆ เราจะตอบด้วยความรู้สึก (Feel) มีบทบาท (Act) แล้วคิด (Think) และมักจะคิดไปตามความรู้สึกนึกคิดของตนเอง ซึ่งอาจแตกต่างไปจากที่คนอื่น ๆ คิดต่อปัญหาเดียวกันนั้น การสอนแบบนี้ผู้สอนจึงมีหน้าที่ทำให้ผู้เรียนเกิดความรู้สึก เกิดความคิด และแสดงออกซึ่งบทบาท

(Feel → Think → Act) โดยการแสดงกริยาทางและแสดงออกทางการพูด เพื่อหาทางแก้ปัญหาที่เหมาะสมในสถานการณ์นั้น ๆ นั่นคือ เป้าหมายหลักการในกระบวนการทั้งหมดของการเรียนการสอนบทบาทสมมติ (Shaftel and Shaftel. 1982 : 12)

ส่วนความสำคัญของการแสดงบทบาทสมมติในการเรียนการสอน

ภาษาต่างประเทศนั้น วิลกินส์ (Wilkins. 1983 : 81) กล่าวว่า การแสดงบทบาทสมมติเป็นเทคนิคการสอนที่สำคัญที่สุดต่อการเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ทั้งยังจะช่วยนำความสำเร็จมาสู่การเรียนการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารด้วย (Redfield. 1981 : 36 citing Paulston and Bruder. 1976) บทบาทสมมติไม่ได้มีประโยชน์เพียงแต่ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนภาษาเป้าหมายในสถานการณ์ซึ่งคล้ายกับสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริงเท่านั้น แต่บทบาทสมตียังเป็นสิ่งที่ทำให้บทเรียนมีความน่าสนใจ มีความสนุกสนานมากขึ้น

เท่า ๆ กับการที่ทำให้ผู้เรียนได้มีโอกาสสร้างความสัมพันธ์กัน ผู้เรียนจะค่อย ๆ เกิดความต้องการแสดงออกโดยอัตโนมัติ เกิดความมั่นใจในการใช้ภาษาเป้าหมายเพื่อการติดต่อสื่อสาร และในขณะเดียวกันเด็กได้เรียนรู้ที่จะพัฒนาลักษณะของเขาให้เข้ากับกิจกรรมทางสังคมและทางวัฒนธรรม (Somboontakerng. 1985 : 104) การจัดบทบาทสมมติในการเรียนการสอนภาษาต่างประเทศมี 3 ประเภท คือ

1. การแสดงบทบาทสมมติในทันทีที่เรียนอยู่ หรือแบบที่ไม่มีการชักชวน เตรียมตัวล่วงหน้า นักเรียนจะต้องรู้ศัพท์ โครงสร้างมาล่วงหน้า ทั้งในลักษณะของความรู้พื้นฐานหรือความรู้เดิม และความรู้เรื่องศัพท์ โครงสร้างเสียงใหม่ที่ได้เรียนในบทเรียนนั้น ๆ แล้วนำมาผสมผสานกันเข้า เพื่อแสดงออกทางการพูดโต้ตอบและทำกิจกรรมทางประกอบ โดยครูเป็นผู้กำหนดและอธิบายสถานการณ์อย่างละเอียด อาจใช้เอกสาร (Sheet) ประกอบเพื่อเป็นแนวทางแก่ผู้เรียนด้วย จนกระทั่งนักเรียนเห็นภาพบทบาทที่จะแสดงในเรื่องราวหรือสถานการณ์นั้น ๆ และสามารถพูดประโยคขอความหรือถ้อยคำออกมาได้เองอย่างถูกต้องเหมาะสม ในขณะเดียวกันครูเปิดโอกาสให้นักเรียนพูดประโยคที่ไม่คาดหวังได้ คือ ให้อิสระแก่นักเรียนในการพูดตามความรู้สึกนึกคิดของตนเอง อันเป็นการส่งเสริมความคิดสร้างสรรค์อีกด้วย

2. การแสดงบทบาทสมมติโดยที่กำหนดเรื่องราวล่วงหน้า หมายถึง การที่ครูและนักเรียนช่วยกันกำหนดเรื่องราว สถานการณ์ไว้อ่วงหน้า รวมทั้งได้ตกลงกันไว้ก่อนว่าจะให้ใครแสดงบทบาทอะไร แล้วให้นักเรียนไปเตรียมสิ่งที่พูดและแสดงมาด้วยตนเอง หรือโดยการร่วมปรึกษาร่วมกับเพื่อน ๆ ตามแนวทางที่ครูมอบหมายให้ในการกำหนดเวลาของการแสดงความคิดเห็นไว้ให้พอเหมาะแก่แต่ละเรื่องราวหรือสถานการณ์ รวมทั้งมีการเตรียมอุปกรณ์ สถานที่ ที่จำเป็นไว้ตามสมควร ให้นักเรียนที่เลือกทำหน้าที่สังเกตการแสดงบทบาท และแสดงความคิดเห็นประกอบด้วยการแสดงบทบาทเหมาะสมหรือไม่ขอแก้ไข และขอเสนอแนะอย่างไรบ้าง

3. การแสดงบทบาทแบบละคร หมายถึง การที่ครูและนักเรียนช่วยกันกำหนดเรื่องราว และมีการเตรียมฉากมาล่วงหน้าและดำเนินการเช่นเดียวกัน

แบบที่ 2 แต่จะเน้นเรื่องราวการแสดงเชิงละคร วรรณคดี นิทาน เรื่องราวทางด้านคุณธรรม หรือเรื่องตลกขบขัน ซึ่งอาจมีการฝึกซ้อมล่วงหน้า การเตรียมตัวมากกว่าแบบที่ 2 และอาจมีการจัดฉาก เวที และอุปกรณ์อื่น ๆ ให้ดูสมจริงมากกว่าสองแบบแรกด้วย (กุศลชาติ โยสีดา 2528 : 45)

วงการเรียนการสอนโดยทั่วไปที่นำเอาบทบาทสมมติไปใช้ กระบวนการในการวางแผนและใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอนจะเป็นไปตามขั้นตอนต่อไปนี้ (ทิตินา แฉมณี 2519 : 47)

ขั้นที่ 1 ขั้นเตรียมการ

- ก. แจกแจงและกำหนดขอบเขตของปัญหา
- ข. กำหนดสถานการณ์สมมติและบทบาทสมมติ

ขั้นที่ 2 ขั้นแสดง

- ก. อุ่นเครื่อง
- ข. เลือกผู้แสดง
- ค. จัดฉาก
- ง. เตรียมผู้สังเกตการณ์
- จ. เตรียมความพร้อม
- ฉ. เริ่มแสดง
- ช. คัดบท

ขั้นที่ 3 ขั้นวิเคราะห์และอภิปราย

ขั้นที่ 4 ขั้นแสดงเพิ่มเติม

ขั้นที่ 5 ขั้นแลกเปลี่ยนประสบการณ์และสรุป

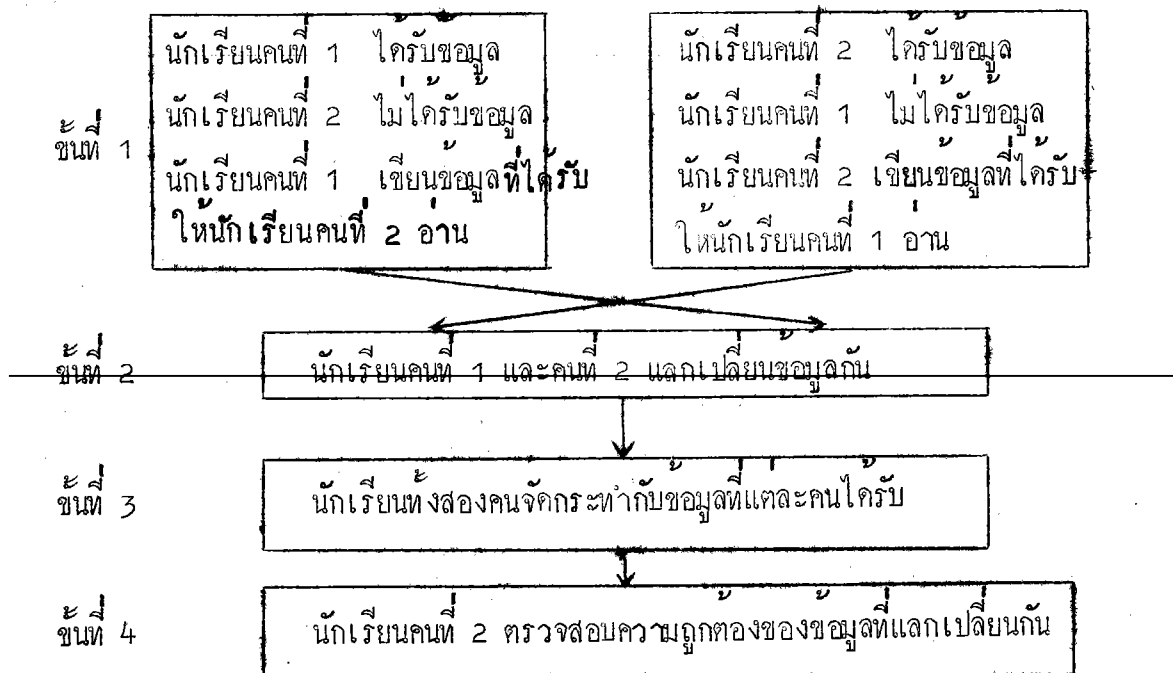
สำหรับการนำการแสดงบทบาทสมมติมาใช้ในการวิจัยนี้ ผู้วิจัยจัดให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสมมติตนเองเป็นผู้เขียน และผู้อ่านงานเขียนในชีวิตจริง มีการสร้างสถานการณ์ให้นักเรียนผลิตงานเขียนที่ใช้กันในชีวิตจริง เช่น เขียนจดหมายถึงกัน กรอกแบบฟอร์มชนิดต่าง ๆ จดโน้ตบันทึกข้อมูลที่ได้รับทางโทรศัพท์ ฯลฯ การให้นักเรียนแสดง

บทบาทสมมติเพื่อการผลิตงานเขียน อาจกำหนดบทบาทให้ผู้เรียนได้หลายบทบาทดังรายละเอียดในหัวข้อ 1.5 หนา

4.3.2 กิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jig - Saw Writing)

กิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jig - Saw Writing) เป็นกิจกรรมในรูปของการเกิดช่องว่างระหว่างข้อมูล (Information Gap) ประเภทหนึ่งสามารถจัดเป็นกิจกรรมกลุ่มหรือคู่ก็ได้ กิจกรรมรูปแบบนี้มีพื้นฐานมาจากการจัดให้มีปัจจัยที่กระตุ้นทางไม่ทราบข้อมูลที่ตกฝ่ายใด ฝ่ายใดต้องการสื่อความหมาย (Needs for Communication) เพื่อให้ได้ข้อมูลที่ครบถ้วนต่างฝ่ายต่างเลือกใช้สำนวนภาษาที่เหมาะสม (Choice of Words) และต่างก็ได้ออกมาตอบกลับ (Feed Back) ทันที ทำให้การสื่อความหมายต่อเนื่องไปอย่างไม่หยุดยั้ง

จอห์นสัน (Johnson. 1983 : 16) ได้เสนอขั้นตอนในการใช้กิจกรรมจิ๊กซอว์ ไว้ดังนี้

สำหรับตัวอย่างของกิจกรรมจิตฮอว์ จอห์นสัน (Johnson. 1983 :
169 - 170) ได้ให้ไว้ดังนี้

Example

Student 1

In Winton there is a very good sports club which welcomes applications from overseas visitors.

- i) Arturo Catania applied to join this club. He wrote a letter to the Club Secretary who used it to fill out an application form for Arturo. Here is the form. Use it to write Arturo's letter of application.

WINTON SPORTS CLUB: MEMBERSHIP APPLICATION			
Surname	CATANIA	First Name(s)	Arturo
Date of Birth	4.8.46	Nationality	Italian
Address	29, Gosfirth Close, Hamford, Nottingham NG16 7EA		
Telephone Number	(0273) 514 69	Occupation	Doctor

- ii) Your partner has written a letter of application from another person. Use this letter to fill in the application form from that person.

WINTON SPORTS CLUB: MEMBERSHIP APPLICATION			
Surname	_____	First Name(s)	_____
Date of Birth	_____	Nationality	_____
Address	_____		
Telephone Number	_____	Occupation	_____

Student 2

In Winton there is a very good sports club which welcomes applications from overseas visitors.

- i) Odette François applied to join this club. She wrote a letter to the club who used it to fill out an application form for Odette. Here is the form. Use it to write Odette's letter of application.

WINTON SPORTS CLUB: MEMBERSHIP APPLICATION			
Surname	FRANCOIS	First Name(s)	Odette Marie
Date of Birth	12/1/39	Nationality	French
Address	26, Lakeside Avenue, Upton, Notts, NG 16 7AA		
Telephone Number	(0273) 63159	Occupation	Teacher

- ii) Your partner has written a letter of application from another person.
Use this letter to fill in the application form from that person.

WINTON SPORTS CLUB: MEMBERSHIP APPLICATION			
Surname _____	First Name(s) _____		
Date of Birth _____	Nationality _____	Marital Status _____	
Address _____			
Telephone Number _____	Occupation _____		

4.3.3 การสัมภาษณ์ (Interviews)

การสัมภาษณ์เป็นกิจกรรมที่มีประโยชน์โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นเรียนใหม่ทีครูและนักเรียนจะได้ทำความรู้จักซึ่งกันและกัน อาจจัดเป็นกิจกรรมคู่หรือกิจกรรมกลุ่มก็ได้ เมื่อมีการสัมภาษณ์กันจะช่วยให้นักเรียนได้รับการฝึกทักษะเขียนโดยการจดบันทึก การสัมภาษณ์ นักเรียนจะได้แสดงความคิดเห็นและให้ข้อมูลข่าวสารซึ่งกันและกันระหว่างผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์ ตัวอย่างการใช้กิจกรรมการสัมภาษณ์ในการสอนทักษะการเขียนอาจทำได้ดังตัวอย่างต่อไปนี้

1. สำหรับนักเรียนระดับต้น ครูจะแนะนำชุดของคำถาม ที่ผู้สัมภาษณ์จะนำไปใช้ เช่น

Where do you live ? (Address ? House or Apartment ?)

Whom do you live with ? (Family ? Friends ? Alone ?)

What do you do in your spare time ?

What are you good at ? (Sports ? Cooking ? Skills ?)

Where do you usually go on vacation ?

แล้วแบ่งนักเรียนเป็นคู่ โดยให้คนหนึ่งเป็นผู้สัมภาษณ์หรือผู้ถามคำถาม พร้อมทั้งให้นักเรียนหัดจดบันทึกคำตอบที่ได้จากผู้ถูกสัมภาษณ์ แล้วจึงนำประโยคหรือข้อความที่ได้จดบันทึกไว้มารับเรียงเป็นข้อความภายหลัง นักเรียนจะสลับกันเป็นผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์

2. สำหรับนักเรียนระดับกลางและระดับสูง นักเรียนสามารถตั้งคำถามได้เอง นักเรียนแต่ละคนในคู่จะหมุนเวียนกันเป็นผู้สัมภาษณ์และผู้ถูกสัมภาษณ์ ตั้งคำถามฟังคำตอบ และเขียนบันทึกการสัมภาษณ์เอาไว้ เสร็จแล้วนักเรียนทั้งคู่จะเขียนรายงานจากข้อมูลที่ได้บันทึกไว้ แล้วพูดให้เพื่อนทั้งสองฟัง

3. การสัมภาษณ์อาจทำได้โดยให้นักเรียนแสวงหาข้อมูลเฉพาะเจาะจงจากนักเรียนคนอื่น เช่น ให้สัมภาษณ์ในหัวข้อเรื่อง

"How they spend their weekends," "How they organize their study time", "What their daily routine is like", "What family meals might consist of for a typical week," "How they celebrate birthday".

แล้วให้นักเรียนเขียนรายงานส่ง

4. การสัมภาษณ์อาจทำได้โดยการแจกแบบฟอร์มให้นักเรียนสัมภาษณ์เพื่อนเพื่อหาข้อมูลกรอกลงในแบบฟอร์ม

5. ครูอาจจะรวบรวมคำสัมภาษณ์ที่นักเรียนแต่ละคู่เขียนไว้แล้วแจกจ่ายให้นักเรียนคนอื่น ๆ แล้วให้นักเรียนเขียนคำถามที่คิดว่าผู้เขียนคนก่อนเคยใช้ถามและให้เขียนคำถามเพิ่มเติมและป็นคำถามที่อยากจะรู้คำตอบ วิธีการนี้เป็นการฝึกฝนการเขียนคำถามที่ดี

6. นักเรียนในคู่อาจจะแลกเปลี่ยนโน้ตจากการสัมภาษณ์ซึ่งกันและกัน แล้วสมมติว่าเป็นผู้รายงาน เขียนรายงานในรูปของ (Indirect Speech) เช่นขึ้นต้นรายงานว่า "She says that she lives at"

7. นักเรียนแต่ละคู่อาจไปสัมภาษณ์ ครูและนักเรียนคนอื่น ๆ ในโรงเรียนหรือชาวต่างประเทศ แล้วให้นักเรียนเขียนรายงานมาคิดไว้ให้เพื่อนร่วมชั้นดูที่บอร์ด หรืออาจเขียนรายงานโดยใช้นามแฝงแล้วให้เพื่อนในชั้นเดาว่าใครเป็นผู้เขียน

4.3.4 การระดมพลังสมอง (Brainstorming)

การระดมพลังสมองเป็นกิจกรรมที่ทำให้นักเรียนได้ทำงานร่วมกัน โดยจัดนักเรียนในชั้นเรียนเป็นกลุ่มย่อย ๆ นักเรียนจะได้อภิปรายร่วมกันเกี่ยวกับหัวข้อของการเขียน ครูจะไม่คอยตรวจแก้ไวยากรณ์และการออกเสียง เว้นแต่เมื่อนักเรียนไม่สามารถเข้าใจได้ แนวทางจะเป็นทรัพยากรบุคคล (The Resource Person) ผู้ที่นักเรียนสามารถถาม คำศัพท์ หรือโครงสร้างไวยากรณ์ถูกต้องได้เมื่อต้องการแสดงแนวคิด ไม่วางแผนเขียนที่ใครมอบหมายจะมีพื้นฐานอย่างไรก็ตาม เช่น การอ่าน รูปภาพ แผนที่ หัวข้อตามแบบเรียน ประสบการณ์ส่วนบุคคล งานทั้งหลายเหล่านี้สามารถให้นักเรียนฝึกพูดได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการใช้คำศัพท์ให้สอดคล้องกับการพูด ทำการวิพากษ์วิจารณ์ถามคำถาม และการจัดระบบการเขียนอย่างอิสระเท่าที่จะสามารถทำได้ในช่วงเวลาสั้น ๆ

หลังจากมีการระดมพลังสมองร่วมกันด้วยการอภิปรายเสร็จแล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนหัวข้อที่ใครมอบหมายได้โดยแสดงแนวคิดลงไปในงานเขียนได้โดยปราศจากความวิตกกังวลเกี่ยวกับหลักไวยากรณ์ การสะกดคำ และการจัดระบบการเขียน หรือคุณภาพของความคิด

ถ้าให้นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมการระดมพลังสมองอย่างทีกล่าวนี้นักเรียนก็จะสามารถทำงานเขียนได้สำเร็จดีกว่าการปล่อยให้หนากระด้างว่างเปล่า ส่วนตัวอย่างการจัดกิจกรรมการระดมพลังสมองเพื่อช่วยผลิตงานเขียนทำได้ดังนี้

Photograph by Fred Plaut from *The Family of Man*, by Edward Steichen. (New York: The Museum of Modern Art, 1955), p. 132. Reprinted by permission of the photographer.

ภาพประกอบ 4 ภาพประกอบตัวอย่างกิจกรรมการระดมพลังสมอง

1. สอนให้นักเรียนสังเกตและอภิปรายเกี่ยวกับรูปภาพ

(เช่นรูปภาพในหน้า 82) ครูจะเป็นผู้ทำให้เกิดการตอบสนอง โดยแบ่งนักเรียนเป็นกลุ่มย่อย กลุ่มละประมาณ 4 คน แล้วกระตุ้นให้ยูเรียนใช้ความคิดจากการดูรูปภาพ เมื่อดูภาพแล้วนักเรียน อาจจะเสนอแนะดังนี้

She is probably about four years old.

I wonder who's winning ?

Where is her mother ?

Does her mother know she's playing with the old man ?

He's her grandfather.

I like his face.

She's pretty.

What time of day do you think it is ?

หลังจากที่นักเรียนนิพากษ์วิจารณ์และถามคำถามซึ่งใช้เวลาประมาณ 5 นาที แล้วแต่ละกลุ่มจะเขียนโน้ตย่อ ตรวจสอบและสรุปตลอดจนจัดระบบสิ่งที่บันทึกไว้ เพื่อสร้างหัวข้อเขียนเพื่อนำมาอภิปรายอย่างเฉพาะเจาะจงมากขึ้น ซึ่งกิจกรรมนี้เป็นส่วนหนึ่งของ การเขียน

2. การระดมพลังสมองครั้งหนึ่ง ๆ ครูอาจใช้คำถามที่เฉพาะเจาะจงเป็นการถ่มน้ำ เช่น "Why is the little girl playing checkers with the old man?" (ดูภาพหน้า 81 ประกอบ) นักเรียนจะต้องเขียนคำตอบใหม่มากที่สุดเท่าที่จะสามารถทำได้ในเวลาจำกัด แล้วนักเรียนจะเปรียบเทียบแนวคิดและพัฒนาสิ่งที่เขียนร่วมกัน

3. ครูสามารถกระตุ้นให้นักเรียนใช้เทคนิคการระดมสมองช่วยในการหาหัวข้อเขียน และทิศทางของการเขียน ถ้าหากไม่ได้ให้แบบอย่างเอาไว้หรือถ้าครูให้หัวข้อเขียนคลุมเครือ เช่น "A Childhood Memory" ครูอาจจัดให้นักเรียนใช้กิจกรรมการระดมพลังสมองเขาช่วยกันไขความคิดถึงเหตุการณ์สมัยเมื่อนักเรียนยังเป็นเด็ก โดยการอภิปราย

ร่วมกันระหว่างนักเรียน แล้วนักเรียนแต่ละกลุ่มบันทึกสิ่งที่อภิปรายไว้ จากนั้นจึงจำกัดวงของเนื้อหาที่จะเขียนให้แคบลงทีละน้อยและอภิปรายถึงสิ่งที่ต้องการเขียนลงไปเท่านั้น ในที่สุดนักเรียนจะสามารถแสดงแนวคิดที่ชัดเจนรัดกุมและน่าสนใจลงไปในงานเขียน (Raimes.

5. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสอนเขียน

5.1 งานวิจัยภายในประเทศ

สำหรับงานวิจัยภายในประเทศเกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการนั้นยังไม่ปรากฏ ส่วนงานวิจัยเกี่ยวกับการสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีปรากฏอยู่บ้าง ดังนี้

สมบุรณ์ วิภาวิบูล (สมบุรณ์ วิภาวิบูล 2528 : 101 - 111)

ทำการวิเคราะห์หข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษของนักศึกษาครุศาสตร์บัณฑิต ภายหลังบทเรียนการเขียนเพื่อการสื่อความหมายและการเขียนเรียงความแบบเดิม ได้ผลสรุปว่า นักศึกษากลุ่มทดลองที่เรียนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษควบคู่กับบทเรียนการเขียนเพื่อการสื่อความหมาย มีข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความน้อยกว่านักศึกษาที่เรียนควบคู่กับบทเรียนการเขียนเรียงความแบบเดิม

อรุณี วิริยะจิตรา (อรุณี วิริยะจิตรา 2521 : 39 - 41) ทำ

การทดลองสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมการสอนเขียนแบบผสมผสาน ใ้คนำทักษะการฟัง พูด อ่าน และเขียนมาบูรณาการเข้าด้วยกัน ทดลองกับนักศึกษามหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ผลการทดลองปรากฏว่า นักศึกษามีแรงจูงใจในการเขียนมากกว่าเดกก่อน มีปฏิสัมพันธ์กันระหว่างหมู่ศึกษา ในขณะที่มีกิจกรรมการเขียน และที่สำคัญคือ การได้เขียนนี้มีบทบาทสำคัญต่อการเพิ่มความสามารถในด้านการอ่านควบ

ธีรเวธดา พิมพ์นิตย (ธีรเวธดา พิมพ์นิตย 2529 : 62) ได้ทำการวิจัย

เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร และการสอนเขียนตามคู่มือครู จากผลการวิจัยสรุปได้ว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครูมีความสามารถในการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

นอกจากนี้แล้วยังมีงานวิจัยที่ศึกษาคนคว้าเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียนอีกด้วย ได้แก่ งานวิจัยของ อุไร แฉม (อุไร แฉม 2522 : 14) ซึ่งได้ศึกษาความสามารถ

ในการอ่านและเขียนของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์ภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัยและวิทยาลัยครู
ได้สรุปผลการวิจัยเกี่ยวกับการสอนเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยว่า

1. นักเรียนไทยในระดับต่าง ๆ ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษา
ต่างประเทศมีข้อบกพร่องในการเขียนเกือบทุกด้าน เช่น การใช้โครงสร้างทางไวยากรณ์
ศัพท์ ส่วนวน การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจนการสะกดคำ เป็นต้น
2. ความแตกต่างระหว่างภาษาแม่กับภาษาที่สอง เพศ อายุ เชื้อชาติ สัญญา
ความสามารถในการอ่าน ตลอดจนฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมของผู้เรียน มีอิทธิพลต่อ
ความสามารถในการเขียน
3. การสอนเขียนโดยใช้การฝึกเชื่อมประโยค การฝึกพูดประโยค
และการฝึกให้แก้ไขข้อผิดพลาดในการเขียนของผู้เรียนเอง มีส่วนช่วยในการเขียนที่มีคุณภาพดีขึ้น
สำหรับงานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาต่างประเทศ
แบบต่าง ๆ ที่มีผลต่อการฝึกทักษะอื่น ๆ นอกจากทักษะการเขียนนั้น มีปรากฏอยู่บ้าง ดังนี้
เนลลิวสรี จิรสิทธิ์ (เนลลิวสรี จิรสิทธิ์ 2520 : 56) ได้ทำ
การทดลองเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและทักษะการพูดของนักศึกษาที่เรียนจาก
บทเรียนที่ยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว (Functional - Notional - Based
Syllabus กับบทเรียนที่ยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว Structural - Based
Syllabus ผลการวิจัยปรากฏว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทักษะการฟัง พูดของนักศึกษา
ทั้งสองกลุ่มไม่แตกต่างกัน แต่ผู้วิจัยได้ให้ข้อสังเกตไว้ 3 ประการ ดังนี้

1. นักศึกษากลุ่มทดลองซึ่งเรียนจากบทเรียนที่ยึดหลักการจัดเนื้อหา
รายวิชาตามแนว Functional - Notional - Based Syllabus มีความสนใจใน
การเรียนมากกว่านักศึกษากลุ่มควบคุมซึ่งเรียนจากบทเรียนที่ยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว
Structural - Based Syllabus

2. หลังจากการสอนชั่วระยะหนึ่ง นักศึกษากลุ่มทดลองมีความสามารถ
ในการใช้ระดับเสียงสูงต่ำ (Intonation) แสดงความรู้สึกสอดคล้องแทรกในประโยคที่พูดออกมา
ซึ่งอาจเป็นผลจากการฝึกฝนในรูปของการสนทนาโต้ตอบ ลักษณะเช่นนี้ไม่ปรากฏในกลุ่มควบคุม

3. นักศึกษากลุ่มทดลองมีคะแนนเฉลี่ยทั้งในแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์
วัดทักษะในการฟัง และทักษะในการพูดสูงกว่านักศึกษากลุ่มควบคุม แต่ไม่มีนัยสำคัญทั้งนี้คะแนนเฉลี่ย
ก่อนการสอบของนักศึกษากลุ่มทดลองต่ำกว่าของนักศึกษากลุ่มควบคุมเล็กน้อย ซึ่งอาจอนุมาน
ได้ว่าบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว Functional - Notional
Syllabus นี้มีผลช่วยเพิ่มพูนทักษะทางการฟังและการพูดแก่ผู้เรียนพอสมควร

นอกจากนี้ แผนแม่บท จีลส์ตยกุล (แผนแม่บท จีลส์ตยกุล 2516 :
34 - 35) ได้เปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้างกับแบบ
สถานการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ของโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยใช้
นักเรียน 2 ห้องเรียน ห้องเรียนละ 30 คน ผลการทดลองปรากฏว่าผลสัมฤทธิ์ของนักเรียน
ที่ได้รับการสอนแบบสถานการณ์ไม่แตกต่างกับผลสัมฤทธิ์ของนักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้าง
อย่างไรก็ดีผู้วิจัยได้ขอสังเกตว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสถานการณ์มีความสนใจเรียนดีกว่า
นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้างแม้จะใช้อุปกรณ์ช่วยในการสอนเหมือนกันก็ตาม
ถึงแม้ว่าผลการวิจัยของ เฉลียวศรี จิรสิทธิ์ และแผนแม่บท จีลส์ตยกุล
จะไม่สอดคล้องกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ แต่ก็เป็นที่น่าสังเกตว่านักเรียนกลุ่มทดลองหรือกลุ่มที่สอน
ตามแนวสถานการณ์และแนว Functional - Notional - Based Syllabus มีความสนใจ
ในการเรียนมากกว่ากลุ่มที่สอนตามแนวโครงสร้าง นั่นคืออาจสรุปได้ว่า ผู้เรียนคงไม่ชอบ
การเรียนโครงสร้างไวยากรณ์นัก และการสอนแบบมีกิจกรรมตามแนว Functional - Notional
Based Syllabus หรือแบบสถานการณ์ จะทำให้ผู้เรียนมีแรงจูงใจในการเรียนสูงกว่า ฉะนั้น
หากกลุ่มทดลองได้รับการทดลองในระยะยาวผลสัมฤทธิ์ในการเรียนน่าจะสูงกว่ากลุ่มที่สอนตามแนว
โครงสร้าง (สมบุญ วิจารณ์กุล 2528 : 56 - 57)

5.2 งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวข้องกับทักษะการเขียน มีผู้ให้ความสนใจ
ทำการวิจัยอยู่เป็นจำนวนมาก แต่ในจำนวนนี้ยังมิมีผู้ศึกษาคนคว้าเกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีสอน
เขียนเป็นจำนวนน้อย ส่วนใหญ่มักจะเป็นการศึกษาวิเคราะห์หาคะแนนหรือในการเขียนของนักเรียน
นักศึกษาเสียมากกว่า แต่อย่างไรก็ตามงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการเรียนการสอนทักษะเขียน
และการศึกษาคนคว้าเกี่ยวกับความสามารถทางการเขียน มีปรากฏดังนี้

แบร์รี่ (Barry. 1985 : 2423-A) ทำการศึกษาคนคว่ำเกี่ยวกับผลของการจัดกิจกรรมก่อนการเขียน (A Prewriting Activity) โดยใช้กิจกรรมการอภิปรายกลุ่มย่อย แล้วสังเกตพฤติกรรมการเขียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่าง พบว่ากิจกรรมก่อนการเขียนเป็นกิจกรรมทางสังคมที่มีประโยชน์ กระตุ้นให้เกิดความคิดสร้างสรรค์ และยังช่วยบรรเทาความวิตกกังวลของนักเรียนที่มีต่อการเขียนด้วย

เคลลี (Kelly. 1984 : 80 - 94) ทำการวิจัยเกี่ยวกับการใช้แนวการสอนเขียนแบบกระบวนการ (The Process Approach) โดยการใช้กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสารทั้งหมด 7 ขั้นตอน ทำการสอนนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเมลเบิร์น ประเทศออสเตรเลีย ผลการวิจัยพบว่า นักศึกษากลุ่มตัวอย่างที่ได้รับการสอนเขียนตามแนวการสอนแบบกระบวนการมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยวิธีธรรมดา นอกจากนี้ยังพบว่าการสอนเขียนแบบกระบวนการทำให้นักเรียนมีความเชื่อมั่นในตนเองและมีความกระตือรือร้นสูงมาก

วอร์ดคอฟ (Wardough. 1971 : 227 - 229) ได้ทำการวิจัยเรื่องความสามารถในการเขียนเรียงความกับไวยากรณ์ปริวรรต โดยมีจุดมุ่งหมายในการวิจัยคือ เพื่อที่จะศึกษาว่านักเรียนที่มีความเข้าใจไวยากรณ์ที่จะเขียนเรียงความได้ดีหรือไม่ ทั้งนี้เพราะปรากฏอยู่เสมอว่านักเรียนที่เขียนเรียงความไม่ดียังจำนวนไม่น้อยเคยเรียนไวยากรณ์มาแล้วเป็นอย่างดี ทั้งนี้เพราะการเขียนเรียงความเป็นกระบวนการที่ซับซ้อนและเมืองคประกอบหลายด้านด้วยกัน ในการวิจัยของวอร์ดคอฟใช้กลุ่มตัวอย่างที่เป็นนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายของโรงเรียน โรส เชอปปาร์ค เมืองเอ็ดมันตัน ปีการศึกษา 1963 - 1964 ใช้นักเรียนทั้งหมด 120 คน โดยถือเกณฑ์การพิจารณาเป็น 3 ระดับด้วยกันคือ ระดับคะแนน ระดับความสามารถ และเพศ วอร์ดคอฟ แบ่งนักเรียนออกเป็น 3 ประเภท คือ เก่ง 30 คน ปานกลาง 60 คน และอ่อน 30 คน แบบทดสอบแบ่งออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ แบบทดสอบเรียงความและแบบทดสอบโครงสร้างซึ่งแบ่งย่อยออกเป็น 3 ชนิดคือ แบบทดสอบไวยากรณ์แบบโครงสร้างแบบกฎเกณฑ์ และแบบปริวรรต วอร์ดคอฟ ได้สรุปผลการวิจัยไว้ว่าความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียนเรียงความอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ความรู้ในเรื่องกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ปริวรรต ไม่มีส่วนสัมพันธ์กับความสามารถในการเขียน
แต่อย่างใด อย่างไรก็ตาม วอร์คอฟ โคเสนอแนะไว้ว่าการสอนไวยากรณ์นั้นควรจะสอนใน
ระดับต้น ๆ ซึ่งจะเกิดผลดีกับนักเรียนมากกว่านำมาสอนในชั้นปลาย การสอนไวยากรณ์ไม่ว่า
จะเป็นแบบใดก็ตาม ยังเป็นที่สงสัยอยู่ว่าจะทำให้เกิดคุณค่าต่อการใช้ภาษาหรือไม่ การเรียน
ไวยากรณ์จะมีความหมายมากยิ่งขึ้น ถ้าหากการเรียนนั้นมีใจเป็นไปเพื่อไวยากรณ์ แต่เป็นไป
เพื่อที่จะให้เข้าใจภาษาและนำมาเอาไปใช้ได้ ซึ่งถ้าหากการเรียนไวยากรณ์เป็นไปในรูปแบบนี้
ก็จะเป็นประโยชน์ต่อการเขียนเรียงความของนักเรียน

แรมซีย์ (Ramsey. 1970 : 31 : 3076-A) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์
ระหว่างการฝึกพูดซึ่งมีต่อการเขียนภาษาอังกฤษ โดยตั้งสมมติฐานไว้ว่าไม่มีความแตกต่างใน
การเขียนเรียงความระหว่างนักเรียนกลุ่มที่ 1 ซึ่งได้รับการฝึกพูดกับนักเรียนกลุ่มที่ 2 และ 3
ซึ่งไม่ได้รับการฝึกพูด กลุ่มตัวอย่างที่ได้อาศัยเป็นนักเรียนนิโกรชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียน
ประถมศึกษาเบสทาวน รัฐฟลอริดา สหรัฐอเมริกา จำนวน 8 คน เป็นกลุ่มทดลอง และนักเรียน
นิโกรอีก 8 คน ซึ่งมีภูมิหลังคล้ายคลึงกับกลุ่มแรกเป็นกลุ่มควบคุมที่ 1 และนักเรียนผิวขาวเป็น
กลุ่มควบคุมที่ 2 นักเรียนกลุ่มทดลองได้รับการฝึกพูดเป็นเวลา 6 เดือน นักเรียนและครูพบกัน
ทุกวันเป็นเวลา 30 นาที โดยเน้นการศึกษาประโยคที่ซับซ้อนในภาษาอังกฤษมาตรฐาน จากนั้น
ให้นักเรียนทั้งสามกลุ่มเขียนเรียงความ 2 เรื่อง ตอนต้นการทดลองแต่งเรื่องและตอนปลาย
การทดลองอีกเรื่องหนึ่ง นำเอาคะแนนของเรียงความฉบับที่ 1 และที่ 2 มาเปรียบเทียบกัน
ผลปรากฏว่า นักเรียนมีข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความฉบับที่ 2 ลดน้อยลงจากฉบับที่ 1 แสดงว่า
การฝึกพูดส่งผลอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติต่อการเขียนเรียงความของนักเรียน

ฟิชเชอร์ (Fisher. 1962 : 3363-A) ศึกษาหาวิธีปรับปรุงสมรรถภาพ
ของการเขียนเรียงความให้ดีขึ้น โดยใช้การพรรณนาเกี่ยวกับภาษา (Linguistic
Description) และวิธีการสอนรูปแบบประโยคด้วยการฝึกปากเปล่า (Oral Pattern
Practice) ในการสอนเสริมวิชาเขียนเรียงความ วัตถุประสงค์ของการวิจัยก็เพื่อที่จะหาวิธีสอน
ที่เหมาะสมในการสอนเรียงความในวิทยาลัยแทนวิธีการสอนแบบเก่า ผู้วิจัยแบ่งกลุ่มตัวอย่าง
ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองกับกลุ่มควบคุม กลุ่มควบคุมมุ่งเรียนการใช้คำศัพท์และรูปประโยค

ในภาษาอังกฤษ โดยกลุ่มทดลองได้รับการสอนด้วยวิธีแบบภาษาศาสตร์ และเน้นการฝึกพูดปากเปล่า ผลการวิจัยพบว่าวิธีสอนแบบเน้นการฝึกพูดปากเปล่าควรวิธีการทางภาษาศาสตร์นั้นมีประสิทธิภาพต่อนักเรียนมากกว่าวิธีการสอนแบบเก่า ซึ่งวัดได้โดยคะแนนทดสอบก่อนและหลังการสอน ปรากฏว่าการประเมินผลยืนยันว่าวิธีใหม่มีประสิทธิภาพสูงกว่า

สำหรับงานวิจัยในต่างประเทศที่เกี่ยวกับการเปรียบเทียบวิธีสอนภาษาต่างประเทศแบบต่าง ๆ มีผู้ทำการวิจัยไว้ดังนี้

เฮาท์แมน (Hauptman. 1970 : 4143-A) ได้ทำการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบวิธีสอน 2 แบบ คือ การสอนแบบโครงสร้างกับการสอนแบบสถานการณ์ที่ใช้ในการสอนภาษาต่างประเทศ ในการทดลองครั้งนี้เขาสอนภาษาญี่ปุ่นให้แก่เด็กนักเรียนอเมริกัน ระดับชั้น 3, 4, 5 และ 6 เป็นเวลา 15 นาทีทุกวัน ตลอดระยะเวลา 3 สัปดาห์ แล้วจึงทดสอบเพื่อวิเคราะห์ความแปรปรวน และความแปรปรวนรวมของตัวแปรเกี่ยวกับความถนัดทางภาษา เขาวินิจฉัยและเพศ ผลจากการทดลองปรากฏว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนแบบสถานการณ์จะทำคะแนนได้ดีกว่านักเรียนที่ได้รับการสอนแบบโครงสร้าง แต่อย่างไรก็ตาม ปรากฏว่าไม่มีความสัมพันธ์ระหว่างระดับชั้นของนักเรียนกับวิธีการสอน นอกจากนี้ผู้วิจัยได้วัดความสัมพันธ์ระหว่างความถนัดทางภาษากับวิธีสอน และความสัมพันธ์ระหว่างระดับสติปัญญา กับวิธีสอน พบว่าวิธีสอนแบบสถานการณ์จะได้ผลดีในกลุ่มของเด็กที่มีสติปัญญาสูง แต่จะไม่มี ความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญในวิธีการทั้งสองในการสอนนักเรียนที่มีความถนัดทางภาษาและสติปัญญาต่ำ

จอยเนอร์ (Joiner. 1974 : 2838-A) ทำการศึกษาหาความสัมพันธ์ของประสิทธิภาพระหว่างวิธีการ Communicative Oral Practice และวิธี Non - Communicative Oral Practice กับผู้เริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศส รวมทั้งศึกษาถึงประสิทธิภาพของวิธีสอนทั้งสองวิธีที่มีต่อทักษะทุกด้าน และศึกษาทัศนคติของผู้เรียนอีกด้วย

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้เป็นนักศึกษาปีที่ 1 จำนวน 54 คน นักศึกษาเหล่านี้เคยเรียนภาษาฝรั่งเศสมาก่อน แต่ได้รับการพิจารณาให้เริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศสใหม่เพราะคะแนนที่ได้รับจากการสอบ Placement Test ต่ำมาก นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 6 ชั้นเรียน

ได้รับการสอนโดยครู 3 คน ซึ่งแต่ละคนจะสอนโดยวิธีต่างกัน นักศึกษาในกลุ่มทดลองมารับการฝึกโดยวิธี Communicative Practice ซึ่งเป็นการฝึกในรูปของการถาม - ตอบ (Question and Answer Practice) และตอบรับเรื่องราวต่าง ๆ ในสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในชีวิตจริง ส่วนนักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยวิธี Non - Communicative Practice จะได้รับการฝึกหลายแบบทั้งในการฝึกกระสวนต่าง ๆ (Pattern Drills) การโต้ตอบบทสนทนาที่ตรงไปตรงมา (Directed Dialogue) และในรูปถาม - ตอบ ซึ่งเป็นไปในลักษณะที่ไม่เป็นไปตามสถานการณ์ที่อาจเกิดขึ้นจริงในชีวิตประจำวัน ผู้วิจัยได้ทำการทดลองสอบก่อนทำการสอน (Pretest) กลุ่มตัวอย่างทั้งสองเคยสอบ The Modern Language Aptitude Test และชุดทดสอบ Verbal Form B ของ The Torrance Test of Creative Thinking และหลังจากสอนไปจนจบการเรียนรู้แล้ว ก็มีการทดสอบการฟัง การพูด การเขียน และสมรรถภาพในการติดต่อสื่อสาร นอกจากนี้ นักศึกษายังต้องกรอกแบบสอบถามเกี่ยวกับทัศนคติด้วย และโดยเหตุที่นักศึกษาทั้งหมดได้คะแนนจากแบบทดสอบความถนัดเหมือน ๆ กัน ดังนั้นจึงใช้วิธีการวิเคราะห์ความแปรปรวน (Analysis of Variance) เป็นหลักใหญ่ในการหาความสัมพันธ์

ผลจากการวิจัยปรากฏว่า ค่านัยสำคัญทางสถิติที่ออกมาแสดงให้เห็นว่าประสิทธิภาพของวิธีสอนสองวิธีไม่แตกต่างกันเลย ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ให้ความเห็นว่าอาจเกิดจากจำนวนกลุ่มตัวอย่าง และธรรมชาติของกลุ่ม แต่อย่างไรก็ตาม นักศึกษาในกลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยวิธี Communicative Practice สามารถทำคะแนนในข้อสอบที่เกี่ยวกับสมรรถภาพ

ในการติดต่อสื่อสารได้ดีกว่ากลุ่มที่ได้รับการฝึกโดยวิธี Communicative Practice

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 แบบทดสอบดังกล่าวประกอบด้วยแบบทดสอบ 3 ตอน คือ

การบรรยาย (Describe) การรายงาน (Reporting) และการสัมภาษณ์ (Interview)

จากผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่าวิธีการ Communicative Practice สามารถใช้ได้ผลในการสอนที่มุ่งให้ผู้เรียนได้เกิดสมรรถภาพในการติดต่อสื่อสาร และจากการค้นคว้าครั้งนี้ผู้วิจัยกล่าวว่าจะสามารถนำไปอ้างอิงได้อย่างสมบูรณ์เฉพาะกับนักศึกษาที่เริ่มเรียนภาษาฝรั่งเศส โดยไม่ประสบความสำเร็จในการเรียนมาก่อนแล้ว

งานวิจัยในประเทศที่เกี่ยวข้องเกี่ยวกับการใช้วิธีสอนภาษาต่างประเทศ
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการนั้นยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดทำการวิจัย

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

1. ความหมายและทฤษฎีของแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

แรงจูงใจ (Motivation) มาจากภาษาละตินว่า Movere แปลว่า ใจร้อนหรือสภาวะที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรม 3 ทิศทาง คือ ใจร้อนหรือสภาวะที่ทำให้เกิดพฤติกรรมชนิดใดชนิดหนึ่ง หรือที่ไปยับยั้งพฤติกรรมหรือที่ไปกำหนดแนวทางให้พฤติกรรมที่จะแสดงออก (อารีย์ เวชชาญ 2529 : 46 อ้างอิงมาจาก อรรถ ฐานมณีนัย 2525 : 184)

บราวน์ (Brown. 1981 : 121 - 122) ได้ให้ความหมายของแรงจูงใจว่า แรงจูงใจเป็นแรงขับ แรงกระตุ้น สภาวะทางอารมณ์ หรือความปรารถนาภายในที่จะผลักดันให้บุคคลเกิดการแสดงออก ความต้องการหรือแรงขับภายในเอื้ออำนวยจะมีมากหรือน้อยขึ้นอยู่กับเงื่อนไขทางสภาวะแวดล้อม ส่วน เมอร์เรย์ (Murray. 1983 : 284) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบภายในซึ่งกระตุ้นพฤติกรรมต่าง ๆ ให้ไปสู่เป้าหมายที่วางไว้

กล่าวโดยสรุป แรงจูงใจ หมายถึง แรงขับที่จะมากระตุ้นอารมณ์หรือความปรารถนาให้เกิดพฤติกรรมขึ้น ซึ่งในเรื่องความต้องการและแรงขับภายในทำให้เกิดแรงจูงใจขึ้นนั้น ออซูเบล (Ausubel. 1968 : 368 - 379) ได้เสนอแนะไว้ 6 ข้อ ดังนี้

1. ความต้องการที่จะสำรวจ คือ ความต้องการที่จะค้นหาเพื่อขจัดความสงสัยที่มียู
2. ความต้องการที่จะสัมผัสกับสิ่งแวดล้อม คือ ความต้องการที่จะกระทำการอย่างใดอย่างหนึ่งกับสิ่งที่มีอยู่รอบตัวเรา และการกระทำนั้นจะก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงขึ้น
3. ความต้องการที่จะทำกิจกรรม คือ ความต้องการที่จะเคลื่อนไหว หรือ ออกกำลังกาย

4. ความต้องการที่จะได้รับการกระตุ้นคือ ความต้องการที่บุคคลประสงค์ที่จะให้ตัวเองได้รับการกระตุ้นให้เกิดพฤติกรรม โดยสิ่งแวดล้อม บุคคล ความคิด และความรู้สึกต่าง ๆ

5. ความต้องการที่จะได้รับความรู้ คือ ความต้องการที่จะค้นหาความรู้ เพื่อแก้ปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นจากความต้องการในข้อ 1 - 4 และเพื่อจัดระบบความรู้ให้กับตัวเอง

6. ความต้องการที่จะส่งเสริมตัวเองให้สูงขึ้น คือ ความต้องการที่จะให้ตัวเองเป็นทรัพยากรและยอมรับนับถือจากผู้อื่น

นอกจากนี้ยังมีส่วนประกอบอื่น ๆ ที่มีความเกี่ยวข้องอย่างมากต่อแรงจูงใจอีก นั่นคือ ลำดับความต้องการของมนุษย์ (Hierarchy of Need) ที่มาสโลว์ (Maslow) กล่าวถึงความแตกต่างความต้องการขั้นพื้นฐาน ซึ่งเป็นความต้องการทางร่างกาย เช่น อาหาร น้ำ อากาศ จนถึงความต้องการขั้นสูงขึ้นมาได้แก่ ความต้องการ การยอมรับในความสามารถ ซึ่งจะเป็นส่วนประกอบที่จะนำไปสู่ความมีสัจจการในตัวเอง (Self - Actualization) (อารีย์ แวธชาญ 2529 : 47)

สำหรับในแง่ของความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจกับการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1984 : 53) ชี้ให้เห็นว่าการเรียนภาษาที่สองหรือภาษาต่างประเทศเหมือนกับการเรียนรู้ของมนุษย์ในแขนงอื่น ๆ ที่แรงจูงใจเป็นกำลังสำคัญ ซึ่งจะตัดสินว่าผู้เรียนจะประสบผลสำเร็จในการเรียนหรือไม่ ผู้เรียนต้องใช้เวลาอย่างมากน้อยเท่าไร สำหรับการปฏิบัติให้กับการเรียน และเป็นเวลายาวนานเท่าใดที่เขาจะต้องพยายาม แรงจูงใจ

เป็นปรากฏการณ์ที่ซับซ้อน มีองค์ประกอบรวมหลายชนิดอันได้แก่ แรงขับของเอกลักษณ์บุคคล ความต้องการสัมฤทธิ์ผลหรือความสำเร็จ ความอยากรู้อยากเห็น ความปรารถนาต่อการหาประสบการณ์ใหม่และอื่น ๆ ปัจจุบันเหล่านี้เขาไม่พบบทบาทในสถานการณ์การเรียนทุกรูปแบบ และจากการวิจัยหลายครั้งเกี่ยวกับการเรียนรู้ของมนุษย์ได้ค้นพบข้อสรุปว่าแรงจูงใจคือกุญแจที่จะไขไปสู่ความสำเร็จในการเรียนรู้ (Brown. 1981 : 121) โดยเฉพาะอย่างยิ่งในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น เนลสันและจาค็อบวิทส์ (Nelson and Jacobovits. 1970 : 102) กล่าวว่าแรงจูงใจเป็นองค์ประกอบพื้นฐานที่สำคัญมากในการเรียนภาษา

ต่างประเทศ เขาได้ทำการวิเคราะห์องค์ประกอบการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศของผู้เรียนพบว่า มีองค์ประกอบที่สำคัญ 4 ประการ คือ ความถนัด สติปัญญา ความมานะพยายามหรือแรงจูงใจในการเรียนและองค์ประกอบอื่น ๆ ต่อมา นักจิตวิทยาชาวอเมริกันและชาวแคนาดาได้ทำการศึกษาโดยยึดพื้นฐานการวิเคราะห์ของ จาโคโบวิทส์ แล้วสรุปองค์ประกอบสำคัญต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาต่างประเทศออกมาเป็นเปอร์เซ็นต์ดังนี้

1. ความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศ (Aptitude) ร้อยละ 33
2. สติปัญญา (Intelligence) ร้อยละ 20
3. ความมานะพยายามหรือแรงจูงใจ (Perseverance or Motivation)

ร้อยละ 33

4. องค์ประกอบอื่น ๆ (Others) ร้อยละ 14

จะเห็นได้ว่า แรงจูงใจในการเรียนเป็นองค์ประกอบที่สำคัญพอ ๆ กับความถนัดทางการเรียน ดังนั้นในการสอนภาษาต่างประเทศผู้สอนไม่ควรจะละเลยของประกอบด้านแรงจูงใจนี้

แรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

(Gardner and Lambert. 1972 : 3)

1. Instrumental Motivation หมายถึง แรงจูงใจของนักเรียนที่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศ เพื่อที่จะใช้เป็นเครื่องมือในการประกอบอาชีพต่อไป

2. Integrative Motivation หมายถึง แรงจูงใจของนักเรียนที่ต้องการเรียนภาษาต่างประเทศเพื่อให้เขาถึงวัฒนธรรมและต้องการเป็นที่ยอมรับของบุคคลในวัฒนธรรมของประเทศนั้น ๆ

จากความหมายและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจที่กล่าวมาข้างต้น พอสรุปได้ว่า ในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้นความสำเร็จจะเกิดขึ้นได้ขององค์ประกอบที่สำคัญอย่างหนึ่ง นั่นคือแรงจูงใจ ซึ่งเป็นแรงขับเคลื่อนของเอกัตบุคคลที่สำคัญยิ่งในอันที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดความพยายามและเกิดกำลังใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศ

การคเนอร์ และ แลมเบิร์ต (Littlewood. 1984 : 57 citing Gardner and Lambert. 1972)) ได้ทำการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับแรงจูงใจในการเรียนภาษาต่างประเทศทั้งสองประเภทคือ Integrative Motivation และ Instrumental Motivation ตามการแบ่งประเภทแรงจูงใจที่กล่าวมาแล้วข้างต้น โดยทำการศึกษากับกลุ่มตัวอย่างที่เป็นผู้เรียนภาษาฝรั่งเศสที่พูดภาษาอังกฤษเป็นภาษาแม่ในอเมริกาเหนือบริเวณชุมชนที่มีผู้พูดภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาแม่อาศัยอยู่ พบว่า ผู้เรียนที่มีแรงจูงใจประเภท Integrative Motivation สูงกว่าประสบผลสำเร็จและมีความชำนาญในการใช้ภาษาฝรั่งเศสมากกว่า ทั้งนี้เพราะผู้เรียนที่มีแรงจูงใจมีความปรารถนาในการที่จะติดต่อกับบุคคลอื่นในสังคม และมีความสุขกับการที่จะได้เลียนแบบการพูดของผู้พูดภาษา

ลูกมานิ (Lukmani. 1972 : 83 - 99) ได้ทำการทดลองค้นหาแรงจูงใจว่าจะมีผลต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศหรือไม่ โดยทำการทดลองกับเด็กชาวอินเดียซึ่งพูดภาษามาราฐี (Marathi) ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ การวิจัยพบว่าเด็กเหล่านี้ได้คะแนนการทดสอบ Integrative Motivation สูงในขณะที่ทำคะแนนการทดสอบภาษาใดสูง เช่นเดียวกับผลการวิจัยของ พิมสเลอร ซันด์ลุนด์ และแมคอินไทร์ (Pimsleurs, Sundlund and McIntyre. 1966 : 175 - 214) ที่พบว่าแรงจูงใจกับความสามารถทางภาษาที่มีความสัมพันธ์กันทางบวกและแรงจูงใจเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนภาษาต่างประเทศ

นอกจากนี้ จาโคโบวิทส์ (Jakobovits. 1971 : 85) ได้สรุปผลการวิจัยต่าง ๆ ที่ผู้ทำไว้โดยสรุปว่า ผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่ไม่มีความถนัดในการเรียนสามารถเรียนภาษาใดโดยไมยากนัก ถ้าหากมีทัศนคติและแรงจูงใจสูง ในทำนองเดียวกันถ้ามีทัศนคติที่ดีและมีแรงจูงใจสูงพร้อมๆกับความถนัดในการเรียนภาษาต่างประเทศด้วยแล้วยิ่งจะเรียนภาษาต่างประเทศได้ผลดียิ่ง

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทย อัจฉรา วงศ์โสธร (อัจฉรา วงศ์โสธร 2519 : 217) ได้ทำการวิจัยเรื่องแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษกับนิสิต จำนวน 120 คน จากสถาบันการศึกษาต่อไปนี้แห่งละ 30 คน คือ นิสิตคณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย คณะศึกษาศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
วิทยาเขตปทุมวัน และบางแสน ผลการวิจัยปรากฏว่า มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ทางสถิติระหว่างกลุ่มแรงจูงใจสูงกับกลุ่มแรงจูงใจต่ำ กล่าวคือ กลุ่มแรงจูงใจสูงมีผลสัมฤทธิ์
ในการเรียนภาษาอังกฤษสูง กลุ่มแรงจูงใจต่ำมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ

นิยม สารรัตน์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 50) ทำการวิจัยโดยเปรียบเทียบ
เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างผู้เรียนโปรแกรมศิลปภาษากับผู้เรียน
โปรแกรมวิทยาศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เขตการศึกษา 9 ปรากฏผลว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนมีความสัมพันธ์กับ

เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ กล่าวคือ ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจสูง
ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง ถ้านักเรียนมีเจตคติและแรงจูงใจต่ำผลสัมฤทธิ์การเรียนก็จะ
ต่ำด้วย

2. นักเรียนทั้งสองโปรแกรมมีเจตคติและแรงจูงใจสูงกว่าเปอร์เซ็นต์เฉพาะ

เรื่องการเรียนรู้จักความสำคัญในการเรียนภาษาอังกฤษ ความต้องการที่จะเรียนภาษาอังกฤษและ
เจตคติในการเรียนภาษาอังกฤษเท่านั้น ส่วนเจตคติที่มีต่อเจ้าของภาษาและวัฒนธรรมของ
เจ้าของภาษา ความเข้มข้นของแรงจูงใจแรงสนับสนุนของผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษ
กับนิสัยในการเรียนภาษาอังกฤษ

3. เจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างนักเรียนทั้งสอง

โปรแกรมไม่แตกต่างกัน

สุภา ชาตรีนนท์ (สุภา ชาตรีนนท์ 2528 : 74) ได้ทำการวิจัยเปรียบเทียบ
แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ
T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู ผล
การวิจัยพบว่า แรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
ที่ระดับ .01

นัคตา ขจรนที (นัคตา ขจรนที 2530 : 104) ทำการวิจัยพบว่า นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนวิชาการอ่านและการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา และนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามแนวการสอนของคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ

1. ความหมายและทฤษฎีของความวิตกกังวลและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ
 ใญ่ผู้ให้ความหมายของความวิตกกังวลไว้มากมาย จะขอเสนอเฉพาะความหมายที่สำคัญดังนี้

ความวิตกกังวล (Anxiety) เป็นสภาวะทางอารมณ์ที่มีความสัมพันธ์กับความกลัวและแรงจูงใจ กล่าวคือ ความวิตกกังวลเป็นสภาพคล้ายความกลัว แต่มีความสัมพันธ์กับความกลัวอย่างมาก ทั้งยังเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดแรงจูงใจ (Hilgard. 1962 : 173 - 174) โมวเรอร์ (Mowrer. 1963 : 264 - 265) กล่าวถึงความวิตกกังวลในตนเองโดยกล่าวว่า ความวิตกกังวลคืออารมณ์คล้ายกับเมื่อเราหิวกระหาย เป็นสภาพตึงเครียดหรือเป็นสภาพที่คนเรารู้สึกไม่สบายใจและต้องการขจัดให้หมดไป นอกจากนี้ยังเป็นตัวการที่ผลักดันให้คนเราทำพฤติกรรมบางอย่าง ซึ่งในแง่ถือได้ว่าเป็นแรงจูงใจ

โบกแมน (Boughman. 1966 : 72) ได้กล่าวว่าบุคลิกภาพของคนส่วนหนึ่งเป็นผลมาจากความวิตกกังวล เพราะความวิตกกังวลเป็นตัวเราให้คนไขกวดวิชานป้องกันตนเองอันเป็นผลให้เกิดโครงสร้างบุคลิกภาพของแต่ละคน ความวิตกกังวลมีลักษณะอยู่ 3 ประการคือ

1. ความวิตกกังวลเป็นสภาพทางอารมณ์ก่อให้เกิดความตึงเครียด ความกระวนกระวายใจ ไม่สบายใจ รู้สึกไม่มั่นคงปลอดภัย สภาวะเช่นนี้เป็นสภาพการณณ์บุคคลต้องการหลีกเลี่ยงหรือขจัดให้หมดไป

2. ความวิตกกังวลมีลักษณะคล้ายความกลัว แต่เป็นความกลัวที่เลื่อนลาง ไม่มีสิ่งเร้าทำให้เกิดความกลัวปรากฏให้เห็น หรือไม่อาจบอกได้ว่าอะไรเป็นสาเหตุที่ทำให้เกิดความกลัว

3. ความวิตกกังวลอาจถือได้ว่าเป็นแรงขับที่สัมพันธ์กับแรงจูงใจ คือ เป็นตัวกระตุ้นหรือระงับใ้บุคคลแสดงหรือหยุดแสดงกิริยาอาการ

ออสซูเบล (Ausubel. 1968 : 245) ได้กล่าวว่าความวิตกกังวล หมายถึง แนวโน้มของบุคคลที่จะตอบสนองต่อเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่าง ๆ ด้วยความกลัว เพราะมีความรู้สึกว่าการหรือสถานการณ์นั้นจะทำให้เขาเสียความภาคภูมิใจ (Self - Esteem) ความวิตกกังวลต่างกับความกลัวธรรมดาในแง่ที่ว่าสิ่งที่มีผลกระทบต่อความภาคภูมิใจของบุคคลมากกว่าที่จะกระทำต่อร่างกายของบุคคลนั้น เช่น บุคคลจะรู้สึกกลัวเมื่อสุนัขจะกัด และเกิดความวิตกกังวลเมื่อเขาต้องเสียความภาคภูมิใจในตนเอง

ฮอลล์ และลินดี (Hall and Lindzey. 1970 : 44) กล่าวว่า ความวิตกกังวล หมายถึง สภาวะ ความตึงเครียด เป็นแรงขับคล้ายความหิวหรือความรู้สึกทางเพศต่างกันตรงที่ว่าสภาวะดังกล่าวไม่ได้เกิดจากสภาพภายในร่างกาย แต่สาเหตุมาจากภายนอก เมื่อความวิตกกังวลถูกเร้าให้เกิดขึ้น มักจะสร้างแรงจูงใจให้คนต้องทำอะไรบางอย่าง เพื่อลดสภาวะดังกล่าว

คาแกน (Kagan. 1976 : 296 - 302) กล่าวว่า ความวิตกกังวลเป็นสภาพที่บุคคลรู้สึกไม่สบายใจ นอกไม่ได้อ้างถึงอะไร ซึ่งมีความหมายใกล้เคียงกับความกลัว แต่ยากที่จะแยกสองคำนี้ออกจากกัน ความวิตกกังวลนี้สามารถจะบอกได้อย่างความกลัว

สาเหตุที่เกิดความวิตกกังวลมาจากการขาดความสุข แลส่วนใหญ่จะหาสาเหตุไม่พบ เพียงแต่พูดว่าความรู้สึกกังวล รู้สึกเศร้าสร้อย อารมณ์ขุ่นลง มีอาการเขื่องช้าในการโต้ตอบ โกรธง่าย บางทีก็แสดงความเป็นดีเกินขนาด มีอารมณ์ยากแก่การพยากรณ์

จำลอง จินะวณิช (กมลรัตน์ หล้าสูงเนิน 2524 : 177 - 178 อ้างอิงจาก จำลอง จินะวณิช 2520) ได้กล่าวถึงความหมายของความวิตกกังวลว่า ความวิตกกังวลคือ ความไม่สบายใจ ความกระวนกระวายใจ ความหวาดหวั่น หรือความพรึ่นพรี้ง ความวิตกกังวล

มีลักษณะคล้ายกับความกลัว ขอแตกต่างมีอยู่ว่า ความวิตกกังวลมีต้นตอมาจากภายในจิตใจ (Intrapsychic) หรืออาจหมายถึงความกลัวที่กรุ่นอยู่ในใจ ซึ่งเกิดขึ้นพร้อมกับการคาดหวังถึงการที่จะได้รับผลไม่ดีในอนาคต โดยที่ไม่มีสาเหตุจากภายนอก บางครั้งอาจมีอันตรายหรือสาเหตุภายนอก แต่ความกลัวที่เกิดขึ้นนั้นไม่สมส่วน (Disproportionate) กับเหตุการณ์ที่เกี่ยวข้อง ส่วนความกลัวที่แท้จริงนั้นจะต้องมีอันตรายภายนอก (External Danger) และเกิดขึ้นสมส่วนกับอันตรายนั้น

จากความหมายและทัศนะที่เกี่ยวกับความวิตกกังวลที่กล่าวมาทั้งหมด พอสรุปได้ว่าความวิตกกังวลเป็นความไม่สบายที่เกิดจากความคิดคำนึงถึงสภาพการณ์บุคคลต้องประสบความไม่สบายใจในอนาคตในรูปของความกลัวเป็นส่วนใหญ่ เช่น กลัวครูจะเรียกให้ตอบคำถาม ต่อหน้าเพื่อนในชั้นเรียน กลัวจะสอบตกหรือพุดงาย ๆ ก็คือกลัวไม่ได้ในสิ่งที่ต้องการ หรือกลัวสูญเสียในสิ่งที่ต้องการ

ส่วนในคำนิยามของความวิตกกังวลนั้น ผู้วิจัยจะนำทฤษฎีความวิตกกังวลที่จินตนา จันทรศิริ (จินตนา จันทรศิริ 2528 : 10 - 11) นำมาศึกษาคนควาและสรุปไว้ดังต่อไปนี้

แคทเทล (Cattell. 1965 : 245) กล่าวว่านักจิตวิทยาพยายามศึกษาว่าความวิตกกังวลจะมีผลต่อการเรียนรู้และการทำงานของคนเราอย่างไร ซึ่งนักจิตวิทยายังมีทัศนะเป็น 2 ฝ่าย กล่าวคือ นักจิตวิทยากลุ่มจิตวิเคราะห์ถึงแม้จะไม่ได้ศึกษาความวิตกกังวลกับการเรียนรู้โดยตรง แต่มีความเชื่อว่า ความวิตกกังวลเป็นตัวบั่นทอนประสิทธิภาพในการทำงาน มีผลร้ายต่อคนเราและเป็นเหตุของโรคจิต ส่วนนักจิตวิทยาอีกพวกหนึ่ง ไคเนสเปนซ์ (Spence) และไมวเรอร์ (Mowrer) มองความวิตกกังวลในแง่ซึ่งจะมีผลช่วยส่งเสริมการเรียนรู้และช่วยเพิ่มประสิทธิภาพในการทำงาน

ทฤษฎีความวิตกกังวลของซารสัน (Sarason and others. 1960 : 137) หรือเรียกว่า "ทฤษฎีแห่งมหาวิทยาลัยเยล" (Yale Theory) อธิบายว่าความวิตกกังวลจะมีผลต่อคนเราอย่างไรขึ้นอยู่กับสถานการณ์และสิ่งเร้า รวมทั้งคุณลักษณะของบุคคลด้วย อันไคเนส เปาหมายและคานิยมของเขา ดังนั้นความวิตกกังวลจะมีทั้งผลดีและผลเสีย นอกจากนั้น

บุคคลอาจพัฒนาวิธีการตอบสนองต่อความวิตกกังวลซึ่งวิธีการตอบสนองนั้นอาจสัมพันธ์หรือไม่สัมพันธ์กับงานที่ทำได้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับว่าบุคคลรับรู้งานในลักษณะอย่างไร

ประมวล คิคินสัน (ประมวล คิคินสัน 2511 : 110 - 112)

ได้รวบรวมทฤษฎีความวิตกกังวลของ ฟรอยด์ (Freud) ฮอเรนย์ (Horney) และซัลลิแวน (Sullivan) ไว้ดังต่อไปนี้

ฟรอยด์ ได้กล่าวถึงความวิตกกังวลของเด็กเนื่องมาจากความกลัวว่าจะถูกพลัดพรากจากแม่ ทั้งนี้เกี่ยวข้องกับโยงถึงสาเหตุเดิมคือกลัวพ่อ ซึ่งเป็นทัศนคติอันเนื่องมาจากปมออดิปัส

ฮอเรนย์ กล่าวว่า ความวิตกกังวลเรื่องแรกเกิดจากความช่วยเหลือตัวเองไม่ได้ ในยามที่ต้องเผชิญกับโลกอันปราศจากความเปี่ยมล้น ไร้ความยุติธรรม และไม่พึงปรารถนา และยามที่ต้องเผชิญกับสิ่งแวดล้อม ซึ่งก็คาดหวังให้เด็กใช้ความพยายามที่จะเป็นตัวของตัวเอง ภาวะที่ขัดขวางความเจริญเติบโตโดยอิสระของเด็กนั้นมิได้เกิดจากผู้ใหญ่ที่ดู หรือกระทำการรุนแรง เอาภัยเด็กเท่านั้นหากไม่ ภาวะดังกล่าวอาจเกิดขึ้นได้ในเมื่อผู้ใหญ่หมกมุ่นอยู่กับปัญหาของงาน หรือความวิตกกังวลของตนเอง จนกระทั่งไม่มีเวลาให้แก่การสังเกต รับรู้ และสนับสนุนให้กำลังใจเด็ก

ซัลลิแวน กล่าวว่าความวิตกกังวลจะเกิดจากความไม่เห็นคุณค่าเห็นชอบจากบุคคลสำคัญในชีวิตของเด็ก เมื่อมีความสำคัญต่อชีวิตเด็กที่ทัศนคติต่อเด็กอย่างไร เด็กก็จะมีทัศนคติทำนองเดียวกันนั้นต่อตนเอง เพราะซัลลิแวนเชื่อว่าเด็กจะตราค่าตนเองตามที่ย้อนคิดและรู้สึกเกี่ยวกับเด็ก เช่น พ่อแม่คิดว่าเด็กเป็น "ห่วงผูกคอ" เด็กจะรู้สึกวาทนเกิดมาเป็นภาระของพ่อแม่ แทนที่จะเป็นบุคคลที่มีคุณค่า

จากทฤษฎีของความวิตกกังวลที่อ้างถึงข้างต้น พอสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลมีผลต่อบุคคล และเป็นตัวการสำคัญที่ทำให้เกิดแรงจูงใจที่จะกระทำพฤติกรรมบางอย่างให้บุคคลแสดงหรือหยุดพฤติกรรมทางการเรียนรู้

ส่วนความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศนั้น คลีนแมน (Scovel. 1978 : 134 citing Kleinmann. 1977) ได้กล่าวถึงความสำคัญของความวิตกกังวล

ในการเรียนภาษาต่างประเทศว่า ความวิตกกังวลเป็นตัวแทนที่สำคัญต่อความสำเร็จในการเรียนภาษาต่างประเทศของนักเรียน

ลิตเติ้ลวูด (Littlewood. 1984 : 58 - 59) กล่าวถึงความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศว่า ความวิตกกังวลเป็นอุปสรรคทางจิตวิทยาต่อการสื่อสารหรือการใช้ภาษาของผู้เรียนภาษาต่างประเทศ ถ้าความวิตกกังวลสูงการระดมความคิด ความวิตกกังวลจะเป็นอุปสรรคต่อการบวนการเรียนรู้ ความวิตกกังวลมักจะเกิดขึ้นในสถานการณ์การเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในชั้นเรียนและในชุมชนที่ใช้ภาษาต่างประเทศ ในสิ่งแวดล้อมที่ใช้ภาษาต่างประเทศอาจจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้ผู้เรียนรู้สึกวิตกกังวล โดยเฉพาะอย่างยิ่ง หากผู้เรียนมีความสามารถทางการสื่อสารภาษาต่างประเทศอย่างจำกัด การสนทนาและการแสดงออกตามธรรมชาติเป็นสิ่งที่ยาก ความวิตกกังวลจึงอาจเกิดขึ้นในสถานการณ์ดังกล่าว

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลเป็นปัจจัยทางจิตวิทยาอย่างหนึ่งที่เข้ามามีบทบาทในการเรียนภาษาต่างประเทศ

2. งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาต่างประเทศ

มีผู้ทำการวิจัยเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการเรียนภาษาต่างประเทศไว้ดังนี้

เชสต์เคียน (Chastain. 1975 : 153 - 161) วิจัยพบว่า มีค่าสหสัมพันธ์ทางลบระหว่างคะแนนของการทดสอบความวิตกกังวลของนักเรียนที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศควยวิธีสอนแบบ ฟัง - พูด (The audio - Lingual Method)

แต่ในทางตรงกันข้ามพบค่าสหสัมพันธ์ทางบวกระหว่างความวิตกกังวลกับคะแนนของการทดสอบนักเรียนชาวเยอรมันและชาวสเปนที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาต่างประเทศควยวิธีสอนแบบดั้งเดิม (The Traditional Method)

คลีนแมน (Kleinmann. 1977 : 93 - 107) ทำการวิจัยหาความสัมพันธ์ระหว่างพฤติกรรมการศึกษาเชิงลึกในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศของนักเรียนชาวสเปนและชาวอาหรับกับความวิตกกังวล ผลการวิจัยพบว่านักเรียนที่โคะแนนความวิตกกังวล

สูง เรียนภาษาอังกฤษได้และสามารถใช้โครงสร้างภาษาอังกฤษที่นักเรียนที่มีความวิตกกังวลในระดับธรรมดาและระดับต่ำมักจะหลีกเลี่ยง

ส่วนการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวลในสาขาวิชาอื่น ๆ มีปรากฏเป็นจำนวนมากดังต่อไปนี้

ซาราสัน และคนอื่น ๆ (Sarason and others. 1960 : 128 - 129)

ได้เสนอผลการศึกษาค้นคว้าความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการสอบกับผลในการเรียนของนักเรียนเกรด 2 - 5 จำนวน 500 คน ผลปรากฏว่า คาสสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นลบทุกระดับชั้นและยิ่งชั้นสูงขึ้น คาสสัมพันธ์จะยิ่งเป็นลบมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยบางส่วนของ แคเทิล และสเชียร์ (Cattell and Schier. 1960 : 263 - 264) ที่ศึกษาพบว่าโดยทั่วไปความวิตกกังวลและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความสัมพันธ์กันทางลบ แต่แคเทิลและสเชียร์กล่าวว่าผลยังสรุปแน่นอนไม่ได้ เพราะผลดังกล่าวขึ้นอยู่กับลักษณะของงานหรือสิ่งที่เรียนรู้ แรงจูงใจ ระดับอายุ ความเข้มของความวิตกกังวล

เฟลด์ฮูเซน และเทอร์สโตน (Feldhusen and Thurstone. 1964 :

265 - 267) ได้ศึกษาบุคลิกภาพและการปรับตัวของเด็กที่มีความวิตกกังวลสูงและความวิตกกังวลต่ำ พบว่ากลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำมีการปรับตัวทางอารมณ์ ความสัมพันธ์เกี่ยวกับความสามารถและความคิดเกี่ยวกับตนเองดีกว่าพวกที่มีความวิตกกังวลสูง ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาของ

ฟรอสต์ (Frost. 1968 : 293 - 300) ได้ศึกษาหาความสัมพันธ์

ระหว่างชนิดของความวิตกกังวล สัมฤทธิ์ผลทางการเรียน และเพศของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลในด้านการเพ่งเล็งความสนใจมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนความวิตกกังวลนั้นมีความสัมพันธ์เป็นลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และเพศของนักเรียน ผลการศึกษาพบว่า ความวิตกกังวลในด้านการเพ่งเล็งความสนใจมีความ

สัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ส่วนความวิตกกังวลนั้นมีความสัมพันธ์เป็นลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของแคทเทล (Cattell. 1961 : 263 - 264) และการศึกษาของ สตีเวนสัน และอดัม (Stevenson and Adam. 1969 : 24 - 28)

เคนเนดี (Kennedy. 1971 : 604) ได้ทำวิจัยของสตีเวนสัน และอดัม (Stevenson and Adam) ที่ศึกษาความวิตกกังวลและการเรียนรู้โดยใช้มาตรวัดความวิตกกังวลของซารามัน (Test Anxiety Scale for Children) ผลปรากฏว่าเด็กที่มีความวิตกกังวลสูงนั้น ความสามารถจะค่อย ๆ ลดลงเมื่อสิ่งที่เรียนค่อย ๆ ยากขึ้น สลับซับซ้อนมากขึ้น มีลักษณะเป็นนามธรรม และต้องใช้ความคิดมากขึ้น

เมอร์ฟี (Murphy. 1968 : 1789) ได้ศึกษาความวิตกกังวลกับระดับความสามารถในการเรียนที่มีผลต่อการเรียนรู้ โดยทดลองกับเด็กระดับ 5 จำนวน 155 คน แบ่งออกเป็นกลุ่มวิตกกังวลสูงกับกลุ่มวิตกกังวลต่ำ ผลการวิจัยพบว่า ความวิตกกังวลไม่มีผลต่อการเรียนรู้ของเด็กที่เรียนรู้ได้เร็ว แต่จะมีผลต่อเด็กที่เรียนรู้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ โดยเฉพาะบทเรียนที่ยาก

สำหรับในประเทศไทยมีงานวิจัยที่ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน เช่นเดียวกับงานวิจัยของต่างประเทศดังต่อไปนี้

วัลลภ กันทรพย (วัลลภ กันทรพย 2513 : 116) ได้ศึกษาถึงความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียนกับความสำเร็จในการเรียน กลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 2 ในวิทยาลัยครูสวนกลาง จำนวน 500 คน พบว่าความวิตกกังวลกับความสำเร็จในการเรียนมีความสัมพันธ์เท่ากับ -0.1066 และความสัมพันธ์ระหว่างเกรดเฉลี่ยวิชาภาษาไทยกับความวิตกกังวลในการเรียนเท่ากับ -0.0470 และเป็นความสัมพันธ์ทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

ปรียา พิพัฒนานนท์ (ปรียา พิพัฒนานนท์ 2514 : 52) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวลในการฝึกสอนกับเกรดเฉลี่ยในการเรียนของนักศึกษา จำนวน 312 คน ผลปรากฏว่า ความวิตกกังวลในการฝึกสอนมีความสัมพันธ์กับเกรดเฉลี่ยในการเรียนในทางลบเท่ากับ 0.123 มีนัยสำคัญทางสถิติระดับ 0.05

อำพล โองเคลือบ (อำพล โองเคลือบ 2515 : 20, 192 - 193) ได้ทำการศึกษาเกี่ยวกับความวิตกกังวล พบว่า เด็กที่มีความวิตกกังวลต่ำจะมีความเข้าใจในการอ่านสูง ส่วนเด็กที่มีความวิตกกังวลสูงจะอ่านเข้าใจได้น้อย ซึ่งการศึกษาในครั้งนี้สอดคล้องกับการศึกษาของ ฮาร์ท (Harts. 1967 : 884-4) ซึ่งพบว่ากลุ่มที่มีความวิตกกังวลต่ำมีผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านสูงกว่ากลุ่มที่มีความวิตกกังวลสูง

สุนันท์ ผลโกสุม (สุนันท์ ผลโกสุม 2516 : 194) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลในการเรียน การปรับตัว ความตั้งใจ ความวิตกกังวลในการเรียน ความมุ่งหวังของผู้ปกครอง และฐานะทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียน คณิตศาสตร์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 7 ผลการวิจัยพบว่า ในกลุ่มเพศหญิงและกลุ่มรวม ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนคณิตศาสตร์ในทางลบอย่างมีนัยสำคัญ แต่เพศชายแบบทดสอบความวิตกกังวลในการเรียนมีความสัมพันธ์กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ในทางลบอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

จากการศึกษาผลงานวิจัยดังกล่าวพอจะสรุปได้ว่า ความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน งานวิจัยส่วนมากชี้ให้เห็นว่าความวิตกกังวลมีความสัมพันธ์เป็นลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน กล่าวคือนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงจะมีความวิตกกังวลต่ำและนักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำความวิตกกังวลจะสูง

สำหรับงานวิจัยในประเทศไทยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างความวิตกกังวลกับการเรียนภาษาต่างประเทศ ยังไม่ปรากฏว่ามีผู้ใดทำการวิจัยในทางดังกล่าวนี้เลย

สมมติฐานในการศึกษาครั้งนี้

1. นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

2. นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

3. นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามหัวข้อต่อไปนี้

1. กลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล
3. วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล
4. วิธีจัดกระทำกับข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ เป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยายาคม เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาทักษะเขียน 1 (อ 061) จำนวน 90 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวน 30 คน ซึ่งเลือกมาโดยการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) โดยมีวิธีดำเนินการดังนี้

1. สุ่มห้องเรียนมา 2 ห้องเรียน จำนวน 90 คน จากทั้งหมด 4 ห้องเรียน
2. นำนักเรียนทั้งสองห้องเรียนมาคละกัน แล้วจับฉลากนักเรียนเป็นรายคน

เพื่อแบ่งเป็น

- 2.1 กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 1 หมายถึง กลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
- 2.2 กลุ่มทดลองกลุ่มที่ 2 หมายถึง กลุ่มที่เรียนโดยวิธีการสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ
- 2.3 กลุ่มควบคุม หมายถึง กลุ่มที่เรียนโดยวิธีสอนเขียนตามคู่มือครู

เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2
2. แผนการสอนของกลุ่มควบคุม
3. แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
4. แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
5. แบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ

การสร้างเครื่องมือและการหาคุณภาพ

1. การสร้างและหาคุณภาพแผนการสอนสำหรับกลุ่มทดลองที่ 1

1.1 ศึกษาหลักสูตร ขอบข่ายของเนื้อหาวิชา และจุดประสงค์การเรียนรู้ของวิชาทักษะเขียน 1 (อ 061) ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

1.2 ศึกษาการสร้างแผนการสอนจากหนังสือวิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ ของ บำรุง ไตรรัตน์ (บำรุง ไตรรัตน์ 2524 : 211 - 227)

1.3 ศึกษารายละเอียดของเนื้อหาที่จะใช้ในการทดลอง ได้แก่ เนื้อหาจากหนังสือ Writing to Communicate Book One หน่วยที่ 2 - 6 ในรายวิชาทักษะเขียน 1 (อ 061) ใช้เวลาในการสอนกลุ่มละ 12 คาบ ๆ ละ 50 นาที ซึ่งประกอบด้วยเนื้อหา ดังนี้

Unit II	Lesson 1	Hobbies	1 คาบ
	Lesson 2	Interests	1 คาบ
Unit III	Lesson 1	Appointment	2 คาบ
	Lesson 2	Taking Messages	1 คาบ
Unit IV	Lesson 1	Letters	1 คาบ
	Lesson 2	Informal Letters	1 คาบ
	Lesson 3	Informal Letters	1 คาบ
	Lesson 4	Formal Letters	1 คาบ

Unit V Lesson 1 Accidents	1 คาบ
Lesson 2 Injuries	1 คาบ
Unit VI Lesson 1 Ailments	1 คาบ

1.4 ศึกษาและรวบรวมแนวคิดทางการสอนภาษาอังกฤษตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารจาก วิลกินส์ (Wilkins. 1976) วิดโดสัน (Widdowson. 1978) ฟินอคเคียโร (Finocchiaro. 1976) และริชาร์ดส์ (Richards. 1983) แล้วนำไปใช้กับขั้นตอนการสอนทักษะการเขียนของรายมส์ (Raimes. 1983 : 139 - 141) เพื่อสร้างเป็นแผนการสอนทักษะการเขียนสำหรับกลุ่มทดลองที่ 1 ซึ่งมีขั้นตอนการจัดการเรียนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การมอบหมายงาน (Giving Assignments)

เป็นขั้นที่ครูจะชี้แจงและกำหนดเนื้อหาที่จะเรียน รวมทั้งอธิบายขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมการเรียนการสอนและการประเมินผล

ขั้นที่ 2 การประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างและคำศัพท์

(Internalising Structures and Vocabulary)

ขั้นนี้เป็นการนำคำศัพท์และโครงสร้างที่จำเป็นมาสอนนักเรียนโดยใช้วิธีฝึกเชิงหน้าที่ของภาษา (Functional Drills) เช่น การคัดตัวอย่างจากสื่อที่ใช้ในชีวิตประจำวัน (Authentic Materials) แสดงบทบาทสมมติ ฟังเทปการสนทนา ชมภาพยนตร์ วีดีโอ เป็นต้น เพื่อให้นักเรียนเกิดการรับภาษา (Acquisition) ตามธรรมชาติเพื่อประโยชน์ในการเรียนรู้ขั้นต่อไป

ขั้นที่ 3 การผลิตงานเขียนผ่านกิจกรรมทางการสื่อสาร (Creating

Written Products through Communicative Activities

ในขั้นนี้จะให้นักเรียนผลิตงานเขียน โดยจัดกิจกรรมการเขียนที่จะกระตุ้นให้ผู้เรียนได้แสดงบทบาทคล้ายผู้เขียนและผู้อ่านงานเขียนในชีวิตจริง กิจกรรมที่กำหนดไว้มีดังนี้

- การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)
- กิจกรรมจิกซอว์ (Jig - Saw Writing)
- การสัมภาษณ์ (Interviews)
- การระดมพลังสมอง (Brainstorming)

ในการทำกิจกรรมจะจัดกิจกรรมกลุ่ม (Group Work) หรือจัดกิจกรรมคู่ (Pair Work) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของกิจกรรมแต่ละชนิด

ขั้นที่ 4 การร่วมกันวิพากษ์วิจารณ์และแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียน (Dealing with Errors)

นำผลงานเขียนจากขั้นที่ 3 มาแสดงหน้าชั้น ในชั้นนี้ครูและนักเรียน ทั้งชั้นจะช่วยกันแก้ไขข้อผิดพลาด เช่น แก่สำนวนภาษา ไวยากรณ์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และที่สำคัญคือมีการวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

ขั้นที่ 5 การประเมินผล (Evaluating)

เป็นขั้นที่ครูจะนำผลงานไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 6 การมอบหมายงานเขียนเพิ่มเติมเพื่อช่วยฝึกความแม่นยำในส่วนที่ยังบกพร่อง (Assigning Follow - up Tasks to Help in Weak Areas)

ครูนำจุดบกพร่องที่ตรวจพบและรวบรวมไว้ไปให้นักเรียน โดยให้งานเขียนเพิ่มเติมเพื่อฝึกฝนความแม่นยำอีกครั้งหนึ่ง เช่น การให้การบ้าน

1.5 นำแผนการสอนที่สร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ ผศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ ผศ.ดร.สุพันธ์ สดโกลุม และอาจารย์พรทิพย์ ตั้งไชยวงศ์ ทำการตรวจแก้ไข ตามเกณฑ์ เนื้อหา จุดประสงค์ และวิธีสอนของกลุ่มทดลอง

1.6 นำแผนการสอนที่ผู้เชี่ยวชาญตรวจแก้ไขแล้วไปทดลองสอนกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) โรงเรียนสาธิตมัธยมวิทยาสยครุเพชรบุรีวิทยาลัย กรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน เพื่อหาข้อบกพร่องและเวลาที่เหมาะสมของขั้นตอนและกิจกรรมต่าง ๆ ที่ใช้ในการสอนเพื่อจะได้นำมาปรับปรุงแก้ไข ก่อนนำไปทำการสอนจริง (ตัวอย่างแผนการสอนดูได้ที่ภาคผนวก ค)

2. การสร้างและการหาคุณภาพแผนการสอนสำหรับกลุ่มทดลองที่ 2

2.1 ศึกษารายละเอียดของหลักสูตร การสร้างแผนการสอนและเนื้อหาตามขั้นตอนเช่นเดียวกับกลุ่มทดลองที่ 1

2.2 ศึกษาและรวบรวมหลักการและแนวคิดทางการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการของ ลิทเทิลวูด (Littlewood. 1983 : 139 - 141) แล้วนำมาใช้กับขั้นตอนการสอนทักษะการเขียนของรายมส์ (Raimes. 1983 : 139 - 141) เพื่อสร้างเป็นแผนการสอนทักษะการเขียนและแบบฝึกเขียนสำหรับกลุ่มทดลองที่ 2 ตามขั้นตอนในการจัดการเรียนการสอนดังนี้

ขั้นที่ 1 การมอบหมายงาน (Giving Assignments)

เป็นขั้นที่ครูชี้แจงและกำหนดเนื้อหาที่จะเรียน รวมทั้งอธิบายขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล

ขั้นที่ 2 การประกอบขึ้นเป็นโครงสร้างและคำศัพท์

(Internalising Structures and Vocabulary)

ขั้นนี้เป็นการฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์โดยเฉพาะอย่างยิ่งโครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ที่ต้องนำไปใช้ในการเขียน โดยใช้วิธีการฝึกแบบแยกทักษะเพื่อให้เกิดความชำนาญในแต่ละส่วน เช่น การฝึกปากเปล่าโดยใช้แบบฝึกชนิดต่าง ๆ (Oral Drills) ฝึกการออกเสียงคำศัพท์ อธิบายให้ตัวอย่างคำศัพท์และโครงสร้างไวยากรณ์ ฯลฯ การฝึกในขั้นนี้ครูจะใช้สื่อประเภทต่าง ๆ เช่น รูปภาพ บัตรคำ คำว่า ฯลฯ ฝึกนักเรียนเป็นรายคน รายคู่ เป็นกลุ่ม หรือทั้งชั้นเรียน เพื่อสร้างความแม่นยำในด้านรูปแบบของภาษา (Forms of Language)

ขั้นที่ 3 การผลิตงานเขียนผ่านกิจกรรมทางการสื่อสาร

(Creating Written Products through Communicative Activities)

ในขั้นนี้เป็นการผลิตงานเขียนผ่านกิจกรรมภาษาแบบต่าง ๆ ที่นักเรียนจะได้ฝึกทักษะรวม (Whole - task Practice) โดยครูจะเป็นผู้เลือกกิจกรรมให้เหมาะสมกับเนื้อหาในบทเรียน จากกิจกรรมที่กำหนดไว้ดังนี้

- การแสดงบทบาทสมมติ (Role Playing)
- กิจกรรมจิ๊กซอว์ (Jig - Saw Writing)
- การสัมภาษณ์ (Interviews)
- การระดมพลังสมอง (Brainstorming)

การทำกิจกรรมในชั้นนี้จะจัดกิจกรรมกลุ่ม (Group Work) หรือ จัดกิจกรรมคู่ (Pair Work) ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับธรรมชาติของกิจกรรมแต่ละชนิด

ขั้นที่ 4 การร่วมกันวิพากษ์วิจารณ์และแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียน (Dealing with Errors)

นำผลงานเขียนจากขั้นที่ 3 มาแสดงหน้าชั้น ในขั้นนี้ครูและนักเรียน ทั้งชั้นจะช่วยกันตรวจแก้ข้อผิดพลาด เช่น แก่สำนวนภาษา ไวยากรณ์ การสะกดคำ เครื่องหมายวรรคตอน และที่สำคัญคือ มีการวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

ขั้นที่ 5 การประเมินผล (Evaluating)

เป็นขั้นที่ครูจะนำผลงานเขียนไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นที่ 6 การมอบหมายงานเขียนเพิ่มเติมเพื่อช่วยฝึกความแม่นยำ ในส่วนที่ยังบกพร่อง (Assigning Follow - up Task to Help in Weak Areas)

ครูนำจุดบกพร่องที่ตรวจพบและรวบรวมไว้ไปแก้ไขนักเรียน โดย ให้งานเขียนเพิ่มเพื่อฝึกความแม่นยำอีกครั้งหนึ่ง เช่น การให้การบ้าน

2.3 นำแผนการสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจแผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 1 ตรวจโดยยึดหลักเกณฑ์เดียวกัน

2.4 ดำเนินการเช่นเดียวกับข้อ 1.6 (ตัวอย่างแผนการสอนดูได้ที่

ภาคผนวก ค)

3. การสร้างและหาคุณภาพแผนการสอนสำหรับกลุ่มควบคุม

3.1 ศึกษารายละเอียดของหลักสูตร การสร้างแผนการสอนและเนื้อหา ตามขั้นตอนเช่นเดียวกับกลุ่มทดลองที่ 1 และ 2

3.2 สร้างแผนการสอนเขียนตามคู่มือครู โดยให้นักเรียนได้รับการฝึกเขียนตามขั้นตอนและแบบฝึกหัดที่มีอยู่ในคู่มือครู ซึ่งยึดเนื้อหาในหนังสือ Writing to Communicate Book I โดยครูจะดำเนินการสอนตามลำดับขั้นต่าง ๆ ในแต่ละคาบต่อไปนี้

ขั้นที่ 1 นำเข้าสู่บทเรียน

ครูนำเข้าสู่บทเรียนโดยการกระตุ้นให้นักเรียนเกิดความสนใจได้หลายวิธี เช่น การตั้งคำถาม ใขรูปภาพ สร้างสถานการณ์และใช้อุปกรณ์น่าสนใจและเกี่ยวข้องกับเนื้อหาที่จะเขียน

ขั้นที่ 2 แจงจุดประสงค์

ครูแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่านักเรียนจะได้รับอะไรบ้าง ใน การเรียนแต่ละคาบ และนักเรียนควรจะได้มีการพัฒนาการทางคานพฤติกรรมในการเขียนอย่างไรบ้างหลังจากเรียนในคาบนั้น ๆ แล้ว

ขั้นที่ 3 ทบทวนความรู้เดิมที่จำเป็นก่อนนำมาใช้

ครูทบทวนความรู้เดิมโดยการซักถาม หรือแสดงรูปภาพ อุปกรณ์ และสถานการณ์ เพื่อถามนักเรียนเป็นการทบทวนในเรื่องคำศัพท์ จำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่เกี่ยวข้องกับเนื้อเรื่องที่จะเขียน

ขั้นที่ 4 เสนอบทเรียนใหม่

สอนศัพท์โดยการแสดงรูปภาพ อุปกรณ์ และสร้างสถานการณ์เพื่อสอนโครงสร้างไวยากรณ์ และสอนจำนวนต่าง ๆ ที่จำเป็นจะต้องใช้ในการเขียนประโยค

ขั้นที่ 5 โทแนวการเรียนรู

- ครูให้ตัวอย่างประโยคต่าง ๆ ที่มีโครงสร้างไวยากรณ์ใกล้เคียงกับ

เรื่องที่จะเขียน

- ให้นักเรียนฝึกฝนโดยการเขียนประโยคตามตัวอย่างที่ครูให้
- ให้นักเรียนสร้างประโยคใหม่ ๆ ตามแนวตัวอย่างที่ครูให้หรือให้

ใกล้เคียงกับแนวตัวอย่างที่ครูให้

- ครูเขียนเรื่องโดยเรียงประโยคให้ลึบสนแล้วให้นักเรียน
เรียงประโยคใหม่ให้ถูกต้องตามลำดับของเรื่อง

ขั้นที่ 6 นักเรียนลงมือปฏิบัติการเขียน

ให้นักเรียนเขียนเรื่องหรือฝึกหัดตามเนื้อเรื่องที่เรียน

ขั้นที่ 7 ตรวจสอบงานแจ้งผลการปฏิบัติ

ครูตรวจสอบงานการเขียนของนักเรียน แก้ไขข้อผิดพลาดต่าง ๆ
และให้คำชมเชยเมื่อนักเรียนเขียนได้ถูกต้องคือใช้สำนวน กระสวนคำและไวยากรณ์ได้
อย่างเหมาะสมและถูกต้อง

ขั้นที่ 8 ประเมินผล

ครูประเมินผลได้โดยการดูจากผลงานและพัฒนาการทางการเรียน
ของนักเรียนแต่ละคนตามงานที่ครูให้ปฏิบัติ

ขั้นที่ 9 ส่งเสริมความแม่นยำและการถ่ายโอน

กำหนดหัวข้ออย่างกว้าง ๆ หรือหลาย ๆ หัวข้อให้นักเรียนเลือก
นำไปเขียนเป็นงานบ้านมาส่ง

3.3 นำแผนการสอนไปให้ผู้เชี่ยวชาญที่ตรวจแผนการสอนของกลุ่มทดลอง
ที่ 1 และ 2 ตรวจ โดยยึดหลักเกณฑ์เดียวกัน

3.4 ดำเนินการเช่นเดียวกับข้อ 1.6 (ตัวอย่างแผนการสอนดูได้ที่
ภาคผนวก ค)

4. การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
มีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้

4.1 ศึกษาการสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบจากหนังสือ เทคนิคการเขียน
ข้อสอบของ ขวาล แพร์ตกุล (ขวาล แพร์ตกุล 2520) Language Tests at School
ของออยเลอร์ (Oller. 1979) Testing Communicative Performance ของแครอล
(Carroll. 1980) Techniques in Testing ของแมคเสน (Madsen. 1983)

และ Foreign Language Testing ของ ฟินอคเคียโร และซากิ (Finocchiaro and Sako. 1983)

4.2 วิเคราะห์จุดประสงค์ของหลักสูตร ศึกษาจุดประสงค์การเรียนรู้ และเนื้อหาของแบบเรียนในรายวิชาทักษะการเขียน 1 (อ 061)

4.3 เลือกศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน จากหนังสือ Writing to Communicate Book I

4.4 สร้างแบบทดสอบตามจุดประสงค์การเรียนรู้ จำนวน 60 ข้อ เป็นแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก ให้นักเรียนเลือกคำตอบที่ถูกต้องที่สุดเพียงข้อเดียวจากตัวเลือกทั้ง 4 โดยตอบถูกให้ 1 คะแนน ตอบผิดหรือไม่ตอบให้ 0 คะแนน และถ้าตอบมากกว่า 1 แห่ง ในข้อเดียวกันให้ 0 คะแนน ลักษณะของข้อทดสอบเป็นแบบเลือกประโยคที่เขียนได้อย่างถูกต้องที่สุด เรียงลำดับประโยคให้เป็นข้อความที่สมบูรณ์ เลือกใช้คำศัพท์ ส่วนวนและวลีที่เหมาะสมกับประโยค และหาความหมายของคำศัพท์ที่ขีดเส้นใต้ ทั้งนี้เพื่อวัดความสามารถในการเขียนของนักเรียนในด้าน การเขียนคำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ตามความนิยมของเจ้าของภาษา

4.5 นำแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ไปให้ผู้เชี่ยวชาญสาขาการสอนภาษาอังกฤษ จำนวน 3 ท่าน คือ ผศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิเศษ ดร. ชุติมา เจียมศิริ และ ผศ.ดร. สุนันท์ ศลโกสม ทรวงแก้ไข เพื่อหาความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหา โดยใช้ดัชนีความสอดคล้องของเนื้อหา กับจุดประสงค์การเรียนรู้ (บุญเชิด ภิญโญนนตพงษ์

2526 : 69 - 70)

4.6 นำแบบทดสอบที่ได้ตรวจแก้ไขเรียบร้อยแล้วไปทดลองสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสาธิตมัธยมวิทยาสัยครุเพชรบุรีวิทยาลัยสงฆ์ เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร ที่เคยเรียนวิชาทักษะการเขียน (อ 061) จำนวน 80 คน

4.7 นำกระดาษคำตอบที่ได้มาตรวจให้คะแนน เพื่อนำมาวิเคราะห์ หาค่าความยากง่าย (Difficulty) และค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) โดยใช้เทคนิค 27 % ของ จุง เทห์ ฟาน (Chung Teh Fan. 1952 : 1 - 32) คัดข้อสอบที่มีความยากง่ายระหว่าง .20 - .80 และค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .20 ขึ้นไปไว้ใช้ในการทดลอง เป็นจำนวน 40 ข้อ ซึ่งครอบคลุมจุดประสงค์การเรียนรู้

4.8 นำข้อสอบที่คัดเลือกได้ตามเกณฑ์ในข้อ 4.7 จำนวน 40 ข้อ ไปหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้สูตร KR-20 ของ คูเคอร์ ริชาร์ดสัน (ด้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 168) ได้ค่าความเชื่อมั่น .89

5. การสร้างและหาคุณภาพแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

การสร้างและหาคุณภาพแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ มีขั้นตอนในการดำเนินงานดังนี้

5.1 ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2524 : 78 - 97) และ ของ โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชชัย (โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สินธุระเวชชัย 2523 : 86 - 105) แล้วทำการปรับปรุงแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของสุดา ชาตรีนันท์ (สุดา ชาตรีนันท์ 2527 : 137-141) อารีย์ แววชาญ (อารีย์ แววชาญ 2529 : 127 - 130) และศรีมาลา พิมพะนิตย์ (ศรีมาลา พิมพะนิตย์ 2529 : 73 - 76) เพื่อให้เป็นแบบสอบถามวัดแรงจูงใจ

ในการเรียนภาษาอังกฤษชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อความในแบบสอบถามจะสอบถามในด้านความรู้สึกรู้สึกพอใจ ความต้องการ และความมานะพยายามที่จะเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยให้นักเรียนแสดงว่ามีความรู้สึกหรือการกระทำที่ตรงข้อความใดมากที่สุด โดยมีตัวเลือกอยู่ 5 ระดับ ได้แก่ มากอย่างยิ่ง มาก ปานกลาง น้อย และน้อยอย่างยิ่ง

5.2 กำหนดน้ำหนักในการให้คะแนนการตอบตัวเลือกของแต่ละข้อความไว้ดังนี้

ดังนี้

ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึกหรือการกระทำทางบวก ให้คะแนน

มากอย่างยิ่ง	5	คะแนน
มาก	4	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	2	คะแนน
น้อยอย่างยิ่ง	1	คะแนน

ให้คะแนนดังนี้

ถ้าข้อความนั้นแสดงความรู้สึก หรือการกระทำไปในทางลบ

มากอย่างยิ่ง	1	คะแนน
มาก	2	คะแนน
ปานกลาง	3	คะแนน
น้อย	4	คะแนน
น้อยอย่างยิ่ง	5	คะแนน

ตัวอย่างแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ
โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่องว่างทางขวามือของนักเรียน เฉพาะข้อความ
ที่ตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากที่สุดเพียงข้อเดียว

ข้อที่	ความรู้สึก ข้อความ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
(๐)	ถ้าครูให้นักเรียนทำกิจกรรมใน ชั้นเรียนบ่อย ๆ ข้าพเจ้าจะ ชอบและสนใจเรียนภาษาอังกฤษ.....					
(๐๐)	ข้าพเจ้าใช้เวลาในการทบทวน วิชาภาษาอังกฤษน้อยกว่า วิชาอื่น ๆ เพราะไม่ชอบ.....					
(๐๐๐)	ข้าพเจ้าไม่เคยคิดที่จะปรับปรุง และพัฒนาความสามารถทาง ภาษาอังกฤษของตนเอง.....					

5.3 นำแบบสอบถามที่สร้างขึ้นไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ

ผศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิชัย ผศ.ดร. สุนันท์ ศลโกสม และอาจารย์จินตนา

จันทร์ศิริ ตรวจสอบความเหมาะสมในการใช้ภาษา และลักษณะของข้อความทางบวกและ
ทางลบ ตลอดจนตรวจดูเนื้อหาด้วยว่าเป็นแบบสอบถามที่วัดแรงจูงใจได้หรือไม่

5.4 นำแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษไปหาคุณภาพ

โดยนำไปทดลองกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530

โรงเรียนสาธิตมัธยมวิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์ เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร
จำนวน 80 คน

5.5 นำผลการตรวจให้คะแนนของแบบสอบถามมาหาค่าอำนาจจำแนกของข้อคำถามรายข้อ โดยตรวจและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ที่ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่านี้สำคัญ โดยใช้ t-test (t-distribution) คัดเลือกแบบสอบถามข้อที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไป ไว้ใช้ในการวิจัยจริงจำนวน 25 ข้อ

5.6 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม โดยใช้วิธีสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 171) ได้ค่าความเชื่อมั่น .94

6. การสร้างและหาคุณภาพแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ

6.1 ศึกษาทฤษฎีและเอกสารที่เกี่ยวข้องกับความวิตกกังวล

6.2 ศึกษาหลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยของ วิเชียร เกตุสิงห์ (วิเชียร เกตุสิงห์ 2524 : 78 - 97) ของ โกวิท ประมวลพลกษ และสมศักดิ์ สินธุระเวชชัย (โกวิท ประมวลพลกษ และสมศักดิ์ สินธุระเวชชัย 2523 : 86 - 105) และทำการศึกษาและศึกษาเปลี่ยนแปลงแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลของ จินตนา จันทรศิริ (จินตนา จันทรศิริ 2528 : 26 - 27, 66 - 67) จีระ เจริญสุขวิมล (จีระ เจริญสุขวิมล 2527 : 119 - 122) และกาญจนา พรหมมานอก (กาญจนา พรหมมานอก 2527 : 119-122) เพื่อให้เป็นแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

ข้อความในแบบทดสอบมีลักษณะเป็นความรู้เกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียน โดยให้นักเรียนตอบ "ใช่" หรือ "ไม่ใช่" ดังตัวอย่างต่อไปนี้

ตัวอย่างแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ
ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้อ แล้วทำเครื่องหมาย ✓ ลงในช่อง "ใช่"
หรือ "ไม่ใช่"

ข้อที่	ข้อความ	ความรู้สึก	
		ใช่	ไม่ใช่
(๐)	ในชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามักไม่สับสน		
	เพราะกลัวครูเรียกให้ตอบคำถาม.....		
(๐๐)	วิธีสอนภาษาอังกฤษของครู เพิ่มความตึงเครียด		
	ในการเรียนภาษาข้าพเจ้ามากขึ้น.....		
(๐๐๐)	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจต่อการเรียน		
	ภาษาอังกฤษมาก.....		

6.3 นำแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษที่สร้างขึ้น
ไปให้ผู้เชี่ยวชาญ 3 ท่าน คือ ผศ.ดร. เสาวลักษณ์ รัตนวิทย์ ผศ.ดร. สุนันท์ สลโกสม
และอาจารย์จินตนา จันทรศิริ ตรวจสอบว่าข้อคำถามแต่ละข้อวัดความวิตกกังวลใน
การเรียนภาษาอังกฤษได้หรือไม่

6.4 แก้ไขปรับปรุงข้อบกพร่องของข้อคำถามตามที่ยุ่เชี่ยวชาญ แนะนำ
ได้ข้อคำถามทั้งหมด จำนวน 40 ข้อ

6.5 นำแบบทดสอบที่ได้ตาม ข้อ 6.4 ไปทดสอบกับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษา
ปีที่ 3 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โรงเรียนสาธิตมัธยมวิทยาลัยครูเพชรบุรีวิทยาลงกรณ์
เขตพญาไท กรุงเทพมหานคร จำนวน 80 คน

6.6 นำผลการทดสอบมาวิเคราะห์เพื่อหาค่าอำนาจจำแนกเป็นรายข้อ โดยตรวจสอบและรวมคะแนนทุกข้อของแต่ละคนเข้าด้วยกัน แล้วนำมาเรียงลำดับคะแนนของผู้ตอบได้คะแนนสูงสุดถึงต่ำสุด นำมาแบ่งเป็นกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้เทคนิค 25 % แล้วนำคะแนนแต่ละข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำมาทดสอบหาค่าความสำคัญ โดยใช้ t-test (t-distribution) คัดเลือกแบบสอบถามที่มีค่า t ตั้งแต่ 1.75 ขึ้นไปไว้ใช้ในการวิจัยจริงจำนวน 20 ข้อ

6.7 นำแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลที่ผ่านการคัดเลือกมาหาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยใช้วิธีแบ่งครึ่งฉบับ (Split - half Method) ใช้สูตรของ Spearman - Brown (ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 166) ได้ค่าความเชื่อมั่น .92

วิธีดำเนินการรวบรวมข้อมูล

แบบแผนการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงทดลองแบบ Randomized Control Group Pretest - Posttest Design (ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ 2524 : 226) ซึ่งมีแบบแผนการทดลองดังตาราง 1

ตาราง 1 แบบแผนการทดลอง

กลุ่ม	สอบก่อน	ทดลอง	สอบหลัง
ER ₁	T ₁	X ₁	T ₂
ER ₂	T ₁	X ₂	T ₂
CR	T ₁	X ₃	T ₂

สัญลักษณ์ที่ใช้ในแบบแผนการทดลอง

R	แทน การกำหนดกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
E	แทน กลุ่มทดลอง (Experimental Group)
C	แทน กลุ่มควบคุม (Control Group)
ER ₁	แทน กลุ่มทดลองที่ 1 ที่ได้มาจากกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
ER ₂	แทน กลุ่มทดลองที่ 2 ที่ได้มาจากกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม
CR	แทน กลุ่มควบคุมที่ได้จากกลุ่มตัวอย่างแบบสุ่ม (Random Assignment)
T ₁	แทน การทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest)
T ₂	แทน การทดสอบหลังการทดลอง (Posttest)
X ₁	แทน การสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
X ₂	แทน การสอนเขียนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ
X ₃	แทน การสอนเขียนตามคู่มือครู

การดำเนินการทดลอง

1. ก่อนการทดลองให้กลุ่มทดลองทั้ง 2 กลุ่ม และกลุ่มควบคุมทำแบบทดสอบก่อนการทดลอง (Pretest) โดยใช้แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษที่ได้สร้างไว้ เพื่อนำผลที่ได้ไปเปรียบเทียบกับผลการทดลอง (Posttest) ต่อไป

2. ดำเนินการทดลองสอนกลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม และกลุ่มควบคุมโดยใช้เนื้อหา และระยะเวลาที่เท่ากัน โดยผู้วิจัยเป็นผู้สอนเองทั้งสามกลุ่ม ใช้เวลาในการทดลองกลุ่มละ 12 คาบ คาบละ 50 นาที

3. ทำการทดสอบหลังจากการทดลองทันที โดยทดสอบกับนักเรียนทั้งสามกลุ่ม ด้วยแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ

วิธีจัดการกับข้อมูล

เปรียบเทียบคะแนนความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม (Analysis of Covariance = ANCOVA) ใช้คะแนนการทดสอบกลางภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 วิชาทักษะเขียน 1 (อ 061) เป็นตัวแปรรวม (Covariate) และวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยที่ปรับแล้วด้วยวิธีการของ Tukey's HSD test

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติที่ใช้ในการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

1.1 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยคำนวณจากสูตร Kuder Richardson Formula 20 (Kr-20) (ลวัน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 168)

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ	n	คือ จำนวนข้อของเครื่องมือวัด
	p	คือ สัดส่วนของผู้ทำได้ในข้อหนึ่ง ๆ = $\frac{\text{จำนวนคนที่ทำถูก}}{\text{จำนวนคนทั้งหมด}}$
	q	คือ สัดส่วนของผู้ทำผิดในข้อหนึ่ง ๆ

หรือคือ $1 - p$

s_t^2 คือ คะแนนความแปรปรวนของ เครื่องมือฉบับนั้น

1.2 หาค่าอำนาจจำแนกและความยากง่ายของแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ โดยใช้ตารางแบ่งกลุ่ม 27 % แบ่งออกเป็นกลุ่มสูง และกลุ่มต่ำ แล้วหาค่า P_H ค่า P_L ค่า r และค่า p จากการเปิดตาราง จุง เทห์ ฟาน (Fan. 1952 : 6 - 32)

1.3 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษ โดยใช้วิธีหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (α -Coefficient) (ถวน สายยศ และ
อังคณา สายยศ 2528 : 171)

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ α คือ ค่าสัมประสิทธิ์ของความเชื่อมั่น

n คือ จำนวนข้อของเครื่องมือวัด

s_i^2 คือ คะแนนความแปรปรวนเป็นรายข้อ

s_t^2 คือ คะแนนความแปรปรวนของเครื่องมือทั้งฉบับ

1.4 หาค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียน
ภาษาอังกฤษโดยใช้วิธีแบ่งครึ่งฉบับ (Split - half Method) ใช้สูตรของ Spearman-
Brown (ถวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 166)

$$r_{tt} = \frac{2r_{\frac{1}{2}\frac{1}{2}}}{1 + r_{\frac{1}{2}\frac{1}{2}}}$$

เมื่อ r_{tt} คือ ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบทั้งฉบับ

$r_{\frac{1}{2}}$ คือ ความเชื่อมั่นของแบบทดสอบครึ่งฉบับ

1.5 หาค่าอำนาจจำแนกของแบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียน
ภาษาอังกฤษ และแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีการ
ของการแจกแจงที (t -distribution) โดยใช้สูตร (ถวน สายยศ และอังคณา
สายยศ 2528 : 185)

$$t = \frac{\bar{X}_H - \bar{X}_L}{\sqrt{\frac{s_H^2}{n_H} + \frac{s_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ	t	คือ ค่าอำนาจจำแนกของข้อสอบ
	$\bar{X}_H$	คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มสูง
	$\bar{X}_L$	คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มต่ำ
	S_H^2	คือ คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มสูง
	S_L^2	คือ คะแนนความแปรปรวนของกลุ่มต่ำ
	n_H	คือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มสูง
	n_L	คือ จำนวนของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มต่ำ

2. สถิติสำหรับการทดสอบสมมติฐาน

2.1 การหาคะแนนเฉลี่ยของข้อมูล (ล่วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 60) จากสูตร

$$\bar{X} = \frac{\sum fx}{\sum f}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	คือ คะแนนเฉลี่ย
	f	คือ ความถี่
	$\sum fx$	คือ ผลรวมทั้งหมดของความถี่คูณคะแนน
	$\sum f$	คือ ผลรวมทั้งหมดของความถี่ซึ่งมีค่าเท่ากับจำนวนข้อมูลทั้งหมด

2.2 การหาความแปรปรวนของข้อมูล (ล่วน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 62) จากสูตร

$$S^2 = \frac{\sum f (x - \bar{X})^2}{N - 1}$$

เมื่อ	S^2	คือ ความแปรปรวนของกลุ่มตัวอย่าง
	x	คือ คะแนนแต่ละตัวในกลุ่มตัวอย่าง
	$\bar{X}$	คือ คะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง
	N	คือ จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
	N - 1	คือ จำนวนตัวแปรอิสระ (Degree of freedom)

2.3 เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเขียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวลในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (Analysis of Covariance = ANCOVA) (ฉวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 122 : 125) และใช้คะแนนการทดสอบกลางภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 วิชาทักษะเขียน 1 (อ 061) เป็นตัวแปรร่วม (Covariate)

$$F = \frac{MS'_b}{MS'_w}$$

เมื่อ F คือ ค่าอัตราส่วนเพื่อทดสอบความแปรปรวนร่วม
 MS'_b คือ ค่าเฉลี่ยกำลังสองระหว่างกลุ่มที่ปรับแล้ว
 MS'_w คือ ค่าเฉลี่ยกำลังสองภายในกลุ่มที่ปรับแล้ว

2.4 หากผลการวิเคราะห์ในข้อ 2.3 พบว่ามีค่าเฉลี่ยที่ปรับแล้วของกลุ่มตัวอย่างอย่างน้อย หนึ่งคู่ที่แตกต่างกัน จะทำการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการเปรียบเทียบพหุคูณตามวิธีการของ Tukey's HSD test (ฉวน สายยศ และอังคณา สายยศ 2528 : 107)

$$HSD = q(\alpha, df) \sqrt{\frac{MS'_E}{n}}$$

เมื่อ HSD คือ ค่าวิกฤตของ Tukey ย่อมาจาก Honestly Significant Difference

q คือ ค่าที่เบ็ดเตล็ดจากตาราง Studentized range statistic

MS'_E คือ ค่าความคลาดเคลื่อนของความแปรปรวนที่ปรับค่าแล้ว จากตารางวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม

n คือ จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่างแต่ละกลุ่ม

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

N	แทน จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน คะแนนเฉลี่ย
s^2	แทน ค่าความแปรปรวนของคะแนน
SS'	แทน ผลรวมกำลังสองของการปรับคะแนนจากตัวแปรรวม
df	แทน ค่าแห่งความเป็นอิสระ
df'	แทน ค่าแห่งความเป็นอิสระที่ปรับแล้ว
MS'_b	แทน ค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่มที่ปรับแล้ว
MS'_w	แทน ค่าความแปรปรวนภายในกลุ่มที่ปรับแล้ว
F	แทน อัตราส่วนระหว่างค่าความแปรปรวนระหว่างกลุ่มที่ปรับแล้ว กับค่าความแปรปรวนภายในกลุ่มที่ปรับแล้ว
$\bar{X}'$	แทน คะแนนเฉลี่ยที่ปรับแล้ว
กลุ่มทดลองที่ 1	แทน กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
กลุ่มทดลองที่ 2	แทน กลุ่มทดลองที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แบบบูรณาการ

กลุ่มควบคุม	แทน กลุ่มที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลตามลำดับขั้นดังนี้

1. เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลอง และกลุ่มควบคุม

2. เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม
3. เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 1 ที่ว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน คำเนินการโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมของคะแนนภายหลังการทดลอง

ตาราง 2 ค่าสถิติพื้นฐานที่ใช้ในการเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	S^2
กลุ่มทดลองที่ 1	30	20.73	15.44
กลุ่มทดลองที่ 2	30	20.20	12.85
กลุ่มควบคุม	30	14.97	11.96

ตาราง 3 การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู

แหล่งของตัวแปร	SS'	df'	MS'	F
ระหว่างกลุ่ม (b)	609.27	2	304.63	22.69**
ภายในกลุ่ม (w)	1167.63	87	13.42	
รวม	1776.90	89		

$$** P < .01 \quad F_{.01} = 4.88$$

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 3 พบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนที่ต่างกัน มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษต่างกัน จึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยที่ปรับแล้ว ด้วยการใช้การเปรียบเทียบพหุคูณของคูกี (Tukey's HSD test) เป็นรายคู่ต่อไป ดังแสดงรายละเอียดไว้ในตาราง 4

ตาราง 4 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ของความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครูในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มเป็นรายคู่

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	กลุ่มควบคุม 14.97	กลุ่มทดลองที่ 2 20.20	กลุ่มทดลองที่ 1 20.73
กลุ่มควบคุม	14.97		5.23**	5.76**
กลุ่มทดลองที่ 2	20.20			0.53
กลุ่มทดลองที่ 1	20.73			

$$** P < .01 \quad q_{.01, 87} = 4.24$$

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 4 แสดงว่า

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ *

เปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 2 ที่ว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน คำเนินการโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม ของคะแนนภายหลังการทดลอง

ตาราง 5 ค่าสถิติพื้นฐานที่ใช้ในการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	s^2
กลุ่มทดลองที่ 1	30	99.30	132.70
กลุ่มทดลองที่ 2	30	98.00	172.21
กลุ่มควบคุม	30	88.60	123.42

ตาราง 6 การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน
การเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอน
ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู

แหล่งของตัวแปร	SS'	df'	MS'	F
ระหว่างกลุ่ม (b)	2045.40	2	1022.70	7.16**
ภายในกลุ่ม (w)	12421.50	87	142.78	
รวม	14466.90	89		

$$** P < .01 \quad F_{.01} = 4.88$$

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 6 พบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดย
วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
แบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนที่ต่างกัน
มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน จึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนน
เฉลี่ยที่ปรับแล้ว ด้วยการเปรียบเทียบพหุคูณของคูเก้ (Tukey's HSD test) เป็นรายคู่ต่อไป
ดังแสดงรายละเอียดไว้ในตาราง 7

ตาราง 7 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มเป็นรายคู่

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	กลุ่มควบคุม 88.60	กลุ่มทดลองที่ 2 98.00	กลุ่มทดลองที่ 1 99.30
กลุ่มควบคุม	88.60		9.40**	10.70**
กลุ่มทดลองที่ 2	98.00			1.30
กลุ่มทดลองที่ 1	99.30			

$$** P < .01 \quad q_{.01, 87} = 4.24$$

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 7 แสดงว่า

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

เพื่อทดสอบสมมติฐานข้อ 3 ที่ว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน ค่าเนนการโดยการวิเคราะห์ความแปรปรวนรวมของคะแนนภายหลังการทดลอง

ตาราง 8 ค่าสถิติพื้นฐานที่ใช้ในการเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษระหว่างกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม

กลุ่มตัวอย่าง	N	$\bar{X}$	s^2
กลุ่มทดลองที่ 1	30	16.33	6.44
กลุ่มทดลองที่ 2	30	16.07	6.68
กลุ่มควบคุม	30	12.73	13.31

ตาราง 9 การเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียน
การเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนว
การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู

แหล่งของตัวแปร	SS'	df'	MS'	F
ระหว่างกลุ่ม (b)	241.42	2	120.71	13.70**
ภายในกลุ่ม (w)	766.40	87	8.81	
รวม	1007.82	89		

$$** P < .01 \quad F_{.01} = 4.88$$

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 9 พบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดย
วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
แบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 แสดงว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนโดยวิธีสอนที่ต่างกัน
มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษต่างกัน จึงได้ทำการทดสอบความแตกต่างระหว่าง
คะแนนเฉลี่ยที่ปรับแล้ว ด้วยการเปรียบเทียบพหุคูณของทุกคู่ (Tukey's HSD test) เป็นรายคู่
ต่อไป ดังแสดงรายละเอียดไว้ในตาราง 10

ตาราง 10 การทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ย ของความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู ในกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่มเป็นรายคู่

กลุ่มตัวอย่าง	$\bar{X}$	กลุ่มควบคุม 12.73	กลุ่มทดลองที่ 2 16.07	กลุ่มทดลองที่ 1 16.33
กลุ่มควบคุม	12.73		3.34**	3.60**
กลุ่มทดลองที่ 2	16.07			0.26
กลุ่มทดลองที่ 1	16.33			

$$**P < .01 \quad q_{.05,87} = 4.24$$

ผลการวิเคราะห์จากตาราง 10 แสดงว่า

1. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครูมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

หมายเหตุ คะแนนความวิตกกังวลสูง แสดงว่ามีความวิตกกังวลต่ำ
คะแนนความวิตกกังวลต่ำ แสดงว่ามีความวิตกกังวลสูง

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวลในการ เรียนภาษาอังกฤษ ของ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 (ม.3) ที่เรียนวิชาการ เขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนตาม แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบ บูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู

ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า

1. เพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ เรียนการ เขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนที่ เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และนักเรียนที่เรียน โดยวิธีสอนตามคู่มือครู

2. เพื่อเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียน การเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนที่เรียน โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และนักเรียนที่เรียนโดย วิธีสอนตามคู่มือครู

3. เพื่อเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการ เรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่ เรียนการ เขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนที่ เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และนักเรียนที่เรียน โดยวิธีสอนตามคู่มือครู

สมมติฐานในการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
2. นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน
3. นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

1. ประชากร

ประชากร เป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาทักษะเขียน 1

(อ 061) ในกรุงเทพมหานคร

2. กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียน ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคมน

~~เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ที่เรียนวิชาทักษะเขียน 1~~

(อ 061) จำนวน 90 คน ซึ่งได้มาจากการจับฉลากห้องเรียนมา 2 ห้องเรียน จากทั้งหมด 4 ห้องเรียน แล้วนำนักเรียนทั้งสองห้องเรียนมาคละกัน เพื่อจับฉลากเป็นรายคน แบ่งเป็นกลุ่มทดลอง 2 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน และกลุ่มควบคุม 1 กลุ่ม จำนวน 30 คน โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการและกลุ่มควบคุมเรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู

3. เครื่องมือที่ใช้ในการทดลอง

3.1 แผนการสอนวิชาทักษะเขียน 1 (อ 061) 3 แผน แผนละ 12 คาบ คาบละ 50 นาที คือ

3.1.1 แผนการสอนวิชาทักษะเขียน 1 โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

3.1.2 แผนการสอนวิชาทักษะเขียน 1 โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ

3.1.3 แผนการสอนวิชาทักษะเขียน 1 โดยใช้วิธีสอนตามคู่มือครู

3.2 แบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ วิชาทักษะเขียน 1 (อ 061) เป็นแบบทดสอบปรนัยแบบเลือกตอบชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 40 ข้อ ใช้วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับสถานการณ์ต่าง ๆ ตามความนิยมของเจ้าของภาษา มีค่าความยากง่ายระหว่าง .23 - .75 ค่าอำนาจจำแนกตั้งแต่ .24 - .73 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .89

3.3 แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ จำนวน 25 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 2.65 - 15.44 และค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามเท่ากับ .94

3.4 แบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 2 ระดับ จำนวน 20 ข้อ มีค่าอำนาจจำแนกรายข้อระหว่าง 2.61 - 9.22 และค่าความเชื่อมั่นของแบบทดสอบเท่ากับ .92

4. วิธีดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองด้วยตนเองกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 โดยใช้เวลาการสอนปกติเป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมเวลาทดลองทั้งสิ้น กลุ่มละ 12 คาบ และทำการทดสอบก่อน และหลังการทดลองกับกลุ่มตัวอย่างทั้ง 3 กลุ่ม ๆ ละ 4 คาบ โดยมีขั้นตอนในการปฏิบัติดังนี้

4.1 ก่อนดำเนินการทดลอง ได้มีการชี้แจงความมุ่งหมายและวิธีการสอนให้กลุ่มตัวอย่างทุกกลุ่มทราบ

- 4.2 ทดสอบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง
- 4.3 ทดสอบความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง
- 4.4 ทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษก่อนการทดลอง
- 4.5 ดำเนินการสอนตามแผนการสอนทั้ง 3 กลุ่ม จนครบ 12 คาบ
- 4.6 ทดสอบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลอง
- 4.7 ทดสอบความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษหลังการทดลอง
- 4.8 ทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษหลังการทดลอง

หลังจากดำเนินการตามขั้นตอนต่าง ๆ ครบทุกขั้นตอนแล้ว ผู้วิจัยได้รวบรวมข้อมูลเพื่อทำการวิเคราะห์ต่อไป

การวิเคราะห์ข้อมูล

กระทำโดยการนำข้อมูลที่ได้มาทำการวิเคราะห์ความแปรปรวนร่วม (ANCOVA) โดยใช้คะแนนการทดสอบกลางภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 วิชาทักษะเขียน 1 (อ 061) เป็นตัวแปรร่วม (Covariate) และวิเคราะห์ความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยที่ปรับแล้วด้วยวิธีการของ Tukey's HSD test

สรุปผลการศึกษาค้นคว้า

1. นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อนำมาเปรียบเทียบเป็นรายคู่แล้วปรากฏว่า นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่

อภิปรายผล

การวิจัยครั้งนี้เป็นการทดลองเพื่อศึกษาเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู จากผลการศึกษาค้นคว้าผู้วิจัยจะได้อภิปรายไปตามลำดับหัวข้อต่อไปนี้

1. การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งตรงกับสมมติฐานที่ตั้งไว้ในข้อ 1

แสดงให้เห็นว่า วิธีสอนแต่ละวิธีส่งผลต่อความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ทั้งนี้อาจมีผลสืบเนื่องมาจาก

1.1 การสอนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีลักษณะร่วมกันอย่างหนึ่งคือ นักเรียนได้ปฏิบัติกิจกรรมทางการสื่อสารหลายชนิด ทั้งกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมคู่ ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ กิจกรรมจิกซอว์ การสัมภาษณ์ และกิจกรรมการระดมพลังสมอง ซึ่งกิจกรรม

เหล่านี้เป็นกิจกรรมการใช้ภาษาเชิงสร้างสรรค์ (Creative Language Use)

ในกิจกรรมหนึ่ง ๆ นักเรียนจะมีโอกาสฝึกทุกทักษะ ได้แก่ ทักษะการฟัง พูด อ่านและเขียน
รวมกัน (Whole - task Practice) กิจกรรมเหล่านี้เป็นตัวอย่างสำคัญที่จะช่วยให้นักเรียน
ได้พัฒนาความสามารถทางการสื่อสาร (Littlewood. 1985 : 9 - 10) เพราะนักเรียนได้
ใช้ภาษาอังกฤษในสถานการณ์ที่คล้ายคลึงกับชีวิตจริง (Real - life Situations)

เช่น ให้นักเรียนสมมติตนเองเป็นผู้ที่ต้อง การสมัครงานในตำแหน่งเลขานุการ ซึ่งอ่านพบจาก
โฆษณารับสมัครงานในหนังสือพิมพ์แล้วเขียนจดหมายไปสมัครงาน ให้นักเรียนบันทึกข้อความ
จากการสนทนาโต้ตอบกันทางโทรศัพท์ในสถานการณ์ที่สมมติให้เหมือนจริง สอบถามข้อมูล
เกี่ยวกับงานอดิเรก (Hobbies) และความสนใจ (Interests) ของบุคคลอื่น โดยใช้
กิจกรรมการสัมภาษณ์ก่อนที่จะให้นักเรียนเรียงความ เรื่อง "งานอดิเรกของเรา"

(Our Hobbies) หรือ "ความสนใจของเรา" (Our Interests) กิจกรรมต่าง ๆ เหล่านี้
จะทำให้บทเรียนมีความสนุกสนานและน่าสนใจเพิ่มมากขึ้น ผู้เรียนจะได้รับภาษา (Acquire)
โดยการลงมือกระทำด้วยตนเอง ทั้งยังสร้างความเชื่อมั่นในตนเองต่อการใช้ภาษาอังกฤษ
และผู้เรียนจะได้รับการส่งเสริมความเมตตาอันสัมพันธ์ความคุ้นกันไปด้วย เพราะกิจกรรมเหล่านี้
เป็นกิจกรรมทางสังคม (Somboontakerng. 1985: 104) จึงอาจเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้
นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการ
สอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่า
นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของศรีมาลา พิมพ์นิศย์
(ศรีมาลา พิมพ์นิศย์ 2529 : 60) ที่พบว่า นักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้

กิจกรรมผสมผสานเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้คู่มือครู มีความ
สามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ
สอดคล้องกับผลการวิจัยของสมบุรณ์ วิชาวิบูล (สมบุรณ์ วิชาวิบูล 2528 : 101 -
111) ที่พบว่า นักศึกษาที่เรียนการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษด้วยบทเรียนการเขียน
เพื่อการสื่อความหมาย มีข้อบกพร่องในการเขียนน้อยกว่านักศึกษาที่เรียนด้วยบทเรียน
การเขียนเรียงความแบบเดิม

1.2 วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ ซึ่งนำมาใช้กับการสอนทักษะการเขียนสำหรับงานวิจัยนี้ จัดขั้นตอนการเรียนการสอนโดยยึดหลักธรรมชาติของการเขียน คือวิธีสอนทั้งสองแบบนี้ถือว่าการเขียนเป็นส่วนสำคัญของกระบวนการสื่อความหมาย ก่อนที่จะให้นักเรียนลงมือเขียน ต้องรอให้ผู้เรียนได้ผ่านประสบการณ์ต่าง ๆ เช่น ฟัง พูด และอ่านสิ่งที่เกี่ยวข้องกับเรื่องที่จะเขียนก่อนจะพัฒนาสู่ทักษะการเขียน (Authority of the Ministry of Education, Victoria. 1981 : 79 - 82) วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารมีวิธีพัฒนาประสบการณ์ทางภาษาให้แก่ผู้เรียน เพื่อให้ผู้เรียนได้รับโครงสร้างและคำศัพท์ (Internalising Structures and Vocabulary) ก่อนการเขียนโดยวิธีฝึกเชิงหน้าที่ของภาษา (Functional Drills) ได้แก่ การฟัง บทสนทนา การอ่านข้อความ หรือแบบฟอร์มจากสื่อที่ใช้ในชีวิตจริง (Authentic Materials) เช่น หนังสือพิมพ์ โฆษณา ประกาศ แผ่นปลิว การฝึกสนทนาตามบทบาทที่กำหนดให้ ฯลฯ วิธีการฝึกแบบนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการรับโครงสร้างและคำศัพท์โดยการรับรู้ตามธรรมชาติ (Unconscious Learning) ไม่ใช่ใช้วิธีการแยกแยะคำศัพท์ โครงสร้างไวยากรณ์ และการออกเสียงมาฝึกทีละอย่าง แต่ให้ผู้เรียนพัฒนาประสบการณ์ภาษาคด้วยการรับทักษะแยกย่อยที่จำเป็นเหล่านี้โดยการจัดสถานการณ์การเรียนที่ช่วยให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กันก่อนลงมือเขียน และแม้กระทั่งในขั้นตอนของการผลิตงานเขียน (ขั้นที่ 3) ก็จัดให้มีการเขียนโดยใช้กิจกรรมทางการสื่อสารแบบสัมพันธ์ทักษะทั้งที่กล่าวมาแล้วในหัวข้อ 1.1 ดังนั้นจึงอาจกล่าวได้ว่าวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารคำนึงการพัฒนาประสบการณ์ทางภาษาให้แก่ผู้เรียนในแบบของการรับรู้ตามธรรมชาติ (Acquisition) ตั้งแต่เริ่มต้นจนสิ้นสุดกระบวนการเรียนการสอน ส่วนวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการมีวิธีการให้ประสบการณ์ทางภาษาที่แตกต่างไปจากวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร โดยเฉพาะขั้นตอนที่ 2 ของการสอนซึ่งเป็นขั้นการรับโครงสร้างและคำศัพท์ วิธีการสอนแบบนี้ยังคงให้ความสำคัญกับการสอนในด้านรูปแบบของภาษา เชื่อว่าผู้เรียนจะเรียนรู้โครงสร้างไวยากรณ์และคำศัพท์ได้จากการแยกองค์ประกอบของภาษาออกเป็นส่วน ๆ

ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติในแต่ละส่วนจนเกิดความชำนาญ ผู้เรียนจะได้มีความรอบรู้แง่มุมต่าง ๆ ที่แยกย่อยในศัพทวิทยา เช่น ศัพท์ โครงสร้างและเสียง โดยใช้วิธีการอธิบายการทำแบบฝึกหัดเกี่ยวกับไวยากรณ์ การฝึกตามกระสวน ฯลฯ เพื่อสร้างประสบการณ์ทางภาษาให้แก่ผู้เรียน (Littlewood, 1984 : 92) ครูจึงเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้ นักเรียนเป็นผู้ฟังและปฏิบัติตามคำสั่ง แต่อย่างไรก็ตามวิธีสอนแบบนี้ยังเห็นความสำคัญของการเรียนรู้ตามธรรมชาติเพื่อให้ผู้เรียนสามารถพัฒนากฎเกณฑ์แยกย่อยที่ได้รับการฝึกฝนเข้าสู่สถานการณ์การใช้ภาษาเพื่อการสื่อสารซึ่งเป็นเป้าหมายหลักของการเรียนการสอนภาษาได้ในขั้นตอนที่ 3 ของวิธีการสอน โดยในขั้นนี้จะให้ผู้เรียนบูรณาการทักษะส่วนย่อย ๆ ที่ได้รับการวางพื้นฐานในขั้นที่ 2 มาใช้ในสถานการณ์ทางการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร นักเรียนกลุ่มนี้จึงไม่ขาดโอกาสในการใช้ภาษาโดยการปฏิสัมพันธ์ตามธรรมชาติระหว่างนักเรียนและครู หรือระหว่างนักเรียนกับนักเรียน ก่อนจะพัฒนาสู่ทักษะการเขียนเช่นเดียวกับนักเรียนที่ได้รับการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร การที่นักเรียนได้รับการสร้างประสบการณ์ของภาษาก่อนที่จะพัฒนาไปสู่ทักษะการเขียนนี้เอง เป็นสาเหตุหนึ่งที่ส่งผลต่อความสามารถในการเขียนของนักเรียน ดังเช่นผลการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการสร้างประสบการณ์ทางภาษาให้แก่ผู้เรียนของโคคา ขจรนที (โคคา ขจรนที 2530: 104) ที่พบว่าความสามารถทางการเขียนของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษา และนักเรียนที่เรียนโดยการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

1.3 วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ จัดให้มีขั้นตอนของการปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน และระหว่างนักเรียนกับนักเรียนในขั้นตอนของการตรวจแก้งานเขียน จะส่งผลดีต่อการเขียนเพราะเป็นการเพิ่มระยะเวลาของการมีส่วนร่วมทางการสื่อสารในชั้นเรียนให้มากขึ้น โดยการสอนในขั้นนี้ นักเรียนจะนำผลงานเขียนมาแสดงหน้าชั้นเรียน นักเรียนจะมีส่วนร่วมในการอ่านงานเขียน วิพากษ์วิจารณ์ และแก้ไขข้อบกพร่องในงานเขียนของนักเรียนกลุ่มอื่น (หรือคู่อื่น) การตรวจแก้งานเขียนโดยการอ่านและวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนของผู้อื่นนี้ จัดเป็นกิจกรรมทางการสื่อสารที่มีประโยชน์เป็นอย่างยิ่ง เพราะผู้เรียน

จะได้รับการฝึกทักษะการพูด การฟัง และการอ่านในสถานการณ์ที่สอดคล้องกับชีวิตจริง ด้วยเหตุผลที่ว่าในชีวิตประจำวันของนักเรียนทุกคนจะต้องรู้จักวิพากษ์วิจารณ์ แสดงความคิดเห็น และรับคำวิพากษ์วิจารณ์จากบุคคลอื่นอยู่เสมอ ๆ ยิ่งไปกว่านั้นการที่ได้ฟังและอ่านแนวคิดของผู้อื่นจะช่วยให้นักเรียนได้รับประสบการณ์เพิ่มขึ้นอาจจะทำให้เกิดการสร้างแนวคิดใหม่ที่ดีกว่าต่อไปอีก นอกจากนี้การที่นักเรียนได้มีโอกาสสัมผัสกับงานเขียนตั้งแต่ขั้นการลงมือเขียน การตรวจแก้งานเขียน การได้รับคำติชมจากผู้อื่น มีส่วนช่วยในการสร้างมโนทัศน์ (Concept) ให้เกิดขึ้นได้ดี เพราะการสร้างมโนทัศน์ให้เกิดขึ้นได้อย่างรวดเร็ว นั้น จำเป็นที่จะต้องใช่วิธีการทบทวน แนะนำ ย้ำเตือน ขยายความให้เกิดความเชื่อแน่วและมั่นใจ (หทัย ตันหยง 2525 : 230 - 231) อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาความสามารถในการเขียนอีกด้วย

2. การเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

แสดงให้เห็นว่า วิธีสอนแต่ละวิธีส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

สิ่งที่น่าจะส่งผลให้นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู อาจพิจารณาได้จากความแตกต่างในด้านบรรยากาศทางการเรียนการสอน (Environmental Component) และการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของวิธีสอนแต่ละวิธี ดังได้กล่าวแล้ว ในการอภิปรายผลการวิจัยข้อ 1.1 และ 1.2 และปัจจัยทั้งสองประการนี้ก็ยังส่งผลต่อแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอีกด้วย กล่าวคือวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ จัดบรรยากาศการเรียนที่เอื้อต่อการเรียนรู้ภาษา นักเรียนจะได้สัมผัสกับบรรยากาศทางการเรียนที่สนุกสนาน ไม่เคร่งเครียดบนพื้นฐานของความมีมนุษยสัมพันธ์ และความอิสระเสรีในการปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ ได้ใช้ความคิด ความมานะพยายามอย่างเต็มที่โดยไม่มีการบังคับให้ทำตามจนนักเรียนเองอาจไม่รู้สึกรู้สว่าได้รับความรู้ความเข้าใจจากบรรยากาศการเรียนแบบนี้ สิ่งที่เรียนเป็นสิ่งที่ใกล้ตัวนักเรียนและเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้จริงในสถานการณ์การใช้ภาษา กิจกรรมการเรียนการสอนอาทิการแสดงบทบาทสมมติ การระดมพลังสมอง กิจกรรมจิกซอว์ และกิจกรรมการสัมภาษณ์ ซึ่งใช้ในการทดลองสอนกลุ่มทดลองทั้งสอง ล้วนเป็นกิจกรรมที่เน้นให้นักเรียนได้ใช้ภาษา (Language Use) สาเหตุเหล่านี้อาจจะส่งผลให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในระดับที่สูงกว่าการสอนโดยใช้กิจกรรมที่เน้นหลักภาษา (Language Skill) เพียงอย่างเดียว และหากวิเคราะห์ต่อไปจะเห็นได้ว่า การที่แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษของกลุ่มทดลองทั้งสองอยู่ในระดับสูงกว่ากลุ่มควบคุมอาจเป็นเพราะ การจัดบรรยากาศทางการเรียนการสอนเป็นไปตามทฤษฎีที่นักการสอนภาษาสมัยปัจจุบันเสนอไว้ นั่นคือบรรยากาศการเรียนที่จะช่วยเสริมสร้างแรงจูงใจต่อการเรียนภาษาควรเป็นแบบ Macro-environmental Factors ซึ่งหมายความว่าสิ่งที่สอนควรเป็นสิ่งที่ผู้เรียนเข้าใจได้ น่าสนใจ มีความเกี่ยวข้องกับผู้เรียน ไม่ควรใช้บทเรียนที่เรียงตามลำดับของการสอนไวยากรณ์ ควรมีปริมาณเพียงพอที่จะช่วยให้บรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ ต้องไม่ทำให้ผู้เรียนต่อต้านการเรียนรู้ และสิ่งที่สอนจะต้องช่วยให้ผู้เรียนนำไปปฏิบัตินอกห้องเรียนได้ (กาญจนา ปรายพาล 1984 : LA2, LA3 อ้างอิงมาจาก Dulay, Burt and Krashen. 1982)

จากการสอบถามความคิดเห็นของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ส่วนใหญ่กล่าวว่า ฟังพอใจกับบรรยากาศทางการเรียนแบบนี้ เพราะทำให้สนุกสนาน ช่วยผ่อนคลายความตึงเครียด ทำงานที่ได้รับมอบหมายอย่างเต็มที่ แต่ก็ยังมีนักเรียนบางส่วนที่ไม่ชอบวิธีสอนแบบนี้ โดยให้เหตุผลว่าไม่ชอบทำงานกลุ่ม ต้องการทำงานลงในสมุด และต้องการให้ครูคุมมาก ๆ ส่วนนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการให้ความเห็นว่า วิธีสอนแบบดังกล่าวนี้ทำให้ไม่เคร่งเครียดต่อการเรียน เพราะครูสอนแบบง่าย หนักบ้าง ชว่งแรกของการเรียนอาจจะต้องเอาจริงเอาจัง เนื่องจากต้องใส่ใจกับการจดจำคำศัพท์ ทำความเข้าใจกับหลักไวยากรณ์ และฝึกการออกเสียงคำศัพท์ แต่ช่วงหลังการเรียนสนุกมากเพราะได้ทำกิจกรรมที่นักเรียนทุกคนได้มีส่วนร่วม

ความคิดเห็นที่มีต่อการปฏิบัติงานเขียนนั้นคล้ายคลึงกับกลุ่มทดลองที่ 1 ส่วนนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู กล่าวว่าฟังพอใจกับการสอนของครู และนักเรียนในกลุ่มนี้ส่วนใหญ่ตั้งใจเรียน มีระเบียบวินัย ทำงานตามที่ครูมอบหมายอย่างเต็มที่ แต่บรรยากาศทางการเรียนการสอนไม่สนุกสนานเท่ากลุ่มทดลองทั้งสองกลุ่ม จึงอาจสรุปได้ว่าวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการทำให้นักเรียนเกิดแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร (อัจฉรา วงศ์โสธร 2519 : 217) และนิยม สารรัตน์ (นิยม สารรัตน์ 2524 : 50) ที่พบว่า นิสิตกลุ่มที่มีแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูง มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูง และนิสิตกลุ่มที่มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษต่ำ มีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนต่ำ นอกจากนี้ยังมียานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับการเปรียบเทียบแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษอันเนื่องมาจากวิธีสอน ซึ่งมีลักษณะการสอนบางส่วนสอดคล้องกับแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารและแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ ได้แก่ งานวิจัยของ สุดา ชาตรีนันท์ (สุดา ชาตรีนันท์ 2528 : 74) วิจัยพบว่าแรงจูงใจในการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R. (Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริม และนักเรียนที่ได้รับการสอนตามคู่มือครู แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3. การเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู

ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01

แสดงให้เห็นว่า วิธีสอนแต่ละวิธีส่งผลต่อความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกัน นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติระดับ .01 นักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ

เนื่องจากความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษประกอบด้วยอารมณ์และความรู้สึกหลายลักษณะรวมกัน ได้แก่ ความไม่สบายใจ ความตื่นเต้นตกใจ ความขาดความมั่นใจ ประหม่า และอาย การขาดความกล้าแสดงออกต่อหน้าคนหมู่มาก อาการคิดมาก เคร่งเครียดจริงจัง ความเบื่อหน่ายต่อการเรียน และความหวั่นไหวต่อการติชม ซึ่งลักษณะอาการต่าง ๆ เหล่านี้หากมีมากจะถือว่าเป็นอุปสรรคต่อการพัฒนาความสามารถในการใช้ภาษา (Littlewood, 1984 : 58 - 59) แต่เมื่อพิจารณาจากผลการทดลองข้างต้นแสดงให้เห็นว่าวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ ช่วยลดภาวะทางอารมณ์และความรู้สึกในแง่ลบเหล่านี้ได้มากกว่านักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู โดยเฉพาะอย่างยิ่งในด้านความไม่สบายใจ ความตื่นเต้นตกใจ ความขาดความมั่นใจ ประหม่า และอาย ตลอดจนการขาดความกล้าแสดงออกต่อหน้าคนหมู่มากในการเรียนภาษาอังกฤษ ผู้วิจัยพบว่าวิธีสอนทั้งสองวิธีนี้ช่วยลดพฤติกรรมดังกล่าวได้เป็นอย่างดี ทั้งนี้อาจมีสาเหตุมาจากการที่วิธีสอนทั้งสองวิธีจัดกิจกรรมการเรียนการสอนใน

รูปกิจกรรมกลุ่มและกิจกรรมคู่ ได้แก่ การแสดงบทบาทสมมติ การระดมพลังสมองหรือการอภิปรายกลุ่ม กิจกรรมจับฉลาก และกิจกรรมการสัมภาษณ์ กิจกรรมเหล่านี้ช่วยให้นักเรียนได้มีปฏิสัมพันธ์กัน ซึ่งการปฏิสัมพันธ์นี้เป็นรากฐานของกระบวนการสื่อความหมาย เนื่องจากนักเรียนจะมีส่วนร่วมในการเรียน มีโอกาสช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ให้กำลังใจ ให้คำปรึกษา แนะนำกัน ซึ่งในทางจิตวิทยาถือว่าการกระทำดังกล่าวสามารถช่วยลดภาวะความไม่สบายใจ ความขาดความมั่นใจ ประหม่า และอาย ในการทำกิจกรรมต่อหน้าคนหมู่มากลงได้ (Read, 1982 : 1 - 8) หากพิจารณาในแง่ของการผลิตงานเขียน การที่ผู้เรียนทำงานเขียนเป็นกลุ่มหรือเป็นคู่มีผลดี เพราะนักเรียนสามารถช่วยกันรวบรวมและเรียบเรียงความคิด โดยการพูดคุยแสดงความคิดเห็นกันก่อนที่จะลงมือเขียน เป็นการให้ประสบการณ์ในรูปแบบที่นักเรียนจะค่อย ๆ ได้รับความรู้ทางภาษาโดยไม่กระทบกระเทือนความรู้สึกทางจิตใจ และในชั้นที่นักเรียนลงมือเขียน นักเรียนก็มีโอกาสปรึกษาหารือกันอีก มิใช่เป็นการคิดคนเดียว เขียนคนเดียว การทำงานร่วมกันจะช่วยลดสภาพความตึงเครียด ความไม่สบายใจ และความกลัว เช่น กลัวสะกดคำศัพท์ผิด กลัวเขียนผิดหลักไวยากรณ์ กลัวคิดเนื้อหาที่จะเขียนไม่ได้ ฯลฯ ให้หมดไป ความวิตกกังวลจึงไม่เกิดขึ้นหรือถ้าเกิดขึ้นก็จะไม่เป็นอันตรายต่อประสิทธิภาพทางการเรียนรู้

ส่วนความวิตกกังวลที่แสดงออกด้วยอาการเคร่งเครียดจริงจัง และแสดงความเบื่อหน่ายต่อการเรียนภาษาอังกฤษนั้น จากการสังเกตในระหว่างการสอนพบว่า นักเรียนทั้งสองกลุ่มที่กล่าวถึงไม่แสดงอาการเหล่านี้ให้เห็นได้เด่นชัด แต่ปรากฏให้เห็นอยู่บ้างในขั้นที่ 2 ของการสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ ซึ่งเป็นขั้นของการให้คำศัพท์และโครงสร้าง เนื่องจากวิธีสอนในขั้นนี้เป็นการฝึกส่วนย่อย ๆ (Parts) ของตัวภาษา โดยใช้การอธิบายประกอบการให้ตัวอย่างโครงสร้างไวยากรณ์ คำศัพท์ สำนวน และฝึกปากเปล่า (Oral Drills) ซึ่งครูจะเป็นศูนย์กลางของห้องเรียน เน้นการสอนหลักภาษา (Usage) มากกว่าให้ผู้เรียนได้ใช้ภาษา (Use) การเรียนจึงต้องอาศัยความตั้งใจในการฟังคำอธิบาย และความเอาใจใส่ต่อการฝึกฝนตามครู การถาม-ตอบระหว่างครูกับนักเรียน และการทำแบบฝึกหัดตามตัวอย่าง ซึ่งอาจจะก่อให้เกิดความ

ซึ่งเครียดทางอารมณ์รวมทั้งอาจทำให้ผู้เรียนเกิดความเบื่อหน่ายในการเรียนได้บ้าง ทั้งนี้ เพราะนักเรียนไม่มีโอกาสแสดงออกโดยการสัมพันธ์ทักษะต่าง ๆ มาใช้ในสถานการณ์ การเรียนรู้ด้วยตนเอง ไม่รู้เป้าหมายว่าจะฝึกส่วนย่อย ๆ ของภาษาเหล่านั้นไปเพื่ออะไร แต่อย่างไรก็ตามในชั้นตอนต่อ ๆ ไปของวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบ บูรณาการ การสอนจะเริ่มเข้าสู่การนำผู้เรียนมาเป็นศูนย์กลางของการเรียนรู้แทนนักเรียน จะทำงานด้วยกระบวนการกลุ่มผ่านทางกิจกรรมเชิงสื่อสาร นักเรียนจึงมีโอกาสนปฏิสัมพันธ์กับ ความตั้งใจ เครียดและความเบื่อหน่ายต่อการเรียนที่มีมาในตอนแรกจะค่อย ๆ คลี่คลายลง จนกระทั่งความวิตกกังวลในการเรียนลดลงสู่ภาวะปกติ

นอกจากนี้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนว การสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการยังช่วยลดความวิตกกังวลในด้านอารมณ์มาก และรู้สึกหวั่นไหวต่อการรับคำวิจารณ์วิจารณ์จากบุคคลอื่นได้อีกด้วย ทั้งนี้เพราะวิธีสอน ทั้งสองวิธีเปิดโอกาสให้ผู้เรียนได้ฝึกการตรวจแก้และวิพากษ์วิจารณ์ผลงานเขียนซึ่งกันและกัน การผนวกขั้นตอนนี้เข้าไว้ในการจัดการเรียนการสอนจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความเคยชินต่อ การแสดงความคิดเห็น และการรับฟังความคิดเห็นของบุคคลอื่น นักเรียนทุกคนจึงมีโอกา สวิพากษ์วิจารณ์คนอื่นควบคู่ไปกับการ เปิดโอกาสให้บุคคลอื่นวิพากษ์วิจารณ์ผลงานของตนเอง การฝึกด้วยวิธีนี้จะช่วยให้ผู้เรียนเป็นผู้รู้จักเหตุผล ไม่หวั่นกลัว วิตกกังวล และคิดมากกับ คำวิจารณ์วิจารณ์ของผู้อื่นได้เป็นอย่างดี

ด้วยเหตุผลที่กล่าวมาทั้งหมด ผลการวิจัยจึงปรากฏให้เห็นว่า วิธีสอนตามแนว การสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ ช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งสอดคล้องกับการวิจัยของ แบร์รี่ (Barry. 1985 : 2423-A) ที่ได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับผลของการจัดกิจกรรมก่อนการเขียน (Prewriting Activity) โดยใช้กิจกรรมการอภิปรายกลุ่มย่อย แล้วสังเกตพฤติกรรม การเขียนของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างพบว่ากิจกรรมก่อนการเขียนเป็นกิจกรรมทางสังคมที่มี ประโยชน์ กระตุ้นให้นักเรียนเกิดความคิดสร้างสรรค์ และช่วยลดความวิตกกังวลของนักเรียน ที่มีต่อการเขียนได้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยขอเสนอความคิดเห็นที่อาจจะเป็นประโยชน์ต่อการเรียนการสอนและการวิจัยครั้งต่อไป ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการเรียนการสอน

1.1 เนื่องจากผลการวิจัยพบว่า วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ ส่งผลให้นักเรียนมีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ทำให้เกิดแรงจูงใจ และช่วยลดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนั้นครูผู้สอนภาษาอังกฤษควรพิจารณาวิธีสอนทั้งสองแบบนี้ไปใช้ในการจัดการเรียนการสอน หากครูผู้สอนยังไม่สามารถปรับสภาพการสอนไปสู่วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารได้ในทันที ก็ควรเลือกใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการก่อนสักระยะหนึ่ง เพราะการสอนวิธีนี้ เป็นแนวการสอนที่จะอำนวยความสะดวกให้แก่ครูที่ยังคงมีความชำนาญในการสอนที่เน้นกฎเกณฑ์ทางภาษาให้ค่อย ๆ ปรับสภาพการสอนเข้าสู่แนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารอันเป็นเป้าหมายที่ต้องการได้ การนำวิธีสอนไปใช้อาจทำได้โดยจัดให้มีการอบรมครูในรูปแบบที่น่าสนใจ เพื่อเผยแพร่ความรู้ทางด้านการสอนภาษาอังกฤษด้วยวิธีการทั้งสองวิธีดังกล่าว โดยให้ความรู้ทั้งทางทฤษฎี ตลอดจนเทคนิค วิธีสอนเพื่อควมมีประสิทธิภาพในการนำไปใช้ในระดับห้องเรียน

1.2 ก่อนที่จะใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ ครูผู้สอนควรศึกษาทฤษฎีที่มาและแนวปฏิบัติสำหรับการจัดการเรียนการสอนให้เข้าใจก่อน แต่เสียก่อน โดยเฉพาะอย่างยิ่งก่อนการสอน ครูผู้สอนจะต้องสร้างแผนการสอนและจัดเตรียมสื่อการสอนให้ครบถ้วน ตลอดจนกำหนดเวลาในแต่ละขั้นให้ชัดเจน การสอนทั้งสองวิธีนี้จำเป็นต้องใช้เวลาในแต่ละบทเรียนนานพอสมควร หากผู้สอนมีเวลาน้อยวิธีสอนทั้งสองอาจไม่ส่งผลต่อการเรียนรู้ของนักเรียน

1.3 ถ้านำวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการไปใช้ ในคาบแรก ๆ ของการสอนผู้สอน

จะต้องใช้ความอดทนพอสมควร เนื่องจากผู้เรียนที่ยังเคยชินกับการสอนแบบเดิม เช่น การสอนตามคู่มือครู ต้องการเวลาในการปรับสภาพของตนเอง ผู้เรียนอาจสร้างปัญหา คำนวณในการเรียน ขาดความกล้าในการแสดงออก ขาดความสามัคคีในการทำงาน ร่วมกัน จึง เป็นหน้าที่ของครูผู้สอนที่จะต้องใช้ความสามารถในการแก้ปัญหาเหล่านี้ควบคู่ ไปกับการสอนตามแผนการสอนที่วางไว้ด้วย วิธีการที่ดีอีกประการหนึ่งในการแก้ปัญหาคือ ความแรกของการสอนครูผู้สอนควรทำความเข้าใจกับนักเรียนด้วยการให้รายละเอียดเกี่ยวกับ วิธีการเรียนการสอนและแนวปฏิบัติตัวในระหว่างการเรียน เพื่อความมีประสิทธิภาพในการ เรียนการสอน

1.4 ผลงานเขียนของนักเรียนที่เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษา เพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการจะออกมาในรูปของผลงานกลุ่มหรือผลงานคู่ ซึ่งอาจสร้างปัญหาให้นักเรียนที่ไม่เข้าใจหลักการทำงานร่วมกัน ทำให้เกิดความเบื่อหน่ายในการทำงานส่งครู เนื่องจากในระหว่างการทดลอง มีนักเรียนบางคนกล่าวว่า ไม่ชอบวิธีการทำงานแบบนี้ ครูผู้สอนจะต้องชี้แจงให้นักเรียน เข้าใจและเห็นความสำคัญของการทำงานกลุ่ม ควรมีการสร้างแรงจูงใจ เพื่อให้นักเรียน ทุกคนเต็มใจปฏิบัติงาน มิเช่นนั้นนักเรียนคนหนึ่งคนใด เป็นผู้ทำงานคนเดียว

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ควรมีการศึกษาทดลองโดยพิจารณาตัวแปรอื่น ๆ ซึ่งคาดว่าจะส่งผล มาจากการสอน โดยวิธีสอนทั้ง 3 วิธี ที่ใช้ในการวิจัยนี้ เช่น คำนวณทางการเรียน ความรับผิดชอบ และความคิดสร้างสรรค์

2.2 ควรมีการศึกษาทดลองโดยการนำวิธีสอนทั้ง 3 วิธี ที่ใช้ในการวิจัยนี้ ไปใช้ในการสอนทักษะอื่น ๆ เช่น ทักษะการฟัง การพูด และการอ่าน

2.3 ควรนำวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการไปทดลองสอนกลุ่มตัวอย่างในระดับอื่น ๆ บ้าง เช่น ระดับประถมศึกษา และระดับอุดมศึกษา ตลอดจนควรนำวิธีสอนทั้ง 2 วิธีนี้ไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างตามขนาดชั้นเรียนทั่วไป

2.4 ควรนำวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร และวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการไปทดลองใช้ในการสอนภาษาแขนงอื่น ๆ เช่น วิชาภาษาไทย และวิชาภาษาอังกฤษ

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าดวงษ์ สุขภาพจิตในโรงเรียน โรงพิมพ์มหาวิทยาลัย
2524, 312 หน้า
- กาญจนา ปราบพาด "กิจกรรมการใช้ภาษาในห้องเรียนเพื่อการสื่อสาร" ใน
การสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อการสื่อสารระดับมัธยมและอุดมศึกษา
หน้า LA 1 - LA 11 THAI/TESOL'S OCCASIONAL PAPER NO. 1984/2
2527
- กาญจนา พรหมมานอก การศึกษาเปรียบเทียบความวิตกกังวลในการเรียนและทัศนคติ
ต่อวิชาสังคมศึกษาของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 จากการสอนโดยใช้หลักการเรียนรู้
เพื่อรอบรู้และไม่ใช้หลักการเรียนรู้เพื่อรอบรู้ ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527, 138 หน้า อัดสำเนา
- กฤษชาติ โยสีกา การศึกษาเปรียบเทียบความสนใจและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนภาษา
อังกฤษทักษะการฟัง - พูด เพื่อการสื่อสาร ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
ที่เรียนโดยวิธีสอนแบบบทสนทนาและวิธีสอนตามคู่มือครู ปรินิพนธ์ กศ.ม.
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529, 144 หน้า อัดสำเนา
- โกวิท ประวาลพุกษ์ และสมศักดิ์ สิ้นธุระเวช การประเมินในชั้นเรียน วัฒนาพานิช
2523, 280 หน้า
- จันทิภา ลิ้มเป็เจริญ กระบวนการกลุ่มในการเรียนการสอน วิทยาลัยครูภูเก็ต 2522,
101 หน้า
- จินตนา จันทร์ศิริ ผลของวิธีการทดสอบแบบย่อยและแบบรวมในวิชาคณิตศาสตร์ที่มีต่อ
ความวิตกกังวลของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2528, 88 หน้า อัดสำเนา
- จีระ เจริญสุขวิมล การสร้างแบบทดสอบวัดบุคลิกภาพด้านความวิตกกังวลสำหรับ
นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 จังหวัดนครปฐม ปรินิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย
ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527, 131 หน้า อัดสำเนา

เนลลียา จิรลัทธ์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ด้านทักษะการฟังและทักษะการพูด
จากบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว Functional Notional
Based Syllabus กับบทเรียนซึ่งยึดหลักการจัดเนื้อหาวิชาตามแนว
Structural - Based Syllabus ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2520, 88 หน้า อัดสำเนา

ชวาล แพทย์กุล เทคนิคการวัดผล วัฒนาพานิช 2518, 434 หน้า

_____ เทคนิคการเขียนข้อสอบ ม.ป.ท. 2520, 407 หน้า

ทรงพร อิศโรชกุล และสุชาดา นิมนานิกย์ "ตอนอย่างไ้จึงจะสื่อความหมาย" ✓

ใน การสอนภาษาอังกฤษในห้องเรียนเพื่อการสื่อสาร ระดับมัธยมและอุดมศึกษา

หน้า UE 1 - UE 11 THAI/TESOL'S OCCASIONAL PAPER NO. 1984/2

2527

ศิศนา แชนมณี "การใช้บทบาทสมมติในการเรียนการสอน" ครูศาสตร์ 6(2):

41 - 48 กรกฎาคม - สิงหาคม 2519

นัคคา ขจรนที การเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านและเขียนภาษาอังกฤษ

แรงจูงใจ และความคงทนในการจำของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับ

การสอนด้วยวิธีมุ่งประสบการณ์ภาษากับแนวการสอนตามคู่มือครู ปริญญานิพนธ์

กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2530, 187 หน้า

อัดสำเนา

นิยม สารรัตน์ การเปรียบเทียบเจตคติและแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ระหว่างผู้เรียนโปรแกรมวิทยาศาสตร์กับโปรแกรมศิลปภาษาของนักเรียนชั้น

มัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

2523, 90 หน้า อัดสำเนา

บุญเจิด ภิญโญนนตพงษ์ การทดสอบแบบอิงเกณฑ์ : แนวคิดและวิธีการ

คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2526, 285 หน้า

บำรุง ไตรรัตน์ วิธีสอนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ มหาวิทยาลัยศิลปากร ✓

2524, 254 หน้า

ประพาศน์ พงษ์ธิประภา วิทยาการสอนภาษาอังกฤษ บรรณบัณฑิต 2528, 191 หน้า

ประมวล คึกคินสัน ทฤษฎีจิตวิทยาว่าด้วยบุคลิกภาพ วิทยาลัยวิชาการศึกษา

มหาสารคาม 2511, 135 หน้า

ปรียา พิพัฒนานนท์ การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ในการเรียน การปรับตัว

ความตั้งใจระดับความมุ่งหวัง - ความวิตกกังวลในการฝึกสอนกับผลสัมฤทธิ์ในการฝึก

สอนของนักเรียนฝึกหัดครูส่วนกลาง วิทยานิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา

ประสานมิตร 2514, 118 หน้า อุดรธานี

พรทิพย์ ตั้งไชยวรวงศ์ การเปรียบเทียบความสามารถทางการเรียนภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการฝึกเขียนโดยการเขียนตามคำบอก

การทำแบบฝึกหัดแบบโคลซ และการทำแบบฝึกหัดทำแบบทเรียน วิทยานิพนธ์

กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527, 164 หน้า

อุดรธานี

พรรณีย์ บัวโต ปัญหาการสอนภาษาอังกฤษในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ในจังหวัด

นครปฐม วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2524, 146 หน้า

อุดรธานี

แมนมาศ ลิลลิตยกุล การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์การเรียนภาษาอังกฤษแบบโครงสร้าง

กับแบบสถานการณ์ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 5 ในโรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์

มหาวิทยาลัย วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2526, 82 หน้า

อุดรธานี

เยาวพา เกษะกุลต์ ทฤษฎีกระบวนการกลุ่มสัมพันธ์สำหรับสอนระดับประถมศึกษา

วิทยานิพนธ์ ค.ม. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย 2517, 297 หน้า อุดรธานี

ฉวน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา วิกิการพิมพ์

2524, 276 หน้า

ลวน สายยศ และอังคณา สายยศ หลักการวิจัยทางการศึกษา บริษัทศึกษาพรจำกัด

2528, 314 หน้า

วัลลภ กันทรพิชัย การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความตั้งใจ ระดับความปรารถนา
ในการสอนและความวิตกกังวลในการเรียนกับความสำเร็จในการเรียน

ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2513, 115 หน้า
อัครสำเนา

วิเชียร เกตุสิงห์ หลักการสร้างและวิเคราะห์เครื่องมือสำหรับใช้ในงานวิจัย

โอเคียนการพิมพ์ 2523, 164 หน้า

วิไล ชีวเจริญกุล ความสามารถทางการฟัง การอ่าน การเขียนภาษาอังกฤษ
ของนักเรียนฝึกหัดครูระดับปริญญาตรีปีที่ 4 วิชาเอกภาษาอังกฤษอุดมศึกษาภาคใต้
ของประเทศไทย วิทยานิพนธ์ ศศ.ม. มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ 2523,
167 หน้า อัครสำเนา

ศรีนครินทร์วิโรฒ ปทุมวัน, มหาวิทยาลัย รายงานการวิจัยเรื่องความรู้ทางภาษา
ศาสตร์ของครูสอนภาษาอังกฤษระดับมัธยมศึกษาตอนต้น คณะมนุษยศาสตร์

มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ปทุมวัน 2528, 421 หน้า

ศรีมาลา พิมพ์นิทย์ การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ
และแรงจูงใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่ได้รับการสอนเขียนโดยใช้กิจกรรม
ผสมผสานเพื่อการสื่อสารและการสอนเขียนตามคู่มือครู ปริญญาณิพนธ์ กศ.ม.

มหาวิทยาลัยศรีนครินทร์วิโรฒ ประสานมิตร 2529, 142 หน้า อัครสำเนา

ศึกษาธิการ, กระทรวง หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนปลาย พุทธศักราช 2524

อมรินทร์การพิมพ์ 2523, 372 หน้า

_____ หลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้น พุทธศักราช 2521 จงเจริญการพิมพ์

2520, 252 หน้า

_____ Writing to Communicate Book I พิมพ์ครั้งที่ 6 โรงพิมพ์คุรุสภา

ลาดพร้าว 2528, 82 หน้า

- สมบูรณ์ วิภาวีนุกูล การวิเคราะห์ข้อบกพร่องในการเขียนเรียงความภาษาอังกฤษ
ของนักศึกษาคณะศึกษาศาสตร์บัณฑิตวิทยาลัยหลังบทเรียนการเขียนเพื่อสื่อความหมายและการเขียน
เรียงความแบบเดิม ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 ประสานมิตร 2528, 225 หน้า อักขรพิม
- สินีนารถ สัตยมาศ ความสามารถทางทักษะการเขียนภาษาอังกฤษโดยการเรียน
เป็นกลุ่มของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 โรงเรียนสาธิตจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
(ฝ่ายมัธยม) 2528, 98 หน้า
- สุนันท์ ศลโกสุม ความสามารถระหว่างความถนัดทางการเรียน การปรับตัว
ความตั้งใจเรียน ความวิตกกังวลในการเรียน ความมุ่งหวังของผู้ปกครอง และฐานะ
ทางเศรษฐกิจของผู้ปกครองกับผลสัมฤทธิ์ในการเรียนคณิตศาสตร์ ปรินญานิพนธ์
 กศ.ม. วิทยาลัยวิชาการศึกษา ประสานมิตร 2516, 271 หน้า อักขรพิม
- สุคา ชาตรีนันท์ การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ แรงจูงใจ และความคงทนในการเรียน
ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการสอนแบบ T.P.R.
(Total Physical Response) ที่มีกิจกรรมเสริมและการสอนตามคู่มือครู
 ปรินญานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2527, 168
 168 หน้า อักขรพิม
- สุไร พงษ์ทองเจริญ วิธีสอนภาษาอังกฤษสำหรับผู้เริ่มเรียน พิมพ์ครั้งที่ 2
 ประมวลศิลป์ 2526, 220 หน้า
- หทัย คันหยง การสอนสังคมศึกษาในโรงเรียนมัธยมศึกษา : เอกสารประกอบการสอน
 ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
 พิษณุโลก 2525, 606 หน้า
- อจันทร์ วงศ์โสธร "ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังและแรงจูงใจของนักศึกษาต่อ
 ผลสัมฤทธิ์ในวิชา ภาษาอังกฤษ" ภาษาอังกฤษ 6 : 1 - 2 มิถุนายน 2519
- อารีย์ แววชาญ การเปรียบเทียบการสอนสำนวนภาษาอังกฤษโดยสอดคล้องกับวัฒนธรรม
โดยให้เเคความหมายของสำนวนจากบริบท และโดยสอนตามคู่มือครู ปรินญานิพนธ์
 กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529, 214 หน้า อักขรพิม

อำพล โองเคลือบ ความวิตกกังวล ความสามารถในการอ่าน และลักษณะอื่น ๆ

บางประการของบุคลิกภาพ ปรินูณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสานมิตร 2515, 198 หน้า อักสำเนา

อุษา น้อยทิม การศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการอ่านวิชาภาษาอังกฤษ

ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนโดยใช้กิจกรรมคู่ และกิจกรรมปกติ

ปรินูณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2529,

188 หน้า อักสำเนา

อุไร แฉลัม ความสามารถในการอ่านและเขียนของนิสิตนักศึกษาครู วิชาเอก

ภาษาอังกฤษในมหาวิทยาลัย และวิทยาลัยครู ปรินูณานิพนธ์ กศ.ม. มหาวิทยาลัย

ศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร 2522, 40 หน้า อักสำเนา

Alexander, L.G. "Materials Design : Issues for the 1980's A European Point of View," in The Second Language Classroom : Direction for the 1980's. p. 247 - 265, London, Oxford University Press, 1981.

Arapoff, Nancy. "Writing : A Thinking Process," in The Art of TESOL : Selected Article from the English Teaching Forum. Part Two. p. 233 - 237, Washington D.C., 1975.

Ausubel, David. Educational Psychology : A Cognitive view. Holt, Rienthart & Winston, 1968.

Authority of the Ministry of Education, Victoria, B.C. English as a Second Language/Dialect Resource Book for K-12. Province of British Columbia, Ministry of Education Curriculum Development Branch, 1981.

Barry, Francis Joseph. "Small Group Discussion as a Prewriting Activity : A Naturalistic Inquiry," Dissertation Abstracts. International. 45(8) : 2423-A, February, 1985.

Boughman, Douglas. General Psychology. New York, Macmillan Inc., 1966.

Brown, Douglas. "Affective Factors in Second Language Learning," in The Second Language Classroom : Direction for the 1980's. p. 113 - 129, New York, Oxford University Press, 1981.

Principles of Language Learning and Teaching. Prentice-Hall, Inc., Englewood Cliffs, N.J., 1980. 267 p.

- Brumfit, Christopher J. Problems and Principles in English Teaching. Oxford, Pergamon Press, 1980. 156 p.
- Brumfit, Christopher J. and Keith Johnson. The Communicative Approach to Language Teaching. Oxford, Oxford University Press, 1979. 243 p.
- Burt, Marina K. and Heidi C. Dulay. New Directions in Second Language Learning. Teaching Bilingual Education, Washington D.C., 1975. 370 p.
- Byrne, D. Teaching Writing Skills. London, Longman, 1979. 139 p.
- Byrne, Donn. An Introduction to Personality. New York, Prentice - Hall, Inc., 1966. 258 p.
- Canale, M. and Merrill Swain, "Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing," Applied Linguistics. 1 : 1 - 47, January, 1980
- Carroll, Brendan J. Testing Communicative Performance. Oxford, Pergamon Press, 1980 149 p.
- Cattell R. B. and Frank W. Warburton. "A Cross - Cultural of Pattern of Extraversion - Introversion and Anxiety," Comparison Theories of Personality : Primary Source and Research. New York, John Wiley and Son, Inc., 1965.
- Cattell R. B. and I.H. Scheier. The Meaning and Measurement of Neuroticism and Anxiety. New York, The Remald Press Company, 1961. 533 p.
- Celce - Murcia, Marianne. "Integrating Group Work with the Teaching of Grammar," English Teaching Forum. 3 : 2 - 3, 19, July, 1980.
- Chastain, K. "Affective and Ability Factors in Second Language Acquisition," Language Learning. 25 : 153 - 161, 1975.
- _____. Developing Second Language Skills : Theory to Practice. Chicago, Rand M Nally, 1976.
- Chomsky, Noam. Aspects of Theory of Syntax Cambridge, M.I.T., 1965. 415 p.
- Cronbach, Leejoseph. Essential of Psychological Testing. 3rd ed., New York, 1970 752 p.

- Fan, Chung Teh. Item Analysis Table. New Jersey. Educational Testing Service, Princeton, 1952. 137 o.
- Feldhusen, John F. and John R. Thurstone. "Personality and Adjustment of High and Low Anxious Children," Journal of Education Research. 57 : 265 - 267, January, 1964.
- Finocchiaro, Mary and Sydney Sako. Foreign Language Testing. New York, Regents Publishing Company, Inc., 1983. 342 p.
- Finocchiaro, Mary. "The Functional - Notional Syllabus," English Teaching Forum. 17(2) : 12 - 12 April, 1958.
- Teaching English as a Second Language. New York, Harper & Row Publishers, 1958.
- Fisher, John Charles. "The Application of Linguistic Description and Oral Pattern Practice in Remedial English Composition," Dissertation Abstracts International, 23 : 3363 - A, March, 1963.
- Frost, Joe L. Early Childhood Education Rediscovered : Reading. New York, Holt Rinehart and Winston Inc., 1968. 594 p.
- Gardner, R.C. and Lambert, W. Attitude and Motivation in Second Language Learning. Rowley, Mass., Newbury House, 1972.
- Girard, Denis. "Motivation : the Responsibility of the teacher," English Language Teaching Journal. 102, January, 1979.
- Goldenberg, Carl T. "Discussion and Writing Group," English Teaching Forum. 2 : 43 - 44, April, 1982
- Gulley, Halbert E. "The Group in Discussion," in Discussion, Conference and Group Process. p. 63, New York, Holt, Rinehart and Winston, Inc., 1963.
- Hall, Calvin and Gardner Lindzey. Theories of Personality. 2nd. ed., New York, John Wiley and Son, 1970. 572 p.
- Hauptman, Philip Carl. "An Experimental Comparison of a Structural Approach and Situational Approach to Foreign Language Teaching," Dissertation Abstracts International. 5 : 4143 - A, May, 1970
- Heath, Robert. "Organizing Group Work in Large English Class," Guidelines : A Periodical for Classroom Language Teachers. 4(2) : 19 - 25, December, 1982.
- Hillgard, Ernest R. Introduction to Psychology. New York, Harcourt Brace and World Inc., 1962, 678 p.

- Hudson, R.A. Sociolinguistics. Cambridge : Cambridge University Press, 1980
- Hymes, Del. "Models of Interaction of Language and Social Life," in Directions in Sociolinguistics : The Ethnography of Communication. p. 101 - 102, New York, Holt, Rinehart and Winston, 1972.
- Jakobovits, Leon A. Foreign Language Learning : A Psycholinguistic Analysis of the Issue. Rowley, Mass., Newbury House Publishers, Inc., 1970.
- Jakobovits, Leon A. and Barbara Gordon. The Context of Foreign Language Teaching. Rowley, Mass., Newbury House Publishers, Inc., 1974.
- James, Kohn J. and Vajda G. Peter. "Peer - mediated Instruction Small Group Interaction in the ESL Classroom," TESOL Quarterly. 9(4) : 1/2(- 1/3(), December, 1975.
- Johnson, Keith. Communicate in Writing. 5th, ed., London, Longman, 1984. 126 p.
- _____. Communicative Syllabus Design and Methodology. 2nd. ed., Oxford, Pergamon Press, 1983. 222 p.
- Johnson, Keith. and Keith Morrow Communication in the Classroom. London, Longman, 1981. 152 p.
- Joiner, Elizabeth Garner. "Communicative Versus Non - Communicative Language Practice in the Teaching of Beginning College French : A Comparison of two treatments," Dissertation Abstracts International. 35 : 2838 - A, November, 1974.
- Kagan, Jerome and Ernest Haveman, Psychology and Introduction. 3rd' ed., New York, Harcourt Brade Jovanovich, 1976. 673 p.
- Kelly P.G. "Teaching Writing to Tertiary Level ESL Students." RELC Journal 15(2) : 80 - 94, December, 1984.
- Kennedy, Wallace A. Child Psychology. New Jersey, Prentice - Hall Inc., 1971. 604 p.
- Kerr, Lurn. "Pair Work - Some Practical Hints," English Teaching Forum. 4 : 22 - 24, 27, October, 1985.
- Kleinmann, H. "Avoidance behavior in adult second Language acquisition," Language Learning. 27 : 93 - 107, 1977.

- Krashen, Stephen D. Writing : Research, Theory, and Applications. Oxford, Pergamon Press, 1984. 49 p.
- Krashen, Stephen D. and Terrell, T.D. The Natural Approach : Language Acquisition in the Classroom. Oxford, Pergamon Press, 1983. 191 p.
- Lado, Robert. Language Testing. London, Longman, Green and Co. Ltd., 1961. 389 p.
- Littlewood, William. Communicative Language Teaching. Cambridge, Cambridge University Press, 1981. 108 p.
- _____. Foreign and Second Language Learning. Cambridge, Cambridge University Press, 1984. 114 p.
- _____. "Integrating the New and Old in a Communicative Approach," in Communicative Language Teaching. p. 1-- 13, Singapore, SEAMEO Regional Language Centre, 1985.
- Long, Michael H. and Patricin A. Porter. "Group Work, Interlanguage Talk and Second Language Acquisition," TESOL Quarterly. 19(2) : 207 - 225, June, 1985.
- Lukmani, Yasmeen. "On Chomsky's review of Skinner's Verbal Behavior," Journal of Experimental Analysis of Behavior. 13 : 83 - 99, 1970.
- Madsen, Harold H. Techniques in testing. Oxford, Oxford University Press, 1983. 212 p.
- McCrimmon, James M. Writing with a Purpose Shorted. Boston, Houghton Mifflin Company, 1976.
- Mowrer, O.H. "Anxiety and Learning," Modern Psychology. p. 264 - 265 edited by Don E. Dulay and others, New York, Oxford University Press, 1963.
- Munby John. Communicative Syllabus Design : Principles and Problems. Singapore, SEAMEO Regional Language Centre, 1983. 38 p.
- _____. Communicative Syllabus Design. Cambridge, Cambridge University Press, 1978. (3rd. ed., 1983. 232 p.)
- Murphy, Daniel Patrick, "The Effects of Manifest Anxiety and Ability Level upon Transfer in a Period. Associates learning Task," Journal of Educational Psychology. 68 : 1789 May, 1968.

- Murray, Henry A. Exploration in Psychology : A Clinical and Experimental study of Fifty Men of College Age. New York, Oxford University Press. 1983.
- Nelson, Robert and Leon A. Jakobovits. Motivation in Foreign Language and the "New" Student. New York, Northeast Conference on Teaching of Foreign Language, 1970.
- Nunn, Grace Gaeta. "Peer Interaction During Collaborative Writing a at the 4th/5th Grade Level," Dissertation Abstracts International. 45(01) : 105 - A, July, 1984.
- O'Hare, Frank. "The Effect of Sentence Combining Practice not Dependent on the Formal Knowledge of a Grammar or the Writing of Seventh Grades," Dissertation Abstracts International. 32 : 6387 - A, October, 1972.
- Oleva, Peter F. The Teaching of Foreign Language. New Jersey, Practice Hall, 1969. 352 p.
- Oller, J. Language Tests at School. London, Longman, 1979.
- Patty, Walter R., Dorothy C. Petty, and Marjorie F. Becking. Experiences in Language : Tools and Techniques for Language Arts Methods. 4th ed. Allyn and Bacon Inc., 1985. 498 p.
- Paulston, Christina Bratt. "Communicative Competence and Language Teaching," in Communicative Language Teaching. p. 14 - 31, Singapore, SEAMEO Regional Language Centre, 1985.
- Price, Noel. "Writing It's time teachers taught it more effectively," English in New Zealand. 9 : 14 - 20, September, 1981.
- Raimes, Ann. Techniques in teaching Writing. New York, Oxford University Press, 1983, 164 p.
- _____. Problems and Teaching Strategies in ESL Composition. Arlington, Virginia. Center for Applied Linguistics, 1978.
- Ramsey, Andrew Boggs. "The Relationship of Speech Training to Written English of Selected Sixth Grade Negro Students," Dissertation Abstracts International. 31 : 3076 - A, December, 1970 1970.
- Read, Siew - Hean. "Staging Group Activities in the Classroom," Guidelines : A Periodical for Classroom Language Teachers. 4(2) : 1 - 9, December, 1982.

- Readfield, Michael. "Role - Play Dialogues : An Excellent Way to Practice "Skill Using," English Teaching Forum. 19(3) : 36, July, 1981.
- Richards, Jack C. "Communicative Needs in Foreign Language Learning," ELT Journal. 37 : 111 - 119, April, 1983.
- Rivers, Wilga M. Teaching Foreign - Language Skills. 2nd ed., Chicago, The University of Chicago Press, 1981. 562 p.
- Salimbene, Suzanne. "From Structurally Baxed to Functionally Based Approaches to Language Teaching," English Teaching Forum. 21(1) : 2 - 7, January, 1983.
- Samuda, Virginia and Anthony Bruton. "Tango - seated Paris in the Language Classroom," English Teaching Forum. 1 : 22 - 25, Janrary, 1981.
- Sarason, Seymour Band and others. Anxiety in Elementary School Children. New York, McGraw - Hill Book Co - Inc., 1960. 351 p.
- Savignon, Sandra J. Communicative Competence : Theory and Classroom Practice. Massachusetts, Addison - Wesley Publishing Company, Inc., 1983. 322 p.
- _____. "Teaching for Communication," in Developing Communication Skills. p. 12 Rowley, Mass., Newbury House, 1978.
- Scovel, Thomas. "The Effect of Affect on Foreign Language Learning : A Review of the Anxiety Research," Language Learning. 28(1) : 129 - 142, 1978.
- Shafte,. Fannie R. and George Shaftel. Role playing in the cirriculum. Englewood Cliffs, N.J., Prentice - Hall, 1982. 362 p.
- Somboontakerng, T. "Role playing and the Use of Oral Communicative to Students from the Faculty of Fine Arts and Applied Arts," THAT/TESOL'S OCCASIONAL PAPERS. 1 : 104 - 108, January, 1985.
- Stratton, Florence. "Putting th Communicative Syllabus in Its Place," TESOL Quarterly. 11(2) : 131 - 141, 1977.
- Taylor, Barry P. "Teaching composition to low - level ESL students," TESOL Quarterly. 10(3) : 309 - 319, 1976.
- Valette, Rebecca. Modern Language Testing. New York, Harcourt Brace Javanovich Inc., 1977. 349 p.

- Valette, Revecca, and Disick S. Renee. Modern Language Performance Objectives and Individualization. Harcourt Brace Javanovich Inc., 1977. 241 p.
- Van EK, J.A. The Threshhole Level For Modern Language Learning In Schools. London, Longman, 1976. 165 o.
- Wardhaugh, Ronald. "Ability in Writing Composition and Transformational Grammer," The Journal of Educational Research. 12 : 72 - 80, January, 1967.
- Watcyn - Jones, Peter. Teacher's Book for First and Second Impact. Penguin Functional English, 1983. 224 p.
- Widdowson, H.G. "New tarts and different kinds of failure," in Learning to Write : First Language/Second Language. p. 34 - 47, London, Longman, 1984.
- _____. Teaching Language as Communication. Oxford, Oxford University Press, 1978. 168.p. (3rd. ed., 1981)
- Widdowson, H.G. and Chruistopher J. Brumfit. "Tssues in Second language Syllabus Design," in The Second Language Classroom : Direction for the 1980'S. p. 199 - 209, London, Oxford University Press, 1981.
- Wilkins, D.A. Notional Syllabus. London, Oxford University Press, 1976. 92 p. (5th ed., 1983)
- _____. "Grammatical, Situational and Notional Syllabuses," in The Communicative Approach to Language Teaching. p. 194 - 181, London, Oxford University Press, 1972.
- Yorio, Carles A. "Conventionalized Language Forms and the Development of Communicative Competence," TESOL Quarterly. 14(4) : 433 - 434, 1980.

ភាគបី

ภาคผนวก ก

- แบบทดสอบวัดความสามารถในการ เขียนภาษาอังกฤษ
- แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษ
- แบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการ เรียนภาษาอังกฤษ

English Writing Ability Achievement Test

E 061 (Writing I)

Mathayom Suksa 3

From 1 - 40 choose the correct answer for each of the following.

Mark X in the brackets under a, b, c or d on the answer sheet.

Part I A. From 1 - 6 rewrite sentences to a suitable written style.

1. Dick takes photographs. He keeps photographs in his albums.
 - a. Dick takes photographs and keeps photographs in his albums.
 - b. Dick takes photographs and keeps them in his albums.
 - c. Dick takes and keeps them in his albums.
 - d. Dick takes and keeps it in his albums.
2. Pichai is going to the airport. He is going to say good - bye to Mr. James.
 - a. Pichai is going to the airport and say good - bye to Mr. James.
 - b. Pichai is going to the airport and going to say good - bye to Mr. James.
 - c. Pichai is going to the airport to say good - bye to Mr. James at the airport.
 - d. Pichai is going to the airport to say good - bye to Mr. James.
3. Tom walked to the house. Tom walked slowly.
 - a. Tom slowly walked to the house.
 - b. Tom walked to the house slowly.
 - c. Tom walked to the house but walked slowly.
 - d. Tom walked to the house, but he walked slowly.

4. I have a car. It is new. It is red and beautiful.
- a. I have a car; It is new, red and beautiful.
 - b. I have a car, which is new, red and beautiful.
 - c. I have a car new red beautiful.
 - d. I have a beautiful new red car.
5. Yesterday I saw a film. The film is interesting.
- a. Yesterday I saw an interesting film.
 - b. Yesterday I saw a film interesting.
 - c. Yesterday I saw a film, which is interesting.
 - d. Yesterday I saw a film; it is interesting.
6. The manager will go to the Erawan Hotel. He will go at 18.30.
He will go by taxi.
- a. The manager will go by taxi to the Erawan Hotel and go at 18.30.
 - b. The manager will go to the Erawan Hotel; he will go by taxi at 18.30.
 - c. The manager will go to the Erawan Hotel by taxi at 18.30.
 - d. The manager will go by taxi, at 18.30 to the Erawan Hotel.
- B. From 7 - 8 put the sentences in their correct order.
7. 1. She gets a cut in her finger.
- 2. Then she dresses the wound.
 - 3. She cleans the wound and stops the bleeding.
 - 4. Her knife slips.
 - 5. Marisa is peeling a mango.

6. The finger bleeds.
7. Finally she puts a bandage on the cut.

a. 1 6 4 5 2 3 7

b. 1 4 6 5 3 2 7

c. 5 1 4 6 2 3 7

d. 5 4 1 6 3 2 7

8. 1. Somboon is a naughty boy.
2. The doctor put a cast on his broken leg.
3. One afternoon he climbed a tree and fell.
4. He got a cut on his face and a broken leg.
5. He always has cuts and bruises on his body.

a. 1 3 5 2 4

b. 1 5 3 4 2

c. 3 1 5 2 4

d. 3 5 1 4 2

C. From 9 - 10 complete the blank with the phrase from a, b, c or d

9. Mr. Parker has many things to do all day. At 10.30 he.....
- a. appoints with Mr. Jones
- b. appoints to go with Mr. Jones
- c. has an appointment with Mr. Jones
- d. makes some appointments with Mr. Jones
10. Malee collects dried flowers in her free time. She keeps them in a book.....is her hobby.

- a. To keep dried flowers
- b. To collect dried flower
- c. Collecting dried flowers
- d. Being keep dried flowers

Part II A. From 11 - 13 choose the word or words in a, b, c or d
which would best deep the meaning of the original
sentence if it were substituted for the underlined
word or phrase.

11. "Nid and I miss you. I hope you will be back to school soon."
a. love
b. fail
c. think of
d. think
12. The manager is very busy. He says : "I'm too busy to call him
now."
a. telephone
b. consider
c. speak
d. order
13. I'm going to Bangkok next month. It'll be very nice to see
you and your family.
a. visit
b. thank
c. look at
d. look for

B. From 14 - 16 choose the correct word or words for each of the following blanks.

14. Mr. John Morgan is the director of the NSP Company.

Every morning his secretary shows him his.....

- a. appointment
- b. schedule
- c. plan
- d. note

15. Peter has many interesting pictures. He keeps them in his...

.....

- a. exercise book
- b. note - book
- c. scrap - book
- d. stamp - book

16. Suda is coughing a lot. She has a.....

- a. sore neck
- b. neck sore
- c. sore throat
- d. throat sore

Part III Complete the following letters by choosing the best
items a, b, c or d (items 17 - 40) for each of the blanks.

32 Phaholyothin Road,

Bangkok 10400

July 21, 1987

¹⁷

Thank you very much for your letter of July.....¹⁸
 that you're coming to.....¹⁹.....in Thailand. ²⁰..... to see you
 and your parents. ²¹..... very often. I can show you around
 Bangkok. ²²..... to see.

.....²³..... and your parents to meet my family.
 My mother will cook Thai food for you. She's very good cook. I
 think you'll like her cooking.

.....²⁴..... you in August.

With love,

Sunee

17. a. Dear sir
 b. With love
 c. From Sunee
 d. Dear Barbara
18. a. I please very much
 b. I have pleasure
 c. I'm very pleased
 d. I'm so pleasing

19. a. spend your holidays
b. spends your weekend
c. spent your holidays
d. spending your weekend
20. a. Have a nice time
b. Having a nice time
c. It'll be nice
d. It's being nice
21. a. I hope to see you
b. I think to see you
c. I love to see you
d. I think that I see you
22. a. It's an intersting thing
b. It has many interesting things
c. There are many interesting things
d. There has many interesting things
23. a. I'd like you
b. I like you
c. I'd want you
d. I want you
24. a. I would like to see
b. I want to see
c. I'm thinking to see
d. I'm looking forward to seeing

Dear Janet and Terry,

Congratulations on the occasion of your
wedding anniversary! We ²⁵

.....²⁶
.....,

Jean and Edward

25. a. want you to have happiness always
b. want you to get happiness always
c. wish you to had happiness always
d. wish you happiness always
26. a. Good-bye
b. Good luck
c. Take care
d. Sincerely Yours

Dear Gunya,

Many thanks for your lovely gift. It was
just what I wanted ²⁷ ! We
expect to see you next month.

.....²⁸
..... to your family.

With lots of love,

Jane

27. a. How very good of you
b. How very kind of you
c. How very thoughtful of you
d. How wonderful of you
28. a. Give my happiness
b. Send my hope
c. Please send my good wishes
d. Please give my regards

Dear Prasert,

I ²⁹ on June 2, 1987. The party
will be at my house from 6.00 - 9.00 p.m. All
our classmates will come. We shall ³⁰
together. Please come.

See you soon,

Your affectionately,

Wanchai

29. a. would like inviting you to my birthday
b. would like to invite you to my birthday
c. want you to come to my birthday
d. want you to go to my birthday
30. a. have a good time
b. have a better time
c. have a cheerful time
d. have an enjoyable time

Dear Suda,

I am very sorry to hear of your illness.

I hope you will ³¹.....soon.

.....³².....

Yours sincerely,

Somsri

31. a. get well
 b. get good health
 c. have good condition
 d. have strong health
32. a. Keep yourself
 b. Save yourself
 c. Please look for yourself
 d. Please look after yourself

Dear Nancy,

This is to wish you many happy returns of
 the day on your birthday. Liz and Peter also send
 their ³³.....

Your affectionately,

Christina

33. a. good wishes
b. best wishes
c. good hope
d. best hope

34 Soi Chompol

Lardprao Road

Bandkok 10900

June 4, 1987

³⁴
.....,

.....³⁵..... to be absent from the English class on Friday,
June 5, ? My eldest brother is returning from America on that day,
and I would like to accompany my mother to the airport to meet him.

I shall be back to class on the following day.

Your sincerely,

Prasit Prangunpai

34. a. Sir
b. Dear sir
c. My dear Nitaya
d. Dear Mrs. Nitaya Mesuk
35. a. Can I have your permission
b. May I have your permission
c. I want your permission
d. I would like to have your permission

94 Maharach Road

Bangkok

March 3, 1987

The Personnel Manager

I.B.M. (Thailand) Co. Ltd.

1 Silom Road

Bangkok

.....³⁶.....

I saw an advertisement in last Tuesday's issue of the Nation Review stating that you ³⁷..... a secretary ³⁸..... this position.

I am Thai, nineteen years old and am now studying at the Krungtap Commercial College. I shall receive my certificate in April. I can type in Thai and English. I am good in English an fairly good in Japanese.

I am free to come for an interview on any day except Mondays.

The Directory of my college, Mr. Jim Garvin, and my tutor, Mr. Perter Brooks have kindly agreed to send ³⁹..... about me if you require it.

.....⁴⁰.....

Miss tida Sandee

36. a. Dear Sir
- b. Dear the manager
- c. Dear the personnel manager
- d. Both b and c

37. a. receive
b. require
c. return
d. review
38. a. I would like to apply for
b. I could apply for
c. I want to apply in
d. I can apply in
39. a. details
b. form
c. information
d. news
40. a. Yours sincerely
b. Yours affectionately
c. See you soon
d. With love from me

แบบสอบถามวัดแรงจูงใจในการ เรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

1. แบบสอบถามฉบับนี้ถามเกี่ยวกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ ขอให้นักเรียนอ่านและพิจารณาข้อความแต่ละข้อว่า พฤติกรรมและความรู้สึกในแต่ละข้อนั้นตรงกับความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนมากน้อยเพียงใด สิ่งสำคัญที่สุดคือขอให้นักเรียนตอบให้ตรงกับความเป็นจริงของนักเรียนมากที่สุด

2. วิธีตอบแบบสอบถามในข้อหนึ่ง ๆ จะมีช่องว่างให้นักเรียนเลือกตอบ 5 ช่อง คือ มากอย่างยิ่ง มาก ปานกลาง น้อย และน้อยอย่างยิ่ง ให้นักเรียนอ่านข้อความแต่ละข้ออย่างละเอียดก่อน เมื่อคิดว่าจะตอบในช่องใดก็ให้ทำเครื่องหมายให้ตรงกับช่องนั้น ๆ

3. การตอบแบบสอบถามฉบับนี้ไม่มีผลต่อคะแนนการเรียนของนักเรียนแต่ประการใด นักเรียนเมื่ออิสระในการตอบอย่างเต็มที่ คำตอบของนักเรียนจะมีประโยชน์และมีความหมายมากที่สุดก็ต่อเมื่อนักเรียนตอบตรงกับความเป็นจริงมากที่สุด

ตัวอย่าง

ความรู้สึกหรือการกระทำ ข้อความ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
(๐) เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่นแล้ว ข้าพเจ้าเอาใจใส่ วิชาภาษาอังกฤษ		✓			

คำอธิบาย

จากตัวอย่างข้อ (๐) แสดงว่า ข้อความที่ให้แสดงความรู้สึกเมื่อเปรียบเทียบกับวิชาภาษาอังกฤษกับวิชาอื่น ๆ แล้ว นักเรียนต้องการตอบว่า เอาใจใส่วิชาภาษาอังกฤษมาก

ข้อความ ความรู้สึกรู้สึกหรือการกระทำ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
10. เมื่อได้พบปะสนทนากับบุคคลที่เก่ง ภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าเกิด ความประทับใจ					
11. ในชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามัก จะหลีกเลี่ยงการตอบคำถามของครู					
12. เมื่อถึงชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพเจ้า มักแกล้งเข้าห้องเรียนสาย ๆ					
13. ข้าพเจ้าใช้เวลาในการพบทวนวิชา ภาษาอังกฤษน้อยกว่าวิชาอื่น ๆ เพราะไม่ชอบ					
14. ข้าพเจ้าจะฝึกฝนตนเองในด้าน ภาษาอังกฤษโดยสม่ำเสมอ แม้ว่าจะจบจากโรงเรียนนี้ไปแล้ว					
15. ถ้ามีโอกาสเรียนพิเศษข้าพเจ้าจะ เรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม					
16. ข้าพเจ้าพยายามฝึกฝนภาษาอังกฤษอยู่ เสมอ เพราะรู้ว่าจะเป็นประโยชน์ ต่อการศึกษาในชั้นสูงต่อไป และ เป็นประโยชน์ต่อการทำงานใน อนาคต					

ข้อความ ความรู้สึกรู้สึกหรือการกระทำ	มาก อย่างยิ่ง	มาก	ปาน กลาง	น้อย	น้อย อย่างยิ่ง
23. การที่ได้ทำกิจกรรมก่อนที่จะลงมือเขียน ภาษาอังกฤษ เช่นการอภิปราย สทนา และสัมภาษณ์ซึ่งกันและกัน ช่วยทำให้ การเขียนภาษาอังกฤษของข้าพเจ้า ดีขึ้น					
24. เมื่อข้าพเจ้ามีเวลาดว่าง ข้าพเจ้า มักฝึกเขียนภาษาอังกฤษด้วยตนเอง อยู่บ่อยครั้ง					
25. การเรียนวิชา อ 061 (ทักษะ เขียน 1) ทำให้ข้าพเจ้ามีความ กระตือรือร้นทางภาษาอังกฤษอย่าง ไม่เคยเป็นมาก่อน					

แบบทดสอบวัดความรู้สึกรู้สึกหรือการกระทำบางอย่างของนักเรียนภาษาอังกฤษ

คำชี้แจง

แบบทดสอบนี้ต้องการถามความรู้สึกหรือการกระทำบางอย่างของนักเรียนอย่างแท้จริง ในเรื่องการเรียนภาษาอังกฤษ โดยจะมีข้อความให้นักเรียนอ่านแล้วพิจารณาว่าข้อความนั้นตรงตามความรู้สึกหรือการกระทำของนักเรียนหรือไม่ ดังนั้นคำตอบของนักเรียนจะไม่มีผิดหรือถูก เพราะแต่ละคนย่อมมีความรู้สึกหรือการกระทำที่ไม่เหมือนกันได้ ขอให้นักเรียนตอบตรงสภาพเป็นจริงของตนเองให้มากที่สุด แบบทดสอบมีจำนวน 20 ข้อ นักเรียนมีเวลาทำแบบทดสอบ 15 นาที ให้นักเรียนอ่านแต่ละข้อความ แล้วทำเครื่องหมาย (✓) ลงในช่อง "ใช่" หรือ "ไม่ใช่"

ถ้าชี้ถูกลงในช่อง "ใช่" แสดงว่าตรงกับความเป็นจริงที่นักเรียนประสบอยู่

ถ้าชี้ถูกลงในช่อง "ไม่ใช่" แสดงว่าไม่ตรงกับความเป็นจริงที่นักเรียนประสบอยู่

ตัวอย่าง

ข้อ	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
(๐)	วิชาภาษาอังกฤษเรียนง่ายมาก	✓	
(๐๐)	ภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่ากลัว		✓

ข้อ (๐) นักเรียนตอบว่าใช่ หมายความว่า นักเรียนรู้สึกว่วิชาภาษาอังกฤษเรียนง่ายมาก

ข้อ (๐๐) นักเรียนตอบว่าไม่ใช่ หมายความว่า นักเรียนไม่เคยคิดว่าภาษาอังกฤษเป็นวิชาที่น่ากลัว

ข้อ	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
1.	ในชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามักไม่สนใจฟังครู เพราะกลัวครูเรียกให้ตอบคำถาม		
2.	ในชั่วโมงภาษาอังกฤษข้าพเจ้ารู้สึกอายเมื่อต้อง ออกไปทำกิจกรรมหน้าชั้น		
3.	การสอนภาษาอังกฤษของครูในแต่ละคาบ ทำให้ ข้าพเจ้าต้องครุ่นคิดและเอาจริง เอาจังกับ การเรียนมาก		
4.	เมื่อเขียนหรือพูดภาษาอังกฤษผิดหน้าครูและเพื่อน ข้าพเจ้ารู้สึกอาย และจะเก็บเอาไปคิดบ่อย ๆ		
5.	ขณะกำลังเรียนภาษาอังกฤษข้าพเจ้ามักเกิดอาการ เบื่อ คูลงพักบ่อย ๆ รอคอยเวลาเลิกเรียน		
6.	ขณะเรียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าเคยมีอาการ เวียนศีรษะบ่อยครั้ง		
7.	ข้าพเจ้ากลัวว่าจะเรียนภาษาอังกฤษสู้เพื่อน ๆ ไม่ได้		
8.	ข้าพเจ้ารู้สึกว่าตนเองเรียนภาษาอังกฤษไม่รู้เรื่อง		
9.	เนื่องจากข้าพเจ้าเรียนภาษาอังกฤษไม่เก่ง เหมือนคนอื่น จึงรู้สึกท้อแท้สิ้นหวังกับการเรียน วิชานี้มาก		
10.	เมื่อชั่วโมงภาษาอังกฤษใกล้เข้ามา ข้าพเจ้ารู้สึก ตื่นเต้นใจคอไม่เป็นปกติ		
11.	เมื่อมีข้อสงสัยเกี่ยวกับวิชาภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้า ไม่กล้าถามครู		

ข้อ	ข้อความ	ใช่	ไม่ใช่
12.	ข้าพเจ้าไม่ชอบให้ใครวิพากษ์วิจารณ์ตัวข้าพเจ้า เกี่ยวกับการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ		
13.	วิธีสอนภาษาอังกฤษของครู เพิ่มความตึงเครียด ในการเรียนแก่ข้าพเจ้าน่าขึ้น		
14.	ข้าพเจ้ามีความมั่นใจต่อการเรียนภาษาอังกฤษมาก		
15.	เมื่อเปรียบเทียบกับวิชาอื่น ๆ ข้าพเจ้ากลัว วิชาภาษาอังกฤษมากที่สุด		
16.	วิธีสอนภาษาอังกฤษของครู ทำให้ข้าพเจ้าเรียน ภาษาอังกฤษด้วยความสบายใจ		
17.	บ่อยครั้งที่ทำการบ้านภาษาอังกฤษไม่ค่อยถูก ทำให้ รู้สึกว่าย่ำเรียนวิชานี้ไม่ไหวแน่		
18.	คราวใดที่ครูให้เขียนภาษาอังกฤษเป็นรายบุคคล ข้าพเจ้ารู้สึกตึงเครียด และ ไม่ค่อยมีความมั่นใจ ในการเขียน		
19.	ถ้ามีเสียงรบกวนในขณะที่กำลังเขียนภาษาอังกฤษ ข้าพเจ้าจะคิดไม่ออก งานเขียนของข้าพเจ้าจะ ล้มเหลว		
20.	เวลาเขียนภาษาอังกฤษ สมองข้าพเจ้าแน่นที่คิด อะไรไม่ค่อยออก		

ภาคผนวก ข

การวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง 11 คะแนนการทดสอบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ

เลขที่	กลุ่มที่	Cova- riate (30)	ความสามารถ ในการเขียน ภาษาอังกฤษ		แรงจูงใจ ในการเรียน ภาษาอังกฤษ		ความวิตกกังวล ในการเรียน ภาษาอังกฤษ	
			Pre- test (40)	Post- test (40)	Pre- test (125)	Post- test (125)	Pre- test (20)	Post- test (20)
01	1	24	16	30	105	120	14	19
02	1	21	14	29	100	113	14	19
03	1	22	10	28	73	95	13	17
04	1	16	16	27	85	94	8	16
05	1	21	16	26	82	95	15	19
06	1	20	12	24	85	97	16	19
07	1	21	13	22	64	80	3	10
08	1	12	10	22	70	90	9	15
09	1	22	9	22	90	105	13	17
10	1	14	14	22	72	89	11	18
11	1	11	11	22	71	81	8	14
12	1	21	11	21	70	89	12	16
13	1	16	6	21	79	86	6	13
14	1	19	9	20	106	117	10	19
15	1	18	10	20	80	95	14	17
16	1	17	7	19	99	110	14	19

ตาราง 11 (ต่อ)

เลขที่	กลุ่มที่	Cova- riate (30)	ความสามารถ ในการเขียน ภาษาอังกฤษ		แรงจูงใจ ในการเรียน ภาษาอังกฤษ		ความวิตกกังวล ในการเรียน ภาษาอังกฤษ	
			Pre- test (40)	Post- test (40)	Pre- test (125)	Post- test (125)	Pre- test (20)	Post- test (20)
17	1	16	10	19	64	86	8	13
18	1	16	10	19	75	89	11	18
19	1	16	9	19	86	112	10	15
20	1	15	9	19	81	99	7	12
21	1	18	8	18	89	109	11	16
22	1	15	6	18	109	119	14	18
23	1	19	7	18	101	114	15	19
24	1	21	9	18	73	91	11	15
25	1	15	6	17	83	96	7	16
26	1	21	7	17	94	108	13	19
27	1	18	5	17	86	108	10	19
28	1	20	9	16	78	94	8	15
29	1	17	8	16	80	92	6	12
30	1	16	9	16	96	106	11	16
31	2	21	10	32	105	119	12	19
32	2	23	16	27	85	97	15	19
33	2	23	13	26	105	124	13	19

ตาราง 11 (ต่อ)

เลขที่	กลุ่มที่	Covariate (30)	ความสามารถ ในการเขียน ภาษาอังกฤษ		แรงจูงใจ ในการเรียน ภาษาอังกฤษ		ความวิตกกังวล ในการเรียน ภาษาอังกฤษ	
			Pre- test (40)	Post- test (40)	Pre- test (125)	Post- test (125)	Pre- test (20)	Post- test (20)
34	2	21	7	23	86	107	14	18
35	2	18	11	23	87	105	10	19
36	2	19	8	23	65	89	9	17
37	2	18	15	22	78	88	5	10
38	2	24	8	21	77	98	10	16
39	2	14	9	21	90	100	13	18
40	2	19	6	21	83	93	8	15
41	2	23	10	21	80	91	7	12
42	2	20	8	21	80	93	11	16
43	2	21	9	21	90	108	13	18
44	2	16	8	20	86	115	12	19
45	2	16	9	20	76	81	7	12
46	2	17	5	19	73	85	10	16
47	2	16	10	19	78	99	13	17
48	2	16	10	19	66	80	10	16
49	2	18	9	19	118	123	13	19
50	2	18	10	18	80	91	5	13
51	2	15	8	18	65	72	7	16

ตาราง 11 (ต่อ)

เลขที่	กลุ่มที่	Cova- riate (30)	ความสามารถ ในการเขียน ภาษาอังกฤษ		แรงจูงใจ ในการเรียน ภาษาอังกฤษ		ความวิตกกังวล ในการเรียน ภาษาอังกฤษ	
			Pre- test (40)	Post- test (40)	Pre- test (125)	Post- test (125)	Pre- test (20)	Post- test (20)
52	2	23	9	18	81	92	7	18
53	2	14	11	18	100	115	7	17
54	2	21	10	18	75	87	8	14
55	2	19	7	17	87	102	14	17
56	2	19	10	17	89	98	8	16
57	2	23	9	17	76	88	13	18
58	2	17	6	16	95	114	9	12
59	2	20	8	16	89	99	9	16
60	2	19	5	15	81	87	8	13
61	3	17	14	20	94	100	14	16
62	3	24	9	20	99	99	17	19
63	3	18	12	19	87	91	13	13
64	3	21	11	18	93	95	12	14
65	3	20	13	18	83	95	13	17
66	3	21	13	18	67	74	5	7
67	3	18	9	17	101	101	17	18
68	3	18	10	17	65	68	7	11

ตาราง 11 (ต่อ)

เลขที่	กลุ่มที่	Cova- riate (30)	ความสามารถ ในการเขียน ภาษาอังกฤษ		แรงจูงใจ ในการเรียน ภาษาอังกฤษ		ความวิตกกังวล ในการเรียน ภาษาอังกฤษ	
			Pre- test (40)	Post- test (40)	Pre- test (125)	Post- test (125)	Pre- test (20)	Post- test (20)
69	3	24	9	17	97	102	15	19
70	3	17	8	17	94	97	16	17
71	3	22	8	16	72	73	5	9
72	3	15	9	16	95	96	9	13
73	3	17	9	16	107	111	9	11
74	3	19	13	16	72	76	6	8
75	3	18	11	16	86	90	7	10
76	3	22	13	16	85	87	11	13
77	3	18	12	16	75	79	9	13
78	3	17	16	16	92	94	11	17
79	3	14	10	15	61	70	7	10
80	3	15	8	15	84	85	8	9
81	3	14	5	14	83	85	11	13
82	3	24	10	14	82	90	9	9
83	3	18	9	14	80	82	17	18
84	3	20	8	13	97	97	12	12

ตาราง 11 (ต่อ)

เลขที่	กลุ่มที่	Cova- riate (30)	ความสามารถ ในการเขียน ภาษาอังกฤษ		แรงจูงใจ ในการเรียน ภาษาอังกฤษ		ความวิตกกังวล ในการเรียน ภาษาอังกฤษ	
			Pre- test (40)	Post- test (40)	Pre- test (125)	Post- test (125)	Pre- test (20)	Post- test (20)
85	3	13	11	11	72	76	8	9
86	3	19	9	11	99	101	6	11
87	3	15	9	10	74	83	5	6
88	3	21	9	9	99	99	13	14
89	3	19	5	8	81	87	12	14
90	3	15	5	6	72	75	12	12

ตาราง 12 ค่าความยากง่าย (p) และค่าอำนาจจำแนก (r) ของแบบทดสอบ
วัดความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ จำนวน 40 ข้อ

ข้อที่	p	r	ข้อที่	p	r
1	.34	.57	21	.57	.39
2	.57	.29	22	.40	.34
3	.73	.46	23	.40	.25
4	.41	.66	24	.23	.38
5	.64	.73	25	.36	.26
6	.75	.59	26	.33	.24
7	.64	.26	27	.29	.53
8	.53	.56	28	.25	.31
9	.55	.44	29	.45	.35
10	.55	.44	30	.42	.26
11	.55	.34	31	.36	.26
12	.50	.52	32	.45	.44
13	.56	.62	33	.28	.26
14	.52	.48	34	.40	.34
15	.64	.60	35	.45	.25
16	.45	.25	36	.49	.43
17	.64	.26	37	.41	.58
18	.52	.38	38	.55	.34
19	.55	.34	39	.47	.39
20	.30	.39	40	.60	.24

หาค่าความเชื่อมั่นจากสูตร KR - 20

$$r_{tt} = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum pq}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ

$$n = 40$$

$$\sum pq = 9.29$$

$$s_t^2 = 63.38$$

$$r_{tt} = \frac{40}{40-1} \left\{ 1 - \frac{9.29}{63.38} \right\}$$

$$= 1.03 \times 0.86$$

$$= .89$$

ตาราง 13 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบสอบถามวัดแรงงุใจในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
1	15.44	14	3.69
2	7.67	15	4.13
3	4.68	16	3.13
4	4.57	17	4.18
5	3.28	18	4.69
6	3.70	19	2.70
7	4.44	20	4.50
8	8.33	21	4.21
9	5.96	22	8.24
10	3.09	23	3.24
11	5.57	24	2.65
12	3.45	25	5.37
13	2.86		

หาค่าความเชื่อมั่นจากสูตร α - Coefficient

$$\alpha = \frac{n}{n-1} \left\{ 1 - \frac{\sum s_i^2}{s_t^2} \right\}$$

เมื่อ $n = 25$, $\sum s_i^2 = 30.02$, $s_t^2 = 304.63$

$$\alpha = \frac{25}{25-1} \left\{ 1 - \frac{30.02}{304.63} \right\}$$

$$= .94$$

ตาราง 14 ค่าอำนาจจำแนก (t) ของแบบทดสอบวัดความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ

ข้อที่	ค่า t	ข้อที่	ค่า t
1	5.58	11	5.58
2	2.78	12	3.14
3	2.78	13	3.14
4	3.57	14	3.25
5	2.93	15	6.54
6	3.75	16	6.00
7	2.61	17	4.69
8	7.80	18	5.58
9	9.22	19	3.93
10	3.38	20	4.67

หาค่าความเชื่อมั่นจากสูตร

$$r_{tt} = \frac{2r_{\frac{1}{2}, \frac{1}{2}}}{1 + r_{\frac{1}{2}, \frac{1}{2}}}$$

เมื่อ $r_{\frac{1}{2}, \frac{1}{2}} = .85$

$$r_{tt} = \frac{2(.85)}{1 + .85}$$

$$= .92$$

ภาคผนวก ค

1. แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 1
แผนการสอนวิชาทักษะเขียน 1 (อ 061)
โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร
จำนวน 12 คาบ คาบละ 50 นาที
2. แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 2
แผนการสอนวิชาทักษะเขียน 1 (อ 061)
โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ
จำนวน 12 คาบ คาบละ 50 นาที
3. แผนการสอนของกลุ่มควบคุม
แผนการสอนวิชาทักษะเขียน 1 (อ 061)
โดยใช้วิธีสอนตามคู่มือครู
จำนวน 12 คาบ คาบละ 50 นาที

แผนการสอนของกลุ่มทดลองที่ 1

โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร

แผนการสอนที่ 1
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Hobbies

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนประโยคง่าย ๆ และข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับงานอดิเรก (Hobbies) ได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 2
บทที่ 1 หน้า 14 - 16 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

Reporting and asking for personal hobbies

2. คำศัพท์

hobby, collect, collection, coin, photograph, photography,
scrap-book, magazine

3. ส่วนวน

Collecting stamps, collecting coins, in his free time,
interesting pictures, to take photographs, to keep photographs in an
album

4. โครงสร้างไวยากรณ์

4.1 Present Simple Tense

4.2 Gerund หรือ V. + ing เช่น His hobby is collecting stamps.

4.3 Subj. (เอกพจน์รูปที่ 3) + V. เข็ม s เช่น Udom takes photographs.

4.4 Subj. + like (ชอบ) + to + V₁ (Infinitive) + ...

สื่อการสอน

1. เทปบทสนทนา
2. แผนภูมิ
3. หนังสือแบบเรียน
4. Handouts

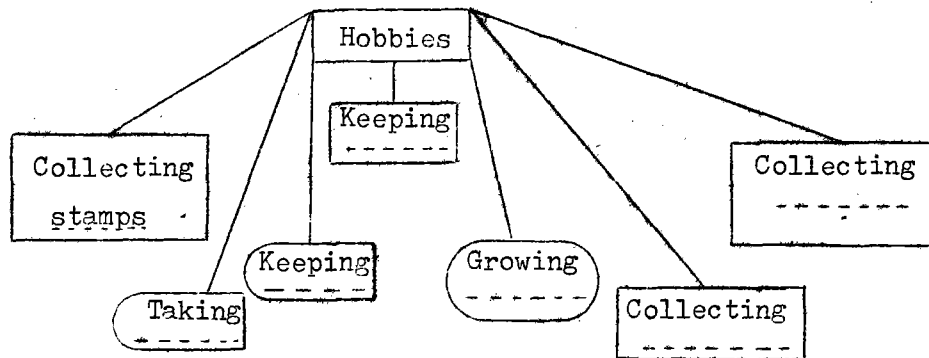
กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียน แล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการตั้งคำถาม ๆ นักเรียนว่า What would you like to do in your free time ? นักเรียนอาจจะตอบว่า "I go fishing.", "I play badminton.", "I go shopping.", "I take photographs." หรืออื่น ๆ เมื่อได้คำตอบในทำนองนี้ ครูจะสรุปว่ากิจกรรมที่นักเรียนทำบ่อย ๆ ในเวลาว่างเหล่านี้ เรียกว่างานอดิเรก (Hobbies) และบอกให้นักเรียนทราบว่า นักเรียนจะต้องฝึกเขียนเกี่ยวกับเรื่องงานอดิเรก หลังจากนั้นครูจะอธิบายขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมการเรียนรู้การสอน และการประเมินผล

2. ครูเปิดเทปบทสนทนาเกี่ยวกับงานอดิเรกให้นักเรียนฟัง 1 เทียบ แล้วแจกบทสนทนาที่ถอดข้อความมาจากเทป ให้นักเรียนจับคู่เพื่อฝึกสนทนากัน หลังจากนั้นครูจะเปิดเทปให้นักเรียนฟังบทสนทนาเดิมอีก 1 เทียบ

3. ให้นักเรียนแต่ละคนอ่านข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานอดิเรกของบุคคลต่าง ๆ ในหนังสือแบบเรียนหน้า 14 - 15 และเมื่ออ่านเสร็จแล้ว ครูจะเปิดโอกาสให้นักเรียนถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ส่วนวน หรือสิ่งอื่น ๆ ที่นักเรียนยังไม่เข้าใจเกี่ยวกับข้อความที่อ่าน

4. ครูนำแผนภูมิดังภาพ :

คิดไว้บนกระดานคำหน้าชั้นเรียน ให้นักเรียนช่วยกันบอกชนิดของงานอดิเรก ครูเขียนลงบนแผนภูมิ

5. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่ ให้นักเรียนแต่ละคู่สัมภาษณ์ซึ่งกันและกันเกี่ยวกับงานอดิเรก โดยครูแนะนำคำถามให้นักเรียน เช่น "What do you like to do in your free time ?" "Do you have any hobbies ?" "What are your hobbies ?" ในขณะที่นักเรียนสัมภาษณ์กัน ให้นักเรียนจดข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เอาไว้ด้วย

6. ให้นักเรียนเขียนข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ เป็นข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับงานอดิเรกของผู้ถูกสัมภาษณ์ เช่น Nipa's hobby is collecting stamps. She collects stamps in her free time. She keeps stamps in her stamp-book.

7. ครูหานักเรียนอาสาสมัคร 2 - 3 คน ออกมารายงานหน้าชั้นโดยใช้ข้อมูลที่เขียนไว้เป็นแนวทาง

8. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 2 - 3 คน มาแสดงหน้าชั้น โดยให้นักเรียนเขียนบนกระดานคำ ครูและนักเรียนช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่องและวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

9. ครูรวบรวมผลงานเขียนของนักเรียนไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

10. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียนข้อ III หน้า 15 และให้นักเรียนสัมภาษณ์เกี่ยวกับงานอดิเรกของบุคคลใดบุคคลหนึ่งในครอบครัว แล้วเขียนเป็นรายงานสั้น ๆ ประมาณ 4 - 5 บรรทัดมาส่งครู

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียนรู้
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 2
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ ๐61)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Interests

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนสามารถเขียนประโยคง่าย ๆ และข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับความสนใจ (Interests) ได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 2
บทที่ 2 หน้า 17 - 20 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

Talking and describing about personal interests

2. คำศัพท์

entertainment, interest, classical music, pop music, opera, concert

3. สำนวน

to be interested in, to listen to

4. โครงสร้างไวยากรณ์

4.1 Present Simple Tense

4.2 Subj. + like + to + V₁ (infinitive) + ...

4.3 Subj. + love + to + V₁ (infinitive) + ...

สื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. หนังสือแบบเรียน
3. กระดาษแผ่นใหญ่

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูนำภาพที่แสดงถึงความสนใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ มาให้นักเรียนดู เช่น ภาพคนตีเทนนิส ภาพคนกำลังตกปลา ภาพคนร้องเพลง ฯลฯ ขณะที่นักเรียนดูภาพครูจะถามว่าคนในภาพกำลังทำอะไร ("What is he/she doing?") นักเรียนตอบคำถามครูว่า "He is playing Tennis." หรือ "She is singing." หรือ "He is fishing." ครูจะอธิบายเสริมว่า "He likes to play Tennis." หรือ "She is interested in pop music." หรืออื่น ๆ แล้วครูสรุปว่า จะสอนให้นักเรียนเขียนเรื่องความสนใจของบุคคลดังตัวอย่างที่นักเรียนเห็นในภาพ หลังจากนั้นครูจะอธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรมและการประเมินผล
2. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษาแผนภูมิและข้อความที่เกี่ยวข้องกับความสนใจของบุคคลในกรอบครีว Adamson ในหนังสือแบบเรียนหน้า 17 - 18
3. ครูตั้งคำถาม ๆ นักเรียนแต่ละกลุ่มเกี่ยวกับข้อความที่อ่าน เพื่อทดสอบความเข้าใจของนักเรียน
4. ครูและนักเรียนช่วยกันสรุปและยกตัวอย่างประโยคที่น่าสนใจจากข้อความที่อ่าน รวมทั้งให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน หรือสิ่งอื่นที่ยังไม่เข้าใจ
5. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนเรื่อง "Our Interest" โดยให้นักเรียนสนทนาซักถามกันภายในกลุ่มว่าแต่ละคนมีความสนใจในเรื่องอะไร แล้วนำข้อมูลของทุกคนในกลุ่มเขียนเป็นข้อความส่งครู โดยเขียนลงในกระดาษแผ่นใหญ่ที่ครูแจกให้กลุ่มละ 1 แผ่น

6. แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่มละ 1 คน ออกมารายงานข้อความที่เขียนหน้าชั้นเรียน
7. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม มาแสดงหน้าชั้น ครูและนักเรียนช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่องและวิพากษ์วิจารณ์งานเขียน
8. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนทุกกลุ่มไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง
9. มอบหมายการบ้าน ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดข้อ III และ IV หน้า 18 - 19

ในหนังสือแบบเรียน

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับวันนี้ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียน เช่น ความสนใจในการอภิปรายภายในกลุ่ม การตอบคำถาม ฯลฯ
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 3
วิชา ทักษะเขียน 1 (061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Appointments

เวลา 2 คาบ (1 ชั่วโมง 40 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนตารางทำงานประจำวันแบบง่าย ๆ ได้แก่ การนัดหมาย (Appointments) ในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น นัดเจรจาธุรกิจ นัดรับประทานอาหาร นัดประชุม ฯลฯ ได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน้าที่ 3 บทที่ 1 หน้า 21 - 24 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

How we plan one's schedule.

2. คำศัพท์

appointment, activities, director, company, secretary, schedule, manager, meeting, wedding, reception, order, designer, hairdresser, chairman, foundation

3. สำนวน

call (โทรศัพท์), see (ให้เข้าพบ), office meeting, dressmaking school, give a lecture on dressmaking, get ready

4. โครงสร้างไวยากรณ์

Future Simple Tense

สื่อการสอน

1. หนังสือแบบเรียน
2. Handouts
3. บัตรประโยค
4. กระดาษแผ่นใหญ่

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูภาพในหนังสือแบบเรียนหน้า 21 ขณะที่นักเรียนดูภาพ ครูถามว่า เลขานุการในภาพกำลังส่งอะไรให้ผู้จัดการ นักเรียนจะตอบว่า ส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้ผู้จัดการ (She's giving him a piece of paper.) ครูจึงสรุปเสริมว่า "This paper is a schedule." แล้วจึงบอกนักเรียนว่าจะสอนให้นักเรียนเขียนบันทึกตารางทำงานประจำวันอย่างที่ได้เห็นในภาพนี้ หลังจากนั้นครูจะอธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรมและการประเมินผล

2. แบ่งนักเรียนในชั้นออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน แล้วแจก ซึ่งเป็นตัวอย่างตารางทำงานประจำวันให้นักเรียนศึกษาร่วมกันภายในกลุ่ม ขณะที่นักเรียนศึกษา ครูจะเปิดโอกาสให้นักเรียนซักถามเกี่ยวกับคำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ ฯลฯ

3. ครูเขียนคำถามใส่บัตรประโยค ดังตัวอย่าง Who will Mr. Williams see at 8.45 ? Where will Mr. Williams go at 18.30? ฯลฯ คำถามในบัตรประโยคเป็นคำถามเกี่ยวกับข้อความในตารางทำงานประจำวัน ที่นักเรียนศึกษาในขั้นที่ 2 ให้นักเรียนตัวแทนกลุ่มที่จะกลุ่มออกมาหน้าชั้นเรียนเลือกบัตรประโยคคนละ 1 บัตร อ่านคำถาม ๆ เพื่อนต่างกลุ่ม ผู้ที่ถูกถามจะต้องตอบคำถามและออกมาเขียนคำตอบบนกระดานดำ พร้อมกับอ่านคำตอบให้เพื่อนฟังด้วย

4. ครูแจก Handout แผ่นที่สองซึ่งเป็นตารางทำงานประจำวันอีกชุดหนึ่งให้นักเรียนจับคู่เพื่อฝึกสนทนาโดยใช้คำถามแบบเดียวกับที่ฝึกในขั้นที่ 3 ตามตอบกัน
5. ให้นักเรียนฝึกเขียนตารางทำงานประจำวัน โดยให้แต่ละกลุ่มศึกษาข้อมูลในรูปข้อความที่กล่าวถึงกิจกรรมของบุคคลที่จะต้องทำในแต่ละวัน (ข้อความอยู่ในหนังสือแบบเรียนหน้า 22 - 23 ตอนที่ 3 แต่ละกลุ่มต้องศึกษาข้อมูลแล้วบันทึกลงตาราง 9 ตามแบบฟอร์มที่นักเรียนศึกษาแล้วในขั้นที่ 2 และ 3 นักเรียนจะเขียนลงในกระดาษแผ่นใหญ่เพื่อนำไปใช้ในขั้นที่ 6
6. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม มาแสดงหน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้และวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน
7. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนทุกกลุ่มไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง
8. ให้นักเรียนทำการบ้านตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียนหน้า 23 ข้อ IV

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน เช่น การแสดงความคิดเห็น การตอบคำถาม ฯลฯ
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 4
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Taking Messages

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนบันทึกข้อความในรูปของบัตร (Office Memo) และในรูปประโยคอย่างง่าย ๆ ได้ถูกต้อง ด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน เนื้อหา

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 3
บทที่ 2 หน้า 25 - 27 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)
How we report messages.
2. คำศัพท์
message, memo (memorandum), discuss, export, matter
3. สำนวน
to take a message, the message was taken by
4. โครงสร้างไวยากรณ์
 - 4.1 There is (was) + n. (Singular) + ...
 - 4.2 ... from + someone + to + someone + ...
 - 4.3 Subj. + Cannot + V₁ + ...

สื่อการสอน

1. หนังสือแบบเรียน
2. เทปบทสนทนา
3. ตัวอย่าง
4. Handouts
5. บัตรคำ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการบอกให้นักเรียนเปิดรูปภาพ (รูปถ่าย) ในหนังสือแบบเรียนหน้า 25 (Open your book to page 25 and look at the picture below) ซึ่งในรูปภาพแสดงถึงเลขานุการคนหนึ่งกำลังเขียนบันทึกข้อความ ขณะสนทนาทางโทรศัพท์ ขณะที่นักเรียนดูรูปภาพ ครูจะตั้งคำถาม ๆ นักเรียนว่า "What is she doing?" นักเรียนจะตอบว่า "She is telephoning." หรือ "She is writing." หรือ "She is taking notes." จากคำตอบของนักเรียนครูจะสรุปว่า ดังนั้นในคาบนี้เราจะเรียนเรื่องการเขียนบันทึกข้อความจากการสนทนาทางโทรศัพท์ หลังจากนั้นครูจะอธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล
2. ให้นักเรียนฟังเทปการสนทนาทางโทรศัพท์ระหว่างเลขานุการกับบุคคลที่โทรศัพท์มาหาผู้จัดการ (เช่น ลูกค้า) นักเรียนจะได้ฟังเทป 2 - 3 เทียะ เสร็จแล้วให้นักเรียนช่วยกันเลาถึงข้อมูลที่ได้ฟัง
3. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่ (Pair Work) แล้วให้ฝึกสนทนากันตามบทที่ครูแจกให้
4. ให้นักเรียนดูตัวอย่างจริงของ Office Memo และการบันทึกข้อความลงในตลอดจนตัวอย่างการใช้ข้อมูลจาก Office Memo มาบันทึกเป็นข้อความสั้น ๆ ในหนังสือแบบเรียนหน้า 25
5. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติ โดยนักเรียนแต่ละคู่ (ซึ่งแบ่งไว้แล้วในขั้นที่ 3) จะสมมติให้คนหนึ่งเป็นเลขานุการ อีกคนหนึ่งเป็นผู้โทรศัพท์มาหาผู้จัดการ ครูจะแจกบัตรคำสั่ง

ซึ่งเป็นบทบาทสมมติให้นักเรียน นักเรียนแสดงบทบาทที่กำหนด โดยผู้แสดงเป็นเลขานุการ จะต้องเขียนบันทึกข้อความจากการสนทนาทางโทรศัพท์ลงใน Office Memo นักเรียนต้องสลับเปลี่ยนกันแสดงบทบาท เมื่อนักเรียนทั้งสองคนบันทึกข้อความไว้ใน Office Memo เรียบร้อยแล้ว ให้ใช้ข้อมูลใน Office Memo เขียนเป็นบันทึกข้อความสั้น ๆ แล้วเปลี่ยนกันอ่าน

6. นักเรียนอาสาสมัคร 1 คน มาแสดงบทบาทสมมติตามข้อ 5 หน้าชั้นเรียน
7. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 คน มาแสดงหน้าชั้นโดยให้นักเรียนเขียนลงบนกระดานคำ ครูและนักเรียนช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง และวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน
8. ครูนำงานเขียนของนักเรียนทุกคนไปตรวจแก้ และประเมินผลอีกครั้งหนึ่ง
9. ให้นักเรียนทำการบ้านตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียนหน้า 26 - 27 ข้อ III

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียน
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 5
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Letters

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้

1. บอกส่วนประกอบที่สำคัญของจดหมายได้ถูกต้อง
2. เขียนจดหมายส่วนตัวได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 4
บทที่ 1 หน้า 28 - 31 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

How we write personal letters.

2. คำศัพท์

personal letter, lay-out, heading, salutation, body,
complimentary closing, signature, pen-friends (pen-pals)

3. ส่วนวน

I'm very pleased, It's very nice, Yours sincerely, Sincerely
yours, Your affectionately, With love

4. โครงสร้างไวยากรณ์

4.1 Subj. + V. to be + looking forward to + Ving + ...

4.2 Subj. + would ('d) like you to + V₁ (infinitive) + ...

สื่อการสอน

1. ตัวอย่างจดหมายส่วนตัว
2. Handouts
3. กระดาษเขียนจดหมายและซองใส่จดหมาย
4. หนังสือแบบเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการตั้งคำถาม ๆ นักเรียนว่า "How do you communicate with someone who lives in a foreign country?" นักเรียนจะตอบว่า "I'll call him." หรือ "I'll write to him." เมื่อได้คำตอบแบบที่ 2 ครูจะเสริมว่า "You can write letters or postcards to him." และบอกนักเรียนว่าในคาบนี้จะได้เรียนการเขียนจดหมายส่วนตัว หลังจากนั้นครูจะอธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล
2. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน แล้วแจกจดหมายส่วนตัวให้นักเรียนดูตัวอย่าง (ตัวอย่างนำมาจากจดหมายในหนังสือแบบเรียน หน้า 29) นักเรียนแต่ละกลุ่มสังเกตส่วนประกอบต่าง ๆ ของจดหมาย หลังจากนั้นนักเรียนภายในกลุ่มจะช่วยกันสรุปว่า ในจดหมายฉบับหนึ่งมีส่วนประกอบที่สำคัญใดบ้าง โดยการเขียนใส่กระดาษแล้วส่งครู
3. ครูนำข้อมูลของแต่ละกลุ่มเขียนบนกระดานดำ แล้วคิดแผนภูมิแสดงโครงสร้างของจดหมายให้นักเรียนดูบนกระดานดำ (ตัวอย่างโครงสร้างของจดหมายดูได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 28) พร้อมกับบอกชื่อส่วนประกอบของจดหมาย เช่น นักเรียนบอกวาทะทักทาย ประทับด้วยคำขึ้นต้น ครูจะบอกให้ทราบว่า "คำขึ้นต้น" ในจดหมาย เรียกว่า "Salutation" เป็นต้น

4. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนจดหมายส่วนตัวกลุ่มละ 1 ฉบับ สมมติให้นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติเป็นเพื่อนที่อยู่ต่างประเทศกัน และต้องการเขียนจดหมายถึงกัน โดยครูแนะนำหัวข้อของจดหมายให้แต่ละกลุ่ม แล้วนักเรียนภายในกลุ่มจะต้องช่วยกันระดมพลังสมอง เพื่อหาเนื้อความที่จะเขียนลงไปในจดหมาย

5. นักเรียนส่งจดหมายที่เขียนเสร็จแล้วไปให้ครู ครูจะแสดงบทบาทคล้ายบุรุษไปรษณีย์นำจดหมายไปส่งให้นักเรียนต่างกลุ่มอ่าน

6. สุ่มจดหมายของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม มาแสดงหน้าชั้น โดยให้นักเรียนเขียนลงบนกระดานคำ ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้และวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

7. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

8. ให้นักเรียนทำการบ้าน ตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียน หน้า 30 ข้อ II

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับวันนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น การอภิปรายกลุ่ม ฯลฯ
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 6
วิชา ทักษะเขียน 1 (061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Informal Letters

เวลา 2 คาบ (1 ชั่วโมง 40 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้วนักเรียนจะสามารถเขียนจดหมายแบบไม่เป็นทางการ (Informal Letters) ในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น แสดงความยินดี ขอบคุณ แสดงความเห็นใจ และแสดงการเชื้อเชิญ ได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 4 บทที่ 2 และ บทที่ 3 หน้า 32 - 37 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ภาษา (Language Function)

How we express congratulations, thanks, sympathy and invitations.

2. คำศัพท์

congratulations, congratulate, graduation, informal, wish
classmate, career, sympathy, engagement, lovely, hospitality, guests,
a tea-spoon set, miss, expect

3. สำนวน

to congratulate you on, Congratulations!, to wish someone
success, to wish someone happiness, to wish someone many happy returns

of the day, on the occasion of, wedding anniversary, graduation day, to send one's best wishes, would love to, it would be very nice to, to accept the invitation, How very thoughtful of you!, to give one's regards to, with regards from, It's just what I wanted, to have a very nice time, to look after yourself, to have a good time, It was sweet of you, to spend the weekend.

สื่อการสอน

1. ตัวอย่างจดหมายชนิดต่าง ๆ ได้แก่ จดหมายแสดงความยินดี จดหมายขอบคุณ จดหมายแสดงความเห็นใจ และจดหมายเชิญ เป็นต้น
2. กระดาษเขียนจดหมาย และซองใส่จดหมาย
3. หนังสือแบบเรียน
4. Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียน แล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการถามนักเรียนว่า "Should you write a letter to thank your friend, if he sent you a birthday card?" นักเรียนจะตอบว่า Yes, I should. ครูจะสรุปว่า ชาวต่างประเทศนิยมเขียนจดหมายในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น แสดงความยินดี ขอบคุณ แสดงความเห็นใจ และเชื้อเชิญ เป็นต้น และในคาบนี้จะสอนให้นักเรียนเขียนจดหมายแบบต่าง ๆ เหล่านี้ หลังจากนั้นครูจะอธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล
2. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน แล้วแจกตัวอย่างจดหมายแบบไม่เป็นทางการ (Informal Letters) ชนิดต่าง ๆ (ตัวอย่างจดหมายนำมาจากหนังสือแบบเรียน หน้า 32 - 37) ได้แก่ จดหมายแสดงความยินดี จดหมายแสดงความขอบคุณ จดหมายแสดงความเห็นใจ และจดหมายเชิญ ให้นักเรียนทุกกลุ่มศึกษา (นักเรียนแต่ละกลุ่มจะได้รับจดหมายทุกประเภทที่กล่าวถึง) ใ้จดหมายแต่ละฉบับจะมีการอธิบายคำศัพท์และ

ส่วนที่ปรากฏในจดหมายเอาไว้ด้วย ในระหว่างที่นักเรียนศึกษากันภายในกลุ่มครูจะคอยให้คำปรึกษาและแนะนำ

3. ครูแจกจดหมายชุดที่สอง ซึ่งเป็นจดหมายประเภทเดียวกับที่แจกให้ดูเป็นตัวอย่าง (ในขั้นที่ 2) แต่เป็นจดหมายที่ไม่สมบูรณ์ เพราะมีคำและข้อความบางตอนขาดหายไป ให้นักเรียนในกลุ่มช่วยกันค้นหาคำและข้อความมาเติม เพื่อให้จดหมายสมบูรณ์ เมื่อนักเรียนทำเสร็จแล้วจะมีการ เผลยคำตอบพร้อมกันทั้งชั้น

4. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนจดหมาย โดยแสดงบทบาทสมมติตามที่ครูกำหนดให้ เช่น กลุ่มที่ 1 เขียนจดหมายอวยพรวันเกิดเพื่อน กลุ่มที่ 2 เขียนจดหมายแสดงความยินดีในโอกาสที่เพื่อนสำเร็จการศึกษา กลุ่มที่ 3 เขียนจดหมายแสดงความเห็นใจที่ได้ทราบถึงการป่วยของเพื่อน กลุ่มที่ 4 เขียนจดหมายแสดงความขอบคุณที่เพื่อนส่งของขวัญมาให้เนื่องในวันเกิด กลุ่มที่ 5 เขียนจดหมายเชิญเพื่อนมาร่วมงานวันเกิด ฯลฯ ครูจะแจกกระดาษเขียนจดหมายและซองใส่จดหมายให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด สำหรับใช้ในการเขียน

5. นักเรียนแลกเปลี่ยนจดหมายกันอ่าน

6. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม มาแสดงหน้าชั้นเรียน โดยให้นักเรียนเขียนจดหมายลงบนกระดานคำ ครูและนักเรียนจะช่วยกันตรวจแก้ และวิพากษ์วิจารณ์

7. ครูนำงานเขียนของนักเรียนไปตรวจและให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

8. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียน
หน้า 33 ข้อ II (b)

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรม เช่น การอภิปรายแสดงความคิดเห็นภายในกลุ่ม ฯลฯ
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 7
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Formal Letters

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนจดหมายติดต่องาน เช่น จดหมายสมัครงาน และจดหมายลาได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 4
บทที่ 4 หน้า 38 - 42 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

1.1 How we write to apply for a job

1.2 How we ask for a leave of absence

2. คำศัพท์

formal, advertisement, Co.Ltd. (Company Limited), require, qualification, graduate, commercial, secretarial, position, type, pleasant, personality, recent, certificate, fairly, interview, director, information, Vacancy

3. สำนวน

educational details, personnel manager, to apply for a job, last Monday's issue, to be good in English, to be free, have kindly agreed to, to be absent from, to ask for permission, to accompany someone, a medical check-up

4. โครงสร้างไวยากรณ์

Subj. + to be able to + V₁ (infinitive) + ...

สื่อการสอน

1. หนังสือแบบเรียน
2. โฆษณารับสมัครงานจากหนังสือพิมพ์รายวันฉบับภาษาอังกฤษ
3. ตัวอย่างจดหมายสมัครงาน และจดหมายลา
4. กระดาษเขียนจดหมาย และซองใส่จดหมาย
- 5 Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่วิธีเรียน ด้วยการบอกให้นักเรียนรู้ว่า จะสอนให้นักเรียนเขียนจดหมายอีก 2 ประเภท ได้แก่ จดหมายสมัครงาน และจดหมายลาหยุดโรงเรียน หลังจากนั้นครูจะชี้แจงขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล
2. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน แจกโฆษณารับสมัครงาน ที่ตัดมาจากหนังสือพิมพ์ (ฉบับภาษาอังกฤษ) ให้นักเรียนกลุ่มละ 1 โฆษณา (ดูตัวอย่าง โฆษณารับสมัครงานได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 38)
3. เมื่อนักเรียนศึกษาโฆษณารับสมัครงานในขั้นที่ 2 เสร็จแล้ว ครูจะแจกตัวอย่างจดหมายสมัครงาน (ที่เขียนขึ้นอย่างสอดคล้องกับโฆษณารับสมัครงาน) ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษา และเมื่อศึกษาเสร็จแล้ว ครูและนักเรียนทั้งชั้นจะร่วมกันสรุปแบบฟอร์มของจดหมายสมัครงาน ตลอดจนทำความเข้าใจเกี่ยวกับคำศัพท์ สำนวน และส่วนสำคัญอื่น ๆ

4. ครูแจกตัวอย่างจดหมายลาหยุดโรงเรียนให้นักเรียนแต่ละกลุ่มศึกษา
เสร็จแล้วครูและนักเรียนจะช่วยกันสรุปแบบฟอร์มของจดหมาย และส่วนสำคัญอื่น ๆ
(ตัวอย่างจดหมายดูได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 41)

5. ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกเขียนจดหมาย 2 ชนิด ที่ศึกษามาแล้วจากขั้นที่
2 - 4 โดยครูจะกำหนดบทบาทสมมติให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม สำหรับจดหมายสมัครงาน
ครูจะเลือกโฆษณารับสมัครงานจากหนังสือพิมพ์มาให้นักเรียนกลุ่มละ 1 โฆษณา ให้นักเรียน
แต่ละกลุ่มสมมติตนเองเป็นผู้ที่ต้องการสมัครงานในตำแหน่งนั้น ๆ แล้วเขียนจดหมายไป
สมัครงาน ส่วนจดหมายลาหยุดโรงเรียนนั้น ทุกกลุ่มจะได้รับสถานการณ์ที่ทำให้นักเรียน
ต้องลาหยุด แต่ละกลุ่มจะต้องสมมติตนเอง เป็นนักเรียนที่ต้องการลาหยุดโรงเรียน แล้ว
เขียนจดหมายลากลุ่มละ 1 ฉบับ

6. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม มาแสดงหน้าชั้น โดยให้นักเรียน
เขียนจดหมายลงบนกระดานคำ ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้ข้อบกพร่องในการเขียน
และร่วมกันวิพากษ์วิจารณ์งานเขียน

7. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนทุกกลุ่มไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

8. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดคำถามคำสั่งในหนังสือ
แบบเรียน หน้า 45 ข้อ ๗

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. การร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่ม
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 8
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Accidents

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนเติมความและเขียนเรียบเรียงประโยคเกี่ยวกับการบาดเจ็บและการปฐมพยาบาลได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 5
บทที่ 1 หน้า 46 - 47 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

How we describe accidents.

2. คำศัพท์

bleed, a bump, a bruise, a wound, a cut, a cast, a bandage,
a bumper, a dent, slip, slippery, skid

3. ส่วนวน

knock one's head against, fall off, bump against, a cut in
one's chin, put a bandage on, a dent in the bumper, the steering wheel,
crash into, his nose was bleeding

4. โครงสร้างไวยากรณ์

- 4.1 Present Simple Tense
- 4.2 Present Continuous Tense
- 4.3 Past Simple Tense
- 4.4 Past Continuous Tense
- 4.5 There is (was) + n. (Singular)

สื่อการสอน

- 1. รูปภาพ
- 2. บัตรคำบรรยายภาพ
- 3. หนังสือแบบเรียน
- 4. Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูรูปภาพในหนังสือแบบเรียน หน้า 46 ซึ่งเป็นภาพเกี่ยวกับการประสบอุบัติเหตุที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บที่ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ขณะที่นักเรียนดูภาพ ครูบอกให้ทราบว่า ในคาบนี้ครูจะสอนให้นักเรียนเขียนอธิบายเกี่ยวกับการประสบอุบัติเหตุที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บดังภาพเหล่านี้ หลังจากนั้นครูจะชี้แจงขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล

2. แบ่งนักเรียนในชั้นออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 6 คน นักเรียนแต่ละกลุ่มจะได้รับแจกบัตรภาพ 1 ชุด ประกอบด้วยรูปภาพการบาดเจ็บที่เกิดขึ้นบนส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย นอกจากนี้นักเรียนจะได้รับคำบรรยายที่เขียนไว้ในกระดาษแผ่นเล็ก ๆ อีก 1 ชุด (ตัวอย่างรูปภาพและคำบรรยายได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 46) ให้นักเรียนในกลุ่มจับคู่รูปภาพและคำบรรยายที่นักเรียนคิดว่าสอดคล้องกัน เมื่อจัดเสร็จแล้วให้นักเรียนตัวแทนกลุ่มนำรูปภาพมาติดบนกระดานคำพร้อมกับเขียนคำบรรยายที่จับคู่กันไว้ใต้ภาพ หลังจากนั้นครูจะเฉลยให้นักเรียนทราบว่ารูปภาพใดคู่กับคำบรรยายใด

3. ให้นักเรียนนำรูปภาพและคำบรรยายที่ได้รับแจกในชั้นที่ 2 มาใช้ในการสนทนาอีกครั้งหนึ่ง โดยให้นักเรียนในกลุ่มจับคู่สนทนากัน โดยคนหนึ่งจะเป็นผู้ถามว่าเกิดอะไรขึ้นกับคนในภาพ โดยใช้คำถามว่า "What happened to ...?" นักเรียนผู้ถามต้องรูปภาพให้เพื่อนผู้ตอบดูขณะที่ถามคำถามด้วย นักเรียนผู้ตอบอาศัยคำบรรยายภาพที่ได้รับแจกไปช่วยในการตอบ แต่จะต้องแต่งเติมให้เป็นประโยค เพราะในคำบรรยายบอกแต่เพียงอาการบาดเจ็บของคนในภาพเท่านั้น หากนักเรียนแต่งประโยคเองไม่ได้ ครูจะเขียนตัวอย่างประโยคคำตอบไว้บนกระดานคำ แล้วให้นักเรียนเลียนแบบประโยคคำตอบของครู เช่น Lek knocked his head against the door. He got a big... on his head. ช่องว่างที่เว้นไว้ให้นักเรียนสามารถใช้บัตรคำบรรยายช่วยในการเติมคำลงในช่องว่างได้ (ประโยคคำตอบดังตัวอย่างดูได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 46) เมื่อนักเรียนฝึกสนทนากันเสร็จแล้ว ครูจะนำบัตรภาพมาใช้ถามนักเรียนบ้างเพื่อเป็นการตรวจคำตอบให้นักเรียนได้ข้อมูลที่ต้องอีกครึ่งหนึ่ง

4. ครูแจกสถานการณ์เกี่ยวกับการประสูติเหตุให้นักเรียนกลุ่มละ 3 สถานการณ์ ในแต่ละสถานการณ์จะเรียงลำดับของประโยคเอาไว้อย่างสับสน และบางประโยคจะสลับตำแหน่งของคำบางคำเอาไว้ด้วย ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนเรียงประโยคให้ถูกต้อง เมื่อทำเสร็จแล้วจะต้องส่งตัวแทนกลุ่มมาอ่านให้เพื่อนฟังหน้าชั้นเรียน (ตัวอย่างสถานการณ์ดูได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 47 ตอนที่ II)

5. สุ่มผลงานของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม (ผลงานเขียนในชั้นที่ 4) มาแสดงหน้าชั้น โดยให้นักเรียนเขียนลงบนกระดานคำ ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้และวิพากษ์วิจารณ์

6. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

7. ให้นักเรียนทำการบ้าน โดยให้นักเรียนเขียนข้อความสั้น ๆ (2 - 3 ประโยค) เกี่ยวกับการประสูติเหตุของตนเอง ในหัวข้อ "What happened to me ?"

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมกลุ่ม
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 9
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Injuries

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนบรรยายเกี่ยวกับการบาดเจ็บที่เกิดจากความเผลอเรอ เช่น การลื่นล้ม การทำมีดบาด การตกต้นไม้ การถูกหนามเกี่ยว การชนสิ่งของ ตลอดจนการปฐมพยาบาล เช่น การเข้าเฝือก และการตกแตกบาดแผลได้ถูกต้อง ด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 5
บทที่ 2 หน้า 49 - 52

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

How we describe injuries.

2. คำศัพท์

bleed, finally, a bandage, a wound, slip, a bruise,

a cut, peel

3. สำนวน

put a bandage on, clean the wound, stop the bleeding,

dress the wound, get a cut in one's finger, get a cut in one's face,

fall on one's back, fall on one's face

4. โครงสร้างไวยากรณ์

- 4.1 Present Simple Tense
- 4.2 Present Continuous Tense
- 4.3 Past Simple Tense
- 4.4 Past Continuous Tense

สื่อการสอน

- 1. หนังสือแบบเรียน
- 2. รูปภาพ
- 3. กระดาษแผ่นใหญ่สำหรับเขียน
- 4. Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียน แล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูภาพคนถูกมีดบาด ขณะที่นักเรียนดูภาพครูถามนักเรียนว่า "What happens to her?" นักเรียนอาจจะตอบเป็นภาษาไทยว่า "เธอโดนมีดบาด" ครูพูดเป็นประโยคภาษาอังกฤษให้ฟังว่า "She gets a cut in her finger." แล้วครูจึงบอกนักเรียนว่าในคาบนี้ นักเรียนจะได้ฝึกเขียนประโยคเกี่ยวกับการได้รับบาดเจ็บที่เกิดจากความเผลอเรอของผู้ได้รับบาดเจ็บเอง เช่น การลื่นล้ม การทำมีดบาด การตกต้นไม้ การถูกหนามเกี่ยว การชนสิ่งของ ตลอดจนการปฐมพยาบาล เช่น การเข้าเฝือก และการตกแตกแผล หลังจากนั้นครูจะชี้แจงขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล

2. ครูนำภาพคนแสดงท่าทางต่าง ๆ เช่น มีดบาดมือขณะปอกผลไม้ หกล้ม หน้ากระแทก ตกต้นไม้ ถูกหนามเกี่ยว เข้าเฝือก ฯลฯ มาให้นักเรียนดู ครูและนักเรียนช่วยกันบรรยายภาพ ขณะที่บรรยายภาพครูจะให้นักเรียนอาสาสมัครออกมาเขียนประโยคที่ช่วยกันแต่งบนกระดานดำ

3. แบ่งนักเรียนเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน แจกรูปภาพแบบเดียวกับข้อ 2 ให้นักเรียนกลุ่มละ 2 ภาพ ให้นักเรียนฝึกหัดบรรยายภาพกันภายในกลุ่ม หลังจากนั้นให้ส่งตัวแทนกลุ่มออกมาบรรยายภาพให้เพื่อนฟังหน้าชั้น

4. ครูแจกภาพสถานการณ์เกี่ยวกับการบาดเจ็บให้นักเรียนทุกกลุ่ม ๆ ละ 1 สถานการณ์ (ทุกกลุ่มจะได้ภาพเหมือนกัน) ในภาพใหญ่ 1 ภาพจะมีภาพย่อย ๆ 3 ภาพ ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ต่อเนื่องกัน (ตัวอย่างภาพสถานการณ์ได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 51) นักเรียนจะต้องช่วยกันเขียนเรื่องจากภาพ กลุ่มละ 1 เรื่อง ก่อนที่จะให้นักเรียนแต่ละกลุ่มลงมือเขียน ครูและนักเรียนอาจช่วยกันบรรยายภาพก่อนก็ได้ เพื่อให้ นักเรียนเขียนได้ง่ายขึ้น ให้นักเรียนเขียนลงกระดาษแผ่นใหญ่

5. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 2 - 3 กลุ่ม มาแสดงบนกระดานคำหน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้และวิพากษ์วิจารณ์

6. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนทุกกลุ่มไปตรวจแก้และให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

7. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน

หน้า 50 ข้อ II

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น การอภิปรายกลุ่ม การแสดงความคิดเห็น

ฯลฯ

2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 10
วิชา ทักษะเขียน 1 (061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Ailments

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนประโยคคำถามและเขียนตอบคำถามเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วย (Ailments) ได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 6
บทที่ 1 หน้า 53 - 55 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

Asking and reporting about ailments

2. คำศัพท์

a headache, a toothache, a stomach-ache, a backache,
terrible, boil, sore

3. ส่วนวน

what happened to, what's the matter with, what's wrong
with, is coughing a lot, has run in a race, can't turn her head,
turn around

4. โครงสร้างไวยากรณ์

4.1 Present Simple Tense

4.2 Past Simple Tense

สื่อการสอน

1. ฉลาก
2. บัตรภาพ
3. หนังสือแบบเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนคนหนึ่งออกมาหน้าชั้นเรียน แล้วแสดงอาการปวดศีรษะ ครูจะถามนักเรียนทั้งชั้นว่า "What happens to him/her?" นักเรียนอาจจะตอบเป็นภาษาไทยว่า "เขาปวดศีรษะ" ครูจะพูดเป็นภาษาอังกฤษให้ฟังว่า "He/She has a headache." แล้วจึงบอกนักเรียนว่าจะสอนให้นักเรียนเขียนประโยคที่เกี่ยวกับการเจ็บป่วย เช่น อาการปวดศีรษะ ปวดฟัน ปวดท้อง ปวดหลัง เจ็บหู เจ็บตา ฯลฯ หลังจากนั้นครูจะชี้แจงขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล

2. ครูทำฉลากเกี่ยวกับอาการปวด และอาการเจ็บที่เกิดจากการอักเสบชนิดต่าง ๆ ให้นักเรียนอาสาสมัครออกมาจับฉลาก แล้วแสดงท่าทางตามคำสั่งในฉลากที่จับได้ ขณะที่ตัวแทนนักเรียนกำลังแสดงท่าทาง ครูจะสอนให้นักเรียนถามเกี่ยวกับการเจ็บป่วย ได้แก่ "What's wrong with (ชื่อนักเรียน)?" หรือ "What's the matter with _____?" หรือ "What happened to _____?" หรือ "How is _____?" หรือ "Why can't _____ turn around?" ให้นักเรียนเลือกคำถามใดคำถามหนึ่งถามครู ขณะที่เพื่อนกำลังทำท่าทาง ครูจะตอบคำถาม และเขียนคำตอบให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง

3. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่ ครูแจกบัตรภาพให้นักเรียนแต่ละ 1 ชุด (ตัวอย่างภาพคู่ได้ในหนังสือแบบเรียน หน้า 53) บัตรภาพแต่ละชุดประกอบด้วยภาพที่แสดงท่าทางเจ็บป่วย เช่น ปวดศีรษะ ปวดฟัน ปวดท้อง ปวดหลัง เจ็บหู เจ็บตา ฯลฯ ให้นักเรียนผลัดกันถามตอบภายในคู่ และในขณะที่นักเรียนถามตอบกันนั้นนักเรียนจะต้องเขียนบันทึกคำถามคำตอบเอาไว้ด้วย

4. ให้นักเรียนอาสาสมัคร 2 - 3 คู่ ออกมาแสดงการถามตอบเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วยหน้าชั้นเรียน

5. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 2 - 3 คู่ (จากชั้นที่ 3) ออกมาแสดงหน้าชั้น โดยให้นักเรียนเขียนคำถาม-คำตอบลงบนกระดานดำ ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้และวิพากษ์วิจารณ์

6. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนทุกคู่ไปตรวจ ให้คะแนนและประเมินผลอีกครั้งหนึ่ง

7. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 54 ข้อ II และหน้า 55 ข้อ V

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับวันนี้ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียน
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการล่อนของกลุ่มทดลองที่ 2

โดยใช้วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ

แผนการสอนที่ 1
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Hobbies

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนประโยคต่าง ๆ และข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับงานอดิเรก (Hobbies) ได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 2
บทที่ 1 หน้า 14 - 16 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

Reporting and asking for personal hobbies

2. คำศัพท์

hobby, collect, collection, coin, photograph, photography,
scrap-book, magazine

3. สำนวน

collecting stamps, collecting coins, in his free time
interesting pictures, to take photographs, to keep photographs in an album

4. โครงสร้างไวยากรณ์

4.1 Present Simple Tense

4.2 Gerund หรือ V. + ing เช่น His hobby is collecting stamps.

4.3 Subj. (เอกพจน์บุรุษที่ 3) + V. เดิม s เช่น Udom takes photographs.

4.4 Subj. + like (ชอบ) + to + V₁ (Infinitive) + ...

สื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. บัตรคำ
3. หนังสือแบบเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียน แล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการตั้งคำถาม ๆ นักเรียนว่า "What would you like to do in your free time ? " นักเรียนอาจจะตอบว่า "I go fishing." "I play badminton.", "I go shopping.", "I take photographs." หรืออื่น ๆ เมื่อได้คำตอบในทำนองนี้ ครูจะสรุปว่ากิจกรรมที่นักเรียนทำบ่อย ๆ ในเวลาว่างเหล่านี้ เรียกว่างานอดิเรก (Hobbies) แล้วจึงบอกนักเรียนว่าจะสอนให้นักเรียนฝึกเขียนเกี่ยวกับงานอดิเรก หลังจากนั้นครูจะอธิบายขั้นตอนต่าง ๆ ในการทำกิจกรรมการเรียนการสอน และการประเมินผล
2. ครูอธิบายคำศัพท์และสำนวนประกอบภาพและบัตรคำ พร้อมทั้งฝึกให้นักเรียนออกเสียงและครูจะยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำศัพท์และสำนวนนั้น ๆ ให้นักเรียนจดบันทึกลงในสมุด

3. ให้นักเรียนทั้งชั้นอ่านออกเสียงข้อความสั้น ๆ ที่กล่าวถึงงานอดิเรกของบุคคลต่าง ๆ ในหนังสือแบบเรียน หน้า 14 - 15 เมื่อนักเรียนอ่านเสร็จแล้ว ครูจะอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในข้อความที่อ่าน ให้ตัวอย่างประโยคที่แสดงการใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้น ๆ แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดข้อ II และ III หน้า 15 - 16 ในหนังสือแบบเรียน ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัด

4. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่ ให้นักเรียนแต่ละคู่สัมภาษณ์ซึ่งกันและกันเกี่ยวกับงานอดิเรก โดยครูแนะนำคำถามให้นักเรียน เช่น "What do you like to do in your free time ?" "Do you have any hobbies?" "What are your hobbies ? "

ในขณะที่นักเรียนสัมภาษณ์กัน ให้นักเรียนจดข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์เอาไว้ด้วย

5. ให้นักเรียนเขียนข้อมูลที่ได้จากการสัมภาษณ์ เป็นข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับงานอดิเรกของผู้ถูกสัมภาษณ์ เช่น Nipa's hobby is collecting stamps. She collects in her free time. She keeps stamps in her stamp-book.

6. ครูหานักเรียนอาสาสมัคร 2 - 3 คน ออกมารายงานหน้าชั้น โดยใช้ข้อมูลที่เขียนไว้เป็นแนวทาง

7. ครูสุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 2 - 3 คน มาแสดงหน้าชั้น โดยให้นักเรียนเขียนบนกระดานดำ ครูและนักเรียนช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่อง และวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

8. ครูรวบรวมผลงานเขียนของนักเรียนไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

9. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนไปสัมภาษณ์บุคคลใดบุคคลหนึ่งในครอบครัวเกี่ยวกับงานอดิเรกของเขา แล้วเขียนเป็นรายงานสั้น ๆ ประมาณ 4 - 5 บรรทัด มาส่งครู

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียน
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 2
วิชา ทักษะเขียน 1 (061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Interests

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนสามารถเขียนประโยคง่าย ๆ และข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับความสนใจ (Interests) ได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 2
บทที่ 2 หน้า 17 - 20 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)
Talking and describing about personal interests
2. คำศัพท์
entertainment, interest, classical music, pop music, opera, concert
3. สำนวน
to be interested in, to listen to
4. โครงสร้างไวยากรณ์
 - 4.1 Present Simple Tense
 - 4.2 Subj. + like + to + V₁ (infinitive) + ...
 - 4.3 Subj. + love + to + V₁ (infinitive) + ...

สื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. บัตรคำ
3. หนังสือแบบเรียน
4. กระดาษแผ่นใหญ่

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูนำภาพที่แสดงถึงความสนใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ มาให้นักเรียนดู เช่น ภาพคนตีเทนนิส ภาพคนกำลังตกปลา ภาพคนร้องเพลง ฯลฯ ขณะที่นักเรียนดูภาพ ครูจะถามว่าคนในภาพกำลังทำอะไร ("What is he/she doing?") นักเรียนตอบคำถาม ครูว่า "He is playing Tennis." หรือ "She is singing." หรือ "He is fishing." ครูจะอธิบายเสริมว่า "He likes to play Tennis" หรือ "She is interested in pop music." หรืออื่น ๆ แล้วครูสรุปว่าจะสอนให้นักเรียนเขียนเรื่องความสนใจ (Interests) ของบุคคล เช่น ตัวอย่างที่นักเรียนเห็นในภาพ หลังจากนั้นครูจะอธิบาย ขั้นตอนการทำกิจกรรมและการประเมินผล
2. ครูอธิบายคำศัพท์และสำนวนโดยใช้บัตรคำ และการยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำศัพท์และสำนวนนั้น พร้อมกับฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์และสำนวนด้วย
3. อธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ และให้ตัวอย่างประโยคที่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้น
4. ให้นักเรียนอ่านข้อความที่มีคำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนไปในขั้นที่ 1 และ 2 โดยอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น (ข้อความอยู่ในหนังสือแบบเรียน หน้า 17 - 18)
5. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนไป โดยให้นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน ข้อ II และ III หน้า 18 - 19 แล้วมีการเฉลยพร้อมกัน

6. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนเรื่อง "Our Interests" โดยให้นักเรียนสนทนากันภายในกลุ่มว่าแต่ละคนมีความสนใจในเรื่องอะไร แล้วนำข้อมูลของทุกคนในกลุ่มเขียนเป็นข้อความส่งครู โดยเขียนลงในกระดาษแผ่นใหญ่ที่ครูแจกให้กลุ่มละ 1 แผ่น
7. แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนกลุ่มละ 1 คน ออกมารายงานข้อความที่เขียนหน้าชั้นเรียน
8. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม มาแสดงหน้าชั้น ครูและนักเรียนช่วยกันแก้ไขข้อบกพร่องและวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน
9. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนทุกกลุ่มไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง
10. มอบหมายการบ้าน ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัด ข้อ IV หน้า 19 ในหนังสือแบบเรียน

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียน เช่น ความสนใจในการอภิปรายภายในกลุ่ม การตอบคำถาม ฯลฯ
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 3
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ ๐61)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Appointments

เวลา 2 คาบ (1 ชั่วโมง 40 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะต้องสามารถเขียนตารางทำงานประจำวันแบบง่าย ๆ ได้แก่ การนัดหมาย (Appointments) ในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น นัดเจรจาธุรกิจ นัดรับประทานอาหาร นัดประชุม ฯลฯ ได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 3
บทที่ 1 หน้า 21 - 24 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

How we plan one's schedule.

2. คำศัพท์

appointment, activities, director, company, secretary,
schedule, manager, meeting, wedding, reception, order, designer,
hairstylist, chairman, foundation

3. สำนวน

call (โทรศัพท์) see (ให้เข้าพบ) office meeting, dressmaking
school, give a lecture on dressmaking, get ready

4. โครงสร้างไวยากรณ์

Future Simple Tense

สื่อการสอน

1. หนังสือแบบเรียน
2. รูปภาพ
3. บัตรคำ
4. กระดาษแผ่นใหญ่

กิจกรรมการเรียนรู้

1. นำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูภาพในหนังสือแบบเรียนหน้า 21 ขณะที่นักเรียนดูภาพครูถามว่า เลขานุการในภาพกำลังส่งอะไรให้ผู้จัดการ นักเรียนจะตอบว่า ส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้ผู้จัดการ (She gives him a piece of paper) ครูจึงสรุปเสริมว่ากระดาษแผ่นนั้น คือ ตารางนัดหมายประจำวัน แล้วบอกนักเรียนว่าจะสอนให้นักเรียนเขียนบันทึกตารางทำงานประจำวันอย่างที่ได้เห็นในภาพ หลังจากนั้นครูจะอธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรมและการประเมินผล
2. สอนคำศัพท์ และสำนวน ด้วยรูปภาพและบัตรคำ พร้อมทั้งฝึกให้นักเรียนออกเสียงด้วย
3. สอนโครงสร้างไวยากรณ์เรื่อง Future Simple Tense โดยบอกกฎเกณฑ์การใช้ และยกตัวอย่างประโยคให้นักเรียนจดลงสมุด หลังจากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกการใช้ Future Simple Tense (ตัวอย่างแบบฝึกหัดดูได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 21 - 22 ข้อ II)
4. ครูอธิบายวิธีเขียนตารางเวลา โดยการอธิบายประกอบตัวอย่าง (ดูได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 21 ตอนที่ I) เช่น อธิบายเรื่องการเขียนตัวย่อ : Company ย่อเป็น Co., the Narai Hotel ย่อเป็น the Narai เป็นต้น แล้วทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 21 ตอนที่ 3 พร้อมกัน

5. แบ่งนักเรียนในชั้นออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกเขียนตารางทำงานประจำวัน โดยให้นักเรียนศึกษาข้อมูลในรูปของข้อความที่กล่าวถึงการทำงานประจำวันของบุคคลหนึ่ง ในหนังสือแบบเรียนหน้า 22 - 23 ตอนที่ III แล้วบันทึกย่อลงตารางบันทึกตามแบบฟอร์มที่ได้อสอนไปในชั้นที่ 4 โดยนักเรียนจะเขียนตารางทำงานประจำวันลงในกระดาษแผ่นใหญ่

6. นักเรียนทุกกลุ่มนำผลงานมาแสดงหน้าชั้นเรียน และสุมผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม ไว้เพื่อช่วยกันตรวจแก้ และวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

7. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

8. ให้นักเรียนทำการบ้าน ตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียน หน้า 23 ข้อ IV

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับขั้นนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน เช่น การแสดงความคิดเห็น การตอบคำถาม ฯลฯ

2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 4
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Taking Messages

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนจบนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนบันทึกข้อความในรูปแบบของบัตร (Office Memo) และในรูปประโยคอย่างง่าย ๆ ได้ถูกต้อง ด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 3
บทที่ 2 หน้า 25 - 27 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

How we report messages.

2. คำศัพท์

message, memo (memorandum), discuss, export, matter

3. ส่วนวน

to take a message, the message was taken by

4. โครงสร้างไวยากรณ์

4.1 There is (was) + n. (Singular) + ...

4.2 ...from + someone + to someone + ...

4.3 Subj. + cannot + V₁ + ...

สื่อการสอน

1. หนังสือแบบเรียน
2. แผนภูมิ
3. ตัวอย่าง
4. Handouts
5. บัตรคำสั่ง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการบอกให้นักเรียนเปิดดูรูปภาพ (รูปถ่าย) ในหนังสือแบบเรียนหน้า 25 (Open your book to page 25 and look at the picture below) ซึ่งในรูปภาพแสดงถึงเลขานุการกำลังเขียนบันทึกข้อความขณะสนทนาทางโทรศัพท์ ขณะที่นักเรียนดูรูปภาพครูจะตั้งคำถามถามนักเรียนว่า "What is she doing?" นักเรียนจะตอบว่า "She is telephoning" หรือ "She is writing." หรือ "She is taking notes." จากคำตอบของนักเรียนครูจะสรุปว่า ดังนั้นในตอนนี้เราจะเรียนเรื่อง การเขียนบันทึกข้อความจากการสนทนาทางโทรศัพท์ หลังจากนั้นครูจะอธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล

2. สอนคำศัพท์ และสำนวน โดยครูอธิบายความหมายของคำศัพท์และสำนวน พร้อมกับฝึกให้นักเรียนออกเสียงตามครู (ตัวอย่างคำศัพท์และสำนวนอยู่ในหนังสือแบบเรียน หน้า 27)

3. ครูแสดงตัวอย่างการขอข้อความ ประโยค และวลีบางชนิดโดยใช้แผนภูมิให้นักเรียนลอกลงในสมุด เช่น Wednesday 22nd August 1987) เขียนย่อเป็น Wed. Aug. 22. 87/Mr. Bob C. Jones เขียนย่อเป็น Mr. Jones / It is half past ten. เขียนย่อเป็น 10.30 /Mr. Smith cannot come to the meeting on Monday, March 2, 1987 เขียนย่อเป็น Cannot come to the meeting on Mon. Mar. 2. 87.

4. สอนโครงสร้างไวยากรณ์ โดยครูยกตัวอย่างประโยคที่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ต้องการสอนหลาย ๆ ประโยคให้นักเรียนดูบนกระดานคำ แล้วให้นักเรียนช่วยกันสรุปรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์จากประโยคตัวอย่าง

5. ให้นักเรียนดูตัวอย่าง Office Memo และการบันทึกข้อความสั้น ๆ ในหนังสือแบบเรียน หน้า 25 เสร็จแล้วให้นักเรียนแต่ละคนฝึกเขียนเดิมข้อความให้สมบูรณ์ตามแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 26 ตอนที่ II

6. ให้นักเรียนแสดงบทบาทสมมติโดยแบ่งนักเรียนออกเป็นคู่ สมมติให้นักเรียนคนหนึ่งเป็นเลขานุการ นักเรียนอีกคนหนึ่งเป็นผู้โทรศัพท์มาหาผู้จัดการโดยครูแจกบัตรคำสั่งซึ่งกำหนดบทบาทให้นักเรียน นักเรียนแสดงตามบทบาทที่กำหนด โดยผู้แสดงเป็นเลขานุการจะต้องเขียนบันทึกข้อความจากการสนทนาทางโทรศัพท์ลงไว้ใน Office Memo นักเรียนต้องสลับเปลี่ยนกันแสดงบทบาท เมื่อนักเรียนทั้งสองคนบันทึกข้อความไว้ใน Office Memo เรียบร้อยแล้ว ให้ใช้ข้อมูลใน Office Memo มาเขียนเป็นบันทึกข้อความสั้น ๆ แล้วเปลี่ยนกันอ่าน

7. ให้นักเรียนอาสาสมัคร 1 คู่ มาแสดงบทบาทสมมติตามข้อ 6 หน้าชั้นเรียน

8. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 คู่ มาแสดงหน้าชั้นโดยให้นักเรียนเขียนลงบนกระดานคำ ครูและนักเรียนตรวจแก้และวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

9. ครุงานเขียนของนักเรียนทุกคนไปตรวจแก้ และประเมินผลอีกครั้งหนึ่ง

10. ให้นักเรียนทำการบ้าน ตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียน หน้า 26 - 27

ขอ III

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียน
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 5

วิชา ทักษะเขียน 1 (061)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Lettersเวลา 1 คาบ (50 นาที)จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้

1. บอกส่วนประกอบที่สำคัญของจดหมายได้ถูกต้อง
2. เขียนจดหมายส่วนตัวได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 4

บทที่ 1 หน้า 28 - 31 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

How we write personal letters.

2. คำศัพท์

personal letter, lay-out, heading, salutation, body, complimentary closing, signature, pen-friends (pen-pals)

3. ส่วนวน

I'm very pleased, It's very nice, Yours sincerely, Sincerely yours, Your affectionately, With love

4. โครงสร้างไวยากรณ์

4.1 Subj. + V. to be + looking forward to + Ving + ...

4.2 Subj. + would ('d) like you to + V₁ (infinitive) + ...

สื่อการสอน

1. แผนภูมิ
2. ตัวอย่างจดหมายส่วนตัว
3. กระดาษเขียนจดหมาย และซองใส่จดหมาย
4. หนังสือแบบเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการตั้งคำถาม ๆ นักเรียนว่า "How do you communicate with someone who lives in a foreign country ?" นักเรียนจะตอบว่า "I'll call him." หรือ "I'll write to him." เมื่อได้คำตอบแบบที่ 2 ครูจะเสริมว่า "You can write letters or postcards to him" และบอกนักเรียนว่าในคาบนี้จะได้เรียนการเขียนจดหมายส่วนตัว หลังจากนั้นครูจะอธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล
2. สอนคำศัพท์และสำนวน โดยฝึกให้นักเรียนออกเสียง และยกตัวอย่างการใช้คำศัพท์และสำนวนในประโยค เพื่อช่วยให้นักเรียนสามารถเดาความหมายของคำศัพท์และสำนวนได้
3. สอนโครงสร้างไวยากรณ์ โดยการบอกกฎเกณฑ์ และยกตัวอย่างประโยคที่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ดังกล่าว
4. อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับส่วนต่าง ๆ ของจดหมาย โดยใช้แผนภูมิประกอบการอธิบาย (แผนภูมิแสดงแบบฟอร์มในการเขียนจดหมาย)

5. ให้นักเรียนดูตัวอย่างจดหมายส่วนตัวในหนังสือแบบเรียน หน้า 29
อ่านออกเสียงข้อความในจดหมายพร้อมกัน
6. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน ให้นักเรียนเขียนจดหมาย
ส่วนตัวกลุ่มละ 1 ฉบับ นักเรียนแต่ละกลุ่มแสดงบทบาทสมมติเป็นเพื่อนที่อยู่ต่างประเทศกัน
และต้องการเขียนจดหมายถึงกัน (pen-friends) โดยครูแนะนำหัวข้อของจดหมายให้
แต่ละกลุ่ม นักเรียนภายในกลุ่มจะต้องช่วยกันระดมพลังสมองเพื่อหาเนื้อความที่จะเขียนลง
ไปในจดหมาย
7. นักเรียนส่งจดหมายที่เขียนเสร็จแล้วไปให้ครู ครูจะแสดงบทบาทคล้าย
บุรุษไปรษณีย์นำจดหมายไปส่งให้นักเรียนต่างกลุ่มอ่าน
8. สุ่มจดหมายของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม มาแสดงหน้าชั้น โดยให้นักเรียน
เขียนลงบนกระดานคำ ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้และวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน
9. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง
10. ให้นักเรียนทำการบ้าน ตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียน หน้า 30 ข้อ II

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน เช่น การอภิปรายกลุ่ม ฯลฯ
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 6
วิชา ทักษะเขียน 1 (061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Informal Letters

เวลา 2 คาบ (1 ชั่วโมง 40 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้วนักเรียนจะสามารถเขียนจดหมายแบบไม่เป็นทางการ (Informal Letters) ในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น แสดงความยินดี ขอบคุณ แสดงความเห็นใจ และแสดงการเชื้อเชิญ ได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 4
บทที่ 2 และ บทที่ 3 หน้า 32 - 37 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ภาษา (Language Function)

How we express congratulations, thanks sympathy and invitations.

2. คำศัพท์

congratulations, congratulate, graduation, informal, wish, classmate, career, sympathy, engagement, lovely, hospitality, guests, a tea-spoon set, miss, expect

3. สำนวน

to congratulate you on, Congratulations, to wish someone success, to wish someone happiness, to wish someone many happy returns of the day, on the occasion of, wedding anniversary, graduation day,

to send one's best wishes, would love to, it would be very nice to, to accept the invitation, How very thoughtful of you!, to give one's regards to, with regards from, It's just what I wanted, to have a very nice time, to look after yourself, to have a good time, It was sweet of you, to spend the weekend

สื่อการสอน

1. แผนภูมิ
2. กระดาษเขียนจดหมาย และซองใส่จดหมาย
3. หนังสือแบบเรียน
4. Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียน แล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการถามนักเรียนว่า

"Should you write a letter to thank your friend, if he sent you a birthday card ?" นักเรียนจะตอบว่า Yes, I should. ครูจะสรุปว่า ชาวต่างประเทศนิยมเขียนจดหมายในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น แสดงความยินดี ขอบคุณ แสดงความเห็นใจ และเชื้อเชิญ เป็นต้น และในคาบนี้จะสอนให้นักเรียนเขียนจดหมายแบบต่าง ๆ เหล่านี้ หลังจากนั้นครูจะอธิบายขั้นตอนในการทำกิจกรรมและการประเมินผล

2. ครูนำจดหมายชนิดต่าง ๆ ได้แก่ จดหมายแสดงความยินดี ขอบคุณ แสดงความเห็นใจ และจดหมายเชิญที่เขียนลงในแผนภูมิมาอธิบายแบบฟอร์มการเขียน ตลอดจนคำศัพท์ และสำนวนที่นักเรียนยังไม่เคยเรียน ฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ และสำนวนด้วย เมื่อครูอธิบายจนเป็นที่เข้าใจแล้ว ครูจะแจกจดหมายชุดหนึ่งซึ่งเป็นจดหมายชนิดเดียวกับที่ครูแสดงให้ดูเป็นตัวอย่าง แต่เป็นจดหมายที่ไม่สมบูรณ์ เพราะมีคำและข้อความบางตอนขาดหายไป ให้นักเรียนแต่ละคนหาคำและข้อความมาเติม เพื่อให้จดหมายสมบูรณ์ หลังจากนั้นครูจะเฉลยคำตอบให้นักเรียนฟังพร้อมกันทั้งชั้น

3. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มเขียนจดหมายโดยแสดงบทบาทสมมติตามที่ครูกำหนดให้ เช่น กลุ่มที่ 1 เขียนจดหมายอวยพรวันเกิดเพื่อน กลุ่มที่ 2 เขียนจดหมายแสดงความยินดีในโอกาสที่เพื่อนสำเร็จการศึกษา กลุ่มที่ 3 เขียนจดหมายแสดงความเห็นใจที่ได้ทราบถึงการป่วยของเพื่อน กลุ่มที่ 4 เขียนจดหมายแสดงความขอบคุณที่เพื่อนส่งของขวัญมาให้เนื่องในวันเกิด กลุ่มที่ 5 เขียนจดหมายเชิญเพื่อนมางานวันเกิด ฯลฯ ครูจะแจกกระดาษเขียนจดหมายและซองใส่จดหมายให้นักเรียนกลุ่มละ 1 ชุด สำหรับใช้ในการเขียน

4. นักเรียนแลกเปลี่ยนจดหมายกันอ่าน

5. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม มาแสดงหน้าชั้นเรียน โดยให้นักเรียนเขียนจดหมายลงบนกระดานดำ ครูและนักเรียนจะช่วยกันตรวจแก้ และวิพากษ์วิจารณ์

6. ครูทำงานเขียนของนักเรียนไปตรวจและให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

7. มอบหมายการบ้าน ความคำสั่งในหนังสือแบบเรียน หน้า 33 ข้อ II (b)

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรม เช่น การอภิปรายแสดงความคิดเห็น

การตอบคำถาม ฯลฯ

2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 7
วิชา ทักษะเขียน (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Formal Letters

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนจะจดหมายติดต่อกัน เช่น จดหมายสมัครงาน และจดหมายลาได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 4
บทที่ 4 หน้า 38 - 42 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญ ดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

- 1.1 How we write to apply for a job
- 1.2 How we ask for a leave of absence

2. คำศัพท์

formal, advertisement, Co.Ltd. (Company Limited),
require, qualification, graduate, commercial, secretarial, position,
type, pleasant, personality, recent, certificate, fairly, interview,
director, information, vacancy

3. สำนวน

educational details, personnel manager, to apply for a job, last Monday's issue, to be good in English, to be free, have kindly agreed to, to be absent from, to ask for permission, to accompany someone, a medical check-up

4. โครงสร้างไวยากรณ์

Subj. + to be able to + V₁ (infinitive) + ...

สื่อการสอน

1. Handouts (เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวน)
2. หนังสือแบบเรียน
3. โฆษณารับสมัครงานจากหนังสือพิมพ์รายวันฉบับภาษาอังกฤษ
4. กระดาษเขียนจดหมาย และซองใส่จดหมาย
5. บัตรคำสั่ง

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่วิธีเรียนด้วยการบอกให้นักเรียนรู้ว่า จะสอนให้นักเรียนเขียนจดหมายอีก 2 ประเภท ได้แก่ จดหมายสมัครงาน และจดหมายลาหยุดโรงเรียน หลังจากนั้นครูจะชี้แจงขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล
2. สอนศัพท์และสำนวน โดยครูแจก Handout ซึ่งเป็นคำศัพท์และสำนวน พร้อมคำแปลแจกนักเรียนทุกคน และให้นักเรียนฝึกออกเสียง คำศัพท์และสำนวนตามครู
3. ครูอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์บนกระดานดำ โดยการบอกกฎเกณฑ์ แล้วยกตัวอย่างประโยคที่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้น ให้นักเรียนลอกประโยคตัวอย่างลงสมุดไว้ดูด้วย

4. ให้นักเรียนทุกคนศึกษาตัวอย่างโฆษณารับสมัคร จดหมายสมัครงานและจดหมายลาหยุดโรงเรียนในหนังสือแบบเรียน หน้า 38, 39 และ 41 แล้วให้นักเรียนทั้งชั้นอ่านออกเสียงข้อความที่ปรากฏในจดหมายที่นักเรียนศึกษา พร้อมกับครูจะอธิบายเกี่ยวกับความหมายของข้อความ และชี้ให้เห็นถึงการใช้คำศัพท์ ส่วนวลีและโครงสร้างฯ ที่ได้เรียนไป

5. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มฝึกเขียนจดหมาย 2 ชนิด คือ จดหมายสมัครงาน และจดหมายลาหยุดโรงเรียน โดยครูจะกำหนดบทบาทสมมติให้นักเรียนแต่ละกลุ่ม สำหรับจดหมายสมัครงาน ครูจะเลือกโฆษณารับสมัครงาน จากหนังสือพิมพ์มาให้นักเรียนกลุ่มละ 1 โฆษณา ให้นักเรียนแต่ละกลุ่มสมมติตนเองเป็นผู้ที่ต้องการสมัครงานในตำแหน่งนั้น ๆ แล้วเขียนจดหมายไปสมัครงาน ส่วนจดหมายลาหยุดโรงเรียนนั้น ทุกกลุ่มจะได้รับสถานการณ์ที่ทำให้นักเรียนต้องลาหยุดในรูปแบบที่คร่ำครึ แต่ละกลุ่มจะต้องสมมติตนเองเป็นนักเรียนที่ต้องการลาหยุดโรงเรียน แล้วเขียนจดหมายลา กลุ่มละ 1 ฉบับ

6. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม มาแสดงหน้าชั้น โดยให้นักเรียนเขียนจดหมายลงบนกระดานดำ ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้ข้อบกพร่องและวิพากษ์วิจารณ์งานเขียนร่วมกัน

7. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนทุกกลุ่มไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

8. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียน หน้า 45 ข้อ V

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน เช่น การแสดงความคิดเห็น การตอบคำถาม ฯลฯ

2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 8
วิชา ทักษะเขียน (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Accidents

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนเคิ่ความและเขียนข้อความสั้น ๆ เกี่ยวกับการบาดเจ็บและการปฐมพยาบาลได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 5
บทที่ 1 หน้า 46 - 47 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

How we describe accidents.

2. คำศัพท์

bleed, a bump, a bruise, a wound, a cut, a cast,
a bandage, a bumper, a dent, slip, slippery, skid

3. สำนวน

knock one's head against, fall off, bump against, a cut in
one's chin, put a bandage on, a dent in the bumper, the steering
wheel, crash into, his nose was bleeding

4. โครงสร้างไวยากรณ์

- 4.1 Present Simple Tense
- 4.2 Present Continuous Tense
- 4.3 Past Simple Tense
- 4.4 Past Continuous Tense
- 4.5 There is (was) + n. (Singular)

สื่อการสอน

- 1. หนังสือแบบเรียน
- 2. รูปภาพ
- 3. Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่วิธีเรียนด้วยการให้นักเรียนดูรูปภาพในหนังสือแบบเรียน หน้า 46 ซึ่งเป็นภาพเกี่ยวกับการประสบอุบัติเหตุที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บที่ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ขณะที่นักเรียนดูภาพ ครูบอกให้ทราบว่า ในคาบนี้ ครูจะสอนให้นักเรียนเขียนอธิบายเกี่ยวกับการประสบอุบัติเหตุที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บดังกล่าว หลังจากนั้นก็ชี้แจงขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล
2. ครูอธิบายคำศัพท์และสำนวนด้วยการยกตัวอย่างประโยค ใช้รูปภาพและของจริง และฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์และสำนวนนั้น ๆ ด้วย
3. สอนโครงสร้างไวยากรณ์โดยการยกตัวอย่างประโยค บนกระดานดำ ให้นักเรียนสังเกตประโยคตัวอย่างแล้วช่วยกันสรุปกฎการใช้
4. ครูนำภาพการบาดเจ็บซึ่งเกิดจากอุบัติเหตุมาให้นักเรียนดู ขณะที่นักเรียนดูภาพครูจะบรรยายภาพให้นักเรียนฟังและครูเขียนประโยคที่บรรยายลงบนกระดานดำ ให้นักเรียนลอกตาม (ตัวอย่างภาพและคำบรรยายได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 46)

5. ให้นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 46 เพื่อฝึกการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนในชั้นที่ 2 - 4

6. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน ครูแจกสถานการณ์เกี่ยวกับการประสบอุบัติเหตุให้นักเรียนกลุ่มละ 3 สถานการณ์ ในแต่ละสถานการณ์จะเรียงลำดับประโยคเอาไว้อย่างสับสน และบางประโยคจะสลับตำแหน่งของคำบางคำเอาไว้ด้วย ให้นักเรียนในแต่ละกลุ่มช่วยกันเขียนเรียบเรียงประโยคให้ถูกต้อง เมื่อทำเสร็จแล้ว ให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนออกมาอ่านข้อความให้เพื่อนฟังหน้าชั้น (ตัวอย่างสถานการณ์ คุ้ได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 47 ตอนที่ II)

7. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 กลุ่ม (ผลงานเขียนจากชั้นที่ 4) มาแสดงหน้าชั้น โดยให้นักเรียนเขียนลงบนกระดานดำ ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้ และวิพากษ์วิจารณ์

8. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

9. ให้นักเรียนทำการบ้าน โดยให้นักเรียนเขียนข้อความสั้น ๆ (2 - 3 ประโยค) เกี่ยวกับการประสบอุบัติเหตุของนักเรียนเอง ในหัวข้อ "What happened to me ?"

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ เช่น การตอบคำถาม การแสดงความคิดเห็น ฯลฯ

2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 9
วิชา ทักษะเขียน (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Injuries

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนบรรยายเกี่ยวกับการบาดเจ็บที่เกิดจากความเผลอเรอ เช่น การลื่นล้ม การทำมีดบาด การตกต้นไม้ การถูกหนามเกี่ยว การชนสิ่งของ ตลอดจนการปฐมพยาบาล เช่น การเข้าเฝือก และการตกแต่งแผลได้ถูกต้อง ด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 5
บทที่ 2 หน้า 49 - 52 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

How we describe injuries.

2. คำศัพท์

bleed, finally, a bandage, a wound, slip, a bruise,
a cut, peel

3. สำนวน

put a bandage on, clean the wound, stop the bleeding,
dress the wound, get a cut in one's finger, get a cut in one's face
fall on one's back, fall on one's face

4. โครงสร้างไวยากรณ์

- 4.1 Present Simple Tense
- 4.2 Present Continuous Tense
- 4.3 Past Simple Tense
- 4.4 Past Continuous Tense

สื่อการสอน

- 1. รูปภาพ
- 2. หนังสือแบบเรียน
- 3. กระดาษแผ่นใหญ่
- 4. Handout

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูภาพคนถูกมีคบาด ขณะที่นักเรียนดูภาพครูถามนักเรียนว่า "What happens to her ? " นักเรียนอาจจะตอบเป็นภาษาไทยว่า "เธอโดนมีคบาด" ครูพูดเป็นประโยคภาษาอังกฤษให้ฟังว่า "She gets a cut in her finger." แล้วครูจึงบอกนักเรียนว่าในคาบนี้ นักเรียนจะได้ฝึกเขียนประโยคเกี่ยวกับการได้รับบาดเจ็บที่เกิดจากความเผอเรอของผู้ได้รับบาดเจ็บเอง เช่น การลื่นล้ม การทำมีคบาด การตกต้นไม้ การถูกหนามเกี่ยว การชนสิ่งของ ตลอดจนการปฐมพยาบาล เช่น การเข้าเฝือกและการตกแต่งแผล หลังจากนั้นครูจะชี้แจงขั้นตอนในการทำกิจกรรมและการประเมินผล

2. ครูสอนคำศัพท์และสำนวนโดยใช้ Handout เพื่อช่วยในการยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำศัพท์และสำนวนนั้น ให้นักเรียนช่วยกันเดาความหมายก่อนแล้วครูจึงบอกความหมายให้ทราบทีหลัง พร้อมกับฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์และสำนวนด้วย

3. สอนโครงสร้างไวยากรณ์โดยการให้นักเรียนช่วยกันสรุปกฎ และยกตัวอย่างประโยคที่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้น ๆ บนกระดานดำ (โครงสร้างไวยากรณ์ในบทนี้นักเรียนเคยเรียนมาแล้วทั้งสิ้น)

4. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตอนที่ I ในหนังสือแบบเรียน หน้า 49 เป็นแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับการเรียงลำดับประโยคให้ถูกต้องตามเหตุการณ์ที่เห็นในภาพ ก่อนที่นักเรียนจะลงมือทำ ครูจะให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคที่ให้มาพร้อมกันทั้งชั้น แล้วชี้ให้เห็นถึงการใช้คำศัพท์ สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนมาแล้วจากชั้นที่ 2 และ 3

5. ครูให้นักเรียนดูภาพในหนังสือแบบเรียน หน้า 50 - 51 ตอนที่ III แล้วให้นักเรียนอ่านคำบรรยายภาพพร้อมกัน หลังจากนั้นครูจะอธิบายความหมายของคำบรรยายภาพ และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 51 ตอนที่ 3 ซึ่งเป็นการเลือกคำที่ให้เติมลงในช่องว่างภายในข้อความซึ่งบรรยายถึงความซุกซนของเด็กชายคนหนึ่งจนทำให้ได้รับบาดเจ็บ

6. แบ่งนักเรียนออกเป็นกลุ่ม ๆ ละ 5 - 6 คน แล้วครูแจกภาพสถานการณ์เกี่ยวกับการบาดเจ็บให้นักเรียนทุกกลุ่ม ๆ ละ 1 สถานการณ์ (ทุกกลุ่มจะได้ภาพเหมือนกัน) ในภาพใหญ่ 1 ภาพ จะมีภาพย่อย ๆ 3 ภาพ ซึ่งเป็นสถานการณ์ที่ต่อเนื่องกัน (ตัวอย่างภาพได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 51) นักเรียนจะต้องช่วยกันเขียนเรื่องจากภาพกลุ่มละ 1 เรื่อง ก่อนที่จะให้นักเรียนแต่ละกลุ่มลงมือเขียน ครูและนักเรียนอาจช่วยกันบรรยายภาพก่อนก็ได้ เพื่อให้นักเรียนเขียนได้ง่ายขึ้น ให้นักเรียนเขียนลงในกระดาษแผ่นใหญ่

7. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 2 - 3 กลุ่ม มาแสดงบนกระดานดำหน้าชั้นเรียน ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้และวิพากษ์วิจารณ์
 8. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนทุกกลุ่มไปตรวจแก้และให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง
 9. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน
- หน้า 50 ข้อ II

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับวันนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 10
วิชา ทักษะเขียน (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Ailments

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนประโยคคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วย (Ailments) ได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน้าที่ 6
บทที่ 1 หน้า 53 - 55 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. หน้าที่ของภาษา (Language Function)

Asking and reporting about ailments

2. คำศัพท์

a headache, a toothache, a stomach-ache, a backache,
terrible, boil, sore

3. สำนวน

what happened to, what's the matter with, what's wrong
with, is coughing a lot, has run in a race, can't turn her head,
turn around

4. โครงสร้างไวยากรณ์

4.1 Present Simple Tense

4.2 Past Simple Tense

สื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. บัตรคำ
3. หนังสือแบบเรียน
4. Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนคนหนึ่งออกมาแสดงท่าทางปวดศีรษะ ขณะที่นักเรียนทั้งชั้นกำลังคุยเพื่อนแสดงครูจะถามว่า "What happens to him/her?" นักเรียนอาจจะตอบเป็นภาษาไทยว่า "เขาปวดศีรษะ" ครูจะพูดเป็นภาษาอังกฤษให้ฟังว่า "He/She has a headache." แล้วจึงบอกนักเรียนว่า ในคาบนี้จะสอนให้นักเรียนเขียนประโยคที่เกี่ยวกับการเจ็บป่วยอย่างที่คุณแสดงให้ดู เช่น อาการปวดศีรษะ ปวดฟัน ปวดท้อง ปวดหลัง เจ็บหู เจ็บตา ฯลฯ หลังจากนั้น ครูจะชี้แจงขั้นตอนในการทำกิจกรรม และการประเมินผล

2. สอนคำศัพท์และสำนวน โดยใช้รูปภาพ บัตรคำ และให้ตัวอย่างประโยคที่ใช้คำศัพท์และสำนวนนั้น (ใช้ Handout) พร้อมกับฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์ และสำนวนควบ

3. ทบทวนการใช้ Present Simple Tense และ Past Simple Tense โดยให้นักเรียนช่วยกันสรุปกฎการใช้ Tense ดังกล่าว

4. ครูสอนให้นักเรียนรู้จักกับอาการปวดต่าง ๆ (Aches) โดยให้นักเรียนดูภาพในหนังสือแบบเรียน หน้า 53 ตอนที่ II แล้วให้นักเรียนอ่านคำบรรยายภาพ

พร้อมกัน เมื่อนักเรียนเข้าใจรูปแบบประโยคที่ใช้ อาการปวดชนิดต่าง ๆ แล้ว ครูให้ทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกความแม่นยำในส่วนนี้ (แบบฝึกหัดหน้า 54 ตอนที่ ในหนังสือแบบเรียน)

5. สอนให้นักเรียนรู้จักวิธีการตั้งคำถามเพื่อสอบถามอาการเจ็บป่วย โดยครูแสดงตัวอย่างประโยคคำถาม โดยเขียนไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนสังเกตและลอกตัวอย่างคำถามลงสมุดไว้คู่ตัวอย่าง เมื่อนักเรียนเข้าใจแล้วให้ทำแบบฝึกหัดตอนที่ III หน้า 54 ในหนังสือแบบเรียน

6. ครูสอนให้นักเรียนรู้จักกับอาการเจ็บชนิดต่าง ๆ (Sore) โดยให้อ่านประโยคในหนังสือแบบเรียน หน้า 54 ตอนที่ IV นักเรียนอ่านพร้อมกันทั้งชั้น แล้วครูให้นักเรียนทำความเข้าใจกับประโยคต่าง ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกความแม่นยำในส่วนนี้ (แบบฝึกหัดตอนที่ V หน้า 55 ในหนังสือแบบเรียน)

7. แบ่งนักเรียนออกเป็นคู่ ครูแจกบัตรภาพให้นักเรียนคู่ละ 1 ชุด บัตรภาพแต่ละชุดประกอบด้วยภาพที่แสดงอาการเจ็บป่วย เช่น ปวดศีรษะ ปวดฟัน ปวดหลัง ฯลฯ ให้นักเรียนผลัดกันถามตอบภายในคู่ และในขณะที่นักเรียนถามตอบกันนั้น นักเรียนจะต้องเขียนบันทึกคำถามคำตอบเอาไว้ด้วย

8. ให้นักเรียนอาสาสมัคร 2 - 3 คู่ ออกมาแสดงการถามตอบตามขั้นที่ 7 หน้าชั้นเรียน

9. สุ่มผลงานเขียนของนักเรียน 1 - 2 คู่ (จากขั้นที่ 7) มาแสดงหน้าชั้นเรียน โดยให้นักเรียนเขียนคำถาม-คำตอบลงบนกระดานดำ ครูและนักเรียนช่วยกันตรวจแก้และวิพากษ์วิจารณ์

10. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนทุกคู่ไปตรวจให้คะแนนอีกครั้งหนึ่ง

11. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนเขียนเกี่ยวกับอาการปวดหรือเจ็บที่นักเรียนเคยเป็นมาคนละ 2 - 3 ประโยค

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับชั้นนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนของกลุ่มควบคุม

โดยใช้วิธีสอนตามคู่มือครู

แผนการสอนที่ 1

วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Hobbies

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนสามารถเขียนประโยคง่าย ๆ และข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับงานอดิเรก (Hobbies) ได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 2
บทที่ 1 หน้า 14 - 16 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. คำศัพท์

hobby, collect, coin, photograph, photography scrap-book, magazine

2. สำนวน

collecting stamps, collecting coins, in his free time,

interesting pictures, to take photographs, to keep photographs in an album

3. โครงสร้างไวยากรณ์

3.1 Present Simple Tense

3.2 Gerund หรือ V. +ing เช่น His hobby is collecting stamps.

3.3 Subj. (เอกพจน์บุรุษที่ 3) + V. เติม s เช่น Udom takes
photographs

3.4 Subj. + like (ชอบ) + to + V.₁ (infinitive) + ...

สื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. บัตรคำ
3. หนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียน แล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการตั้งคำถาม ๆ นักเรียน
ว่า "What would you like to do in your free time ?" นักเรียนอาจจะ
ตอบว่า "I go fishing", "I play badminton", "I go shopping",
"I take photographs." หรืออื่น ๆ เมื่อได้คำตอบในทำนองนี้ ครูจะสรุปว่า
กิจกรรมที่นักเรียนทำบ่อย ๆ ในเวลาว่างเหล่านี้เรียกว่างานอดิเรก
แล้วจึงบอกนักเรียนว่าจะสอนให้นักเรียนเขียนเกี่ยวกับงานอดิเรก
2. ครูแจ้งจุดประสงค์ให้ทราบว่า เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียน
จะต้องสามารถเขียนประโยคง่าย ๆ และข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับงานอดิเรกได้
ถูกต้อง
3. พบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์บางชนิด ได้แก่
Present Simple Tense และโครงสร้าง : Subj. (เอกพจน์บุรุษที่ 3) + V.
เติม s โดยครูเขียนประโยคที่แสดงการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ดังกล่าวประมาณ
5 ประโยค บนกระดานดำ ให้นักเรียนสังเกตรูปประโยคและช่วยกันสรุปกฎเกณฑ์
4. ครูสอนคำศัพท์และสำนวนประกอบภาพและบัตรคำ พร้อมทั้งฝึกให้นักเรียน
ออกเสียงและครูจะยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำศัพท์และสำนวนนั้น ๆ ให้นักเรียนจดบันทึก
ลงในสมุด

5. ให้นักเรียนทั้งชั้นอ่านออกเสียงข้อความที่กล่าวถึงงานอดิเรกของบุคคลต่าง ๆ ในหนังสือแบบเรียนหน้า 14 - 15 เมื่ออ่านเสร็จแล้วครูจะอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ที่ปรากฏในข้อความที่อ่าน ให้ตัวอย่างประโยคที่แสดงการใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้น ๆ แล้วให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดข้อ II และ III หน้า 15 - 16 ในหนังสือแบบเรียน ครูและนักเรียนช่วยกันเฉลยแบบฝึกหัด

6. ครูเขียนข้อความสั้น ๆ ที่กล่าวถึงงานอดิเรกให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง โดยใช้รูปประโยคต่าง ๆ ที่นักเรียนเรียนไปแล้วจากชั้นที่ 3 - 5 ให้นักเรียนสังเกตรูปประโยค แล้วให้อ่านข้อความพร้อมกัน

7. ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนข้อความสั้น ๆ โดยเล่าเกี่ยวกับงานอดิเรกของตนเอง (My Hobbies)

8. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนแต่ละคนไปตรวจ

9. ประเมินผลงานเขียนของนักเรียนแต่ละคนหลังจากการตรวจแก้ไข
ในข้อ 7

10. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนเขียนข้อความสั้น ๆ เกี่ยวกับงานอดิเรกของบุคคลใดบุคคลหนึ่งในครอบครัวของนักเรียน

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับขั้นนี้ ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียน เช่น การรวมอภิปราย แสดงความคิดเห็น การตอบคำถามของนักเรียน

2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 2
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Interests

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนประโยคง่าย ๆ และข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับความสนใจ (Interests) ได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ จำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 2
บทที่ 2 หน้า 17 - 20 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. คำศัพท์

entertainment, interest, classical music, pop music,
opera, concert

2. สำนวน

to be interested in, to listen to

3. โครงสร้างไวยากรณ์

3.1 Present Simple Tense

3.2 Subj. + like + to + V.₁ (infinitive) + ...

3.3 Subj. + love + to + V.₁ (infinitive) + ...

สื่อการสอน

1. บัตรคำ
2. หนังสือแบบเรียน
3. รูปภาพ
4. Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูนำภาพที่แสดงถึงความสนใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งต่าง ๆ มาให้นักเรียนดู เช่น ภาพคนตีเทนนิส ภาพคนกำลังตกปลา ภาพคนร้องเพลง ฯลฯ ขณะที่นักเรียนดูภาพ ครูจะถามว่าคนในภาพกำลังทำอะไร ("What is he/she doing?") นักเรียนตอบว่า "He is playing Tennis," หรือ "She is singing." หรือ "He is fishing." ครูจะอธิบายเสริมว่า "He likes to play Tennis." หรือ "She is interested in pop music." หรืออื่น ๆ แล้วครูสรุปว่าจะสอนให้นักเรียนเขียนเรื่อง ความสนใจ (Interests) ของบุคคล เช่น ตัวอย่างที่นักเรียนเห็นในภาพ

2. ครูแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่าเมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะต้องสามารถเขียนประโยคง่าย ๆ และข้อความสั้น ๆ เกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอน

3. ครูทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับการใช้ Present Simple Tense และการใช้โครงสร้าง Subj + like(s) + V₁ ที่เรียนมาแล้วจากบทเรียนที่ผ่านมา โดยเขียนประโยค 5 ประโยค ที่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ดังกล่าวบนกระดานดำ ในแต่ละประโยคจะมีส่วนที่ผิดปกติอยู่ 1 หรือ 2 แห่ง ให้นักเรียนนำความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างไวยากรณ์ดังกล่าวมาแก้ไขประโยคให้ถูกต้อง

4. อธิบายคำศัพท์และสำนวนโดยใช้บัตรคำ และยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำศัพท์และสำนวนนั้น (ใช้ Handout) พร้อมกับฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์และสำนวนควบ
5. อธิบายโครงสร้างไวยากรณ์ และให้ตัวอย่างประโยคที่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้น
6. ให้นักเรียนอ่านข้อความในหนังสือแบบเรียน หน้า 17 - 18 ที่มีคำศัพท์สำนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนไปในชั้นที่ 1 และ 2 โดยอ่านออกเสียงพร้อมกันทั้งชั้น
7. ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกการใช้โครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนไป โดยให้นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 18 - 19 ข้อ II และ III แล้วมีการ เผลยพร้อมกัน
8. ครูแสดงตัวอย่างการเขียนข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับความสนใจของบุคคลให้นักเรียนศึกษา โดยให้อ่านออกเสียงพร้อมกัน
9. ให้นักเรียนแต่ละคนเขียนข้อความสั้น ๆ ที่เกี่ยวกับความสนใจของนักเรียนเอง ในหัวข้อ "My Interests"
10. ครูเก็บรวบรวมผลงานของนักเรียนทุกคนไปตรวจ
11. ครูประเมินผลงานเขียนของนักเรียน โดยให้คะแนนงานเขียนของนักเรียนเป็นรายบุคคล
12. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 19 ข้อ IV

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียน เช่น ความตั้งใจในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ความรับผิดชอบ การตอบคำถาม การร่วมแสดงความคิดเห็น ฯลฯ
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 3
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Appointments

เวลา 2 คาบ (1 ชั่วโมง 40 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะต้องสามารถเขียนตารางทำงานประจำวันแบบง่าย ๆ ได้แก่ การนัดหมาย (Appointments) ในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น นัดเจรจาธุรกิจ นัดรับประทานอาหาร นัดประชุม ฯลฯ ได้ถูกต้องตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 3
บทที่ 1 หน้า 21 - 24 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. คำศัพท์

appointment, activities, director, company, secretary,
schedule, manager, meeting, wedding, reception, order, designer,
hairdresser, chairman, foundation

2. ส่วนวน

call (โทรศัพท์) see (ให้เขาพบ) office, meeting, dressmaking
school, give a lecture on dressmaking , get ready

3. โครงสร้างไวยากรณ์

Future Simple Tense

สื่อการสอน

1. รูปภาพ
2. บัตรคำ
3. หนังสือแบบเรียน
4. Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. นำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูภาพในหนังสือแบบเรียนหน้า 21 ขณะที่นักเรียนดูภาพ ครูถามว่า เลขานุการในภาพกำลังส่งอะไรให้ผู้จัดการ นักเรียนจะตอบว่า ส่งกระดาษแผ่นหนึ่งให้ผู้จัดการ (She gives him a piece of paper) ครูจึงสรุปเสริมว่ากระดาษแผ่นนั้นคือ ตารางนัดหมายประจำวัน แล้วบอกนักเรียนว่าจะสอนให้นักเรียนเขียนบันทึกตารางทำงานประจำวันอย่างที่ได้เห็นในภาพ หลังจากนั้นครูจะแจกจุดประสงค์สำหรับการเรียนบทเรียนนี้ให้นักเรียนทราบ
2. ทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับการใช้ Preposition : at หน้าคำที่แสดงเวลา และการใช้รูปประโยค : Subj. (เอกพจน์บุรุษที่ 3) + V. เติม s + ... โดยการอธิบายสรุปกฎเกณฑ์ให้นักเรียนฟัง
3. สอนคำศัพท์และสำนวนควรรูปภาพและบัตรคำพร้อมทั้งฝึกให้นักเรียนออกเสียงควย
4. สอนโครงสร้างไวยากรณ์เรื่อง Future Simple Tense โดยบอกกฎเกณฑ์การใช้ และยกตัวอย่างประโยคให้นักเรียนจดลงสมุด หลังจากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 21 - 22 ตอนที่ II เพื่อฝึกการใช้ Future Simple Tense
5. ครูอธิบายวิธีเขียนตารางเวลา โดยการอธิบายประกอบตัวอย่างในหนังสือแบบเรียน หน้า 21 ตอนที่ I เช่น อธิบายเรื่องการเขียนตัวย่อ : Company ย่อเป็น Co., the Narai Hotel ย่อเป็น the Narai เป็นต้น

6. ให้นักเรียนทั้งชั้นอ่านข้อความในหนังสือแบบเรียน หน้า 22 - 23 ตอนที่ III เป็นข้อความที่กล่าวถึงการทำกิจกรรมประจำวันของ Mrs. Wilawan เมื่ออ่านเสร็จแล้ว ครูจะแสดงการเขียนบันทึกการทำงานประจำวันจากข้อมูลที่อ่านให้นักเรียนดูเป็นตัวอย่าง นักเรียนลอกตามลงในสมุด
7. ครูแจก Handout ซึ่งเป็นข้อความที่คล้ายคลึงกับข้อความในชั้นที่ 6 ให้นักเรียนทุกคน ให้นักเรียนศึกษาข้อความแล้วเขียนเป็นตารางทำงานประจำวันของบุคคลที่กล่าวถึงในข้อความส่งครูเป็นรายบุคคล
8. ครูนำงานเขียนของนักเรียนไปตรวจและแก้ไขข้อผิดพลาด
9. ให้คะแนนงานเขียนของนักเรียนแต่ละคน
10. ให้นักเรียนทำการบ้าน ตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียน หน้า 23 ข้อ IV

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับวันนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน เช่น การตอบคำถาม ฯลฯ
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 4

วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)

ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Taking Messagesเวลา 1 คาบ (50 นาที)จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนบันทึกข้อความในรูปแบบของ
บัตร (Office Memo) และในรูปประโยคอย่างง่าย ๆ ได้ถูกต้อง ควบการใช้ภาษา
ตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์
และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 3
บทที่ 2 หน้า 25 - 27 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. คำศัพท์

message, memo (memorandum), discuss, export, matter

2. สำนวน

to take a message, the message was taken by

3. โครงสร้างไวยากรณ์

3.1 There is (was) + n. (singular) + ...

3.2 ... from + someone + to + someone + ...

3.3 Subj. + cannot + V.₁ + ...

สื่อการสอน

1. หนังสือแบบเรียน
2. แผนภูมิ
3. Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการบอกให้นักเรียนเปิดดูรูปภาพ (รูปภาพ) ในหนังสือแบบเรียน หน้า 25 (Open your book to page 25 and look at the picture below) ซึ่งในรูปภาพแสดงถึง เลขานุการกำลังเขียนบันทึกข้อความขณะสนทนาทางโทรศัพท์ ขณะที่นักเรียนดูรูปภาพ ครูจะตั้งคำถามถามนักเรียนว่า "What is she doing ?" นักเรียนจะตอบว่า "She is telephoning." หรือ "She is writing." หรือ "She is taking notes." จากคำตอบของนักเรียน ครูจะสรุปว่า ดังนั้นในคาบนี้เราจะเรียนเรื่อง การเขียนบันทึกข้อความจากการสนทนาทางโทรศัพท์

2. ครูแจ้งจุดประสงค์ให้นักเรียนทราบว่า เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะต้องสามารถเขียนบันทึกข้อความในรูปของบัตร (Office Memo) และในรูปประโยคอย่างง่าย ๆ ได้ถูกต้อง ด้วยการไ้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

3. ครูทบทวนความรู้เดิมของนักเรียนเกี่ยวกับการใช้บุพบท (Prepositions) on และ at โดยการเขียนประโยค 4 - 5 ประโยคบนกระดานดำ แล้วเว้นส่วนที่เป็น on และ at ไว้ให้นักเรียนเลือก on หรือ at เติมลงในช่องว่าง แล้วช่วยกันสรุปกฎการใช้ on และ at อีกครั้งหนึ่ง

4. สอนคำศัพท์และส่วนวน โดยครูอธิบายความหมายของคำศัพท์และส่วนวนพร้อมกับฝึกให้นักเรียนออกเสียงตามครู

5. สอนโครงสร้างไวยากรณ์ โดยครูยกตัวอย่างประโยคหลาย ๆ ประโยคบนกระดานดำ แล้วให้นักเรียนช่วยกันสรุปรูปแบบโครงสร้างไวยากรณ์จากประโยคตัวอย่าง

6. ครูแสดงตัวอย่างการย่อข้อความ ประโยค และวลี โดยใช้แผนภูมิประกอบการอธิบาย ให้นักเรียนลอกตัวอย่างลงในสมุด เช่น Wednesday 22nd August 1987 เขียนย่อเป็น Wed. Aug. 22. 87/Mr. Bob C. Jones
เขียนย่อเป็น Mr. Jones/It is half past ten. เขียนย่อเป็น 10.30/
Mr. Smith cannot come to the meeting on Monday, March 2, 1987
เขียนย่อเป็น Cannot come to the meeting on Mon. Mar. 2.87

7. ครูให้นักเรียนดูตัวอย่าง Officd Memo และการบันทึกข้อความสั้น ๆ ที่เรขอมูลจาก Office Memo ในหนังสือแบบเรียน หน้า 25 (ครูอธิบายให้นักเรียนฟังประกอบด้วย)

8. หลังจากการอธิบายตัวอย่างในขั้นที่ 7 แล้ว ครูจะให้นักเรียนแต่ละคนฝึกเติมประโยคให้สมบูรณ์ โดยให้นักเรียนศึกษาข้อมูลจาก Officd Memo ซึ่งแสดงไว้บนแผนภูมิหน้าชั้นเรียน และครูแสดงการถอดข้อความจาก Office Memo มาเขียนเป็นบันทึกสั้น ๆ แต่เว้นคำบางคำหรือวลีให้นักเรียนเป็นผู้เติม (ตัวอย่างแบบฝึกในขั้นนี้ดูได้จากแบบเรียน หน้า 26 ตอนที่ II

9. ครูให้นักเรียนแต่ละคนลงมือปฏิบัติการเขียน โดยที่ครูให้ข้อมูลแก่นักเรียนในรูปของ Officd Memo 1 ฉบับ แล้วให้นักเรียนใช้ข้อมูลจาก Officd Memo เขียนเป็นบันทึกข้อความสั้น ๆ และในทางกลับกันครูจะให้ข้อความสั้น ๆ อีก 1 ข้อความ แล้วให้นักเรียนนำข้อมูลจากการอ่านข้อความไปเขียนเติมใน Officd Memo

10. ครูเก็บรวบรวมผลงานของนักเรียนทุกคนไปตรวจ

11. ครูประเมินผลงานเขียนของนักเรียน

12. ให้นักเรียนทำการบ้าน ตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียน หน้า 26 - 27

ขอ III

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียนรู้
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 5
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Letters

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถแสดงพฤติกรรมต่อไปนี้

1. บอกส่วนประกอบที่สำคัญของจดหมายได้ถูกต้อง
2. เขียนจดหมายส่วนตัวได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 4
บทที่ 1 หน้า 28 - 31 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. คำศัพท์

personal letter, lay-out, heading, salutation body,
complimentary closing, signature, pen-friends (pen-pals)

2. ส่วนวน

I'm very pleased, It's very nice, Yours sincerely,
Sincerely Yours, Your affectionately, With love

3. โครงสร้างไวยากรณ์

3.1 Subj. + V. to be + looking forward to + Ving

3.2 Subj. + would ('d) like you to + V₁ (infinitive)

สื่อการสอน

1. แผนภูมิ.
2. หนังสือแบบเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการตั้งคำถาม ๆ นักเรียนว่า "How do you communicate with someone who lives in a foreign country?" นักเรียนจะตอบว่า "I'll call him." หรือ "I'll write to him." เมื่อได้คำตอบแบบที่ 2 ครูจะเสริมว่า "You can write letters or postcards to him." และบอกนักเรียนว่าในตอนนี้จะได้เรียนการเขียนจดหมายส่วนตัว หลังจากนั้นครูจะแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนได้ทราบ
2. ทบทวนความรู้เดิมเรื่อง Future Simple Tense โดยให้นักเรียนช่วยกันบอกกฎเกณฑ์และยกตัวอย่างประโยคโดยการออกมาเขียนบนกระดานดำ
3. สอนคำศัพท์และสำนวน โดยฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์และสำนวนนั้นแล้วครูบอกความหมายคำศัพท์และสำนวน (ครูเขียนคำศัพท์และสำนวนไว้บนกระดานดำ)
4. สอนโครงสร้างไวยากรณ์ โดยการบอกกฎเกณฑ์และยกตัวอย่างประโยคที่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์ดังกล่าว
5. อธิบายรายละเอียดเกี่ยวกับส่วนต่าง ๆ ของจดหมาย โดยใช้แผนภูมิประกอบการอธิบาย (แผนภูมิแสดงแบบฟอร์มในการเขียนจดหมาย)
6. ให้นักเรียนดูตัวอย่างจดหมายส่วนตัวในหนังสือแบบเรียน หน้า 29 แล้วอ่านออกเสียงข้อความในจดหมายพร้อมกัน
7. ให้นักเรียนแต่ละคนฝึกเขียนจดหมายส่วนตัวคนละ 1 ฉบับ โดยครูกำหนดเนื้อหาในการเขียนให้
8. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนไปตรวจ
9. ให้คะแนนผลงานเขียนของนักเรียน
10. ให้นักเรียนทำการบ้าน ตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียน หน้า 30 ข้อ II

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียนรู้
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 6
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Informal Letters

เวลา 2 คาบ (1 ชั่วโมง 40 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้วนักเรียนจะสามารถเขียนจดหมายแบบไม่เป็นทางการ (Informal Letters) ในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น แสดงความยินดี ขอบขอบคุณ แสดงความเห็นใจ และแสดงการเชื้อเชิญ ได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 4 บทที่ 2 และบทที่ 3 หน้า 32 - 37 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. คำศัพท์

congratulations, congratulate, graduation, informal, wish, classmate, career, sympathy, engagement, lovely, hospitality, guests, a tea-spoon set, miss, expect

2. สำนวน

to congratulate you on, Congratulations!, to wish someone success, to wish someone happiness, to wish someone many happy returns of the day, on the occasion of, wedding anniversary, graduation day,

to send one's best wishes, would love to, it would be very nice to,
to accept the invitation, How very thoughtful of you !, to give one's
regards to, with regards from, It's just what I wanted, to have a
very nice time, to look after yourself, to have a good time, It was
sweet of you, to spend the weekend

สื่อการสอน

1. แผนภูมิ
2. Handouts
3. ฉลาก
4. หนังสือแบบเรียน

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียน แล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการถามนักเรียนว่า
"Should you write a letter to thank your friend, if he sent you
a birthday card ? " นักเรียนจะตอบว่า Yes, I should. ครูจะสรุปว่า
ชาวต่างประเทศนิยมเขียนจดหมายในโอกาสต่าง ๆ กัน เช่น แสดงความยินดี ขอขอบคุณ
แสดงความเห็นใจ และเชื้อเชิญ เป็นต้น และในคาบนี้จะสอนให้นักเรียนเขียนจดหมาย
แบบต่าง ๆ เหล่านี้
2. แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ
3. ทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับแบบฟอร์มในการเขียนจดหมายส่วนตัว
โดยครูนำแผนภูมิแสดงโครงสร้างของจดหมายมาให้ให้นักเรียนดู แล้วถามนักเรียนว่า
แต่ละส่วนเรียกว่าอะไร เช่น คำลงท้ายจดหมาย เรียกว่า Complimentary Closing
 เป็นต้น

4. ครุ นำจดหมายชนิดต่าง ๆ ได้แก่ จดหมายแสดงความยินดี ขอบคุณ แสดงความเห็นใจและจดหมายเชิญที่เขียนลงในแผนภูมิอธิบายแบบฟอร์มการเขียน ตลอดจนคำศัพท์และสำนวนที่นักเรียนยังไม่เคยเรียน และฝึกให้นักเรียนออกเสียง คำศัพท์และสำนวนด้วย

5. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกการใช้คำศัพท์และสำนวนที่ได้สอนไป โดยแจกจดหมายชุดหนึ่งซึ่งเป็นจดหมายชนิดเดียวกับที่ครูแสดงให้ดูเป็นตัวอย่างในชั้นที่ 4 แต่เป็นจดหมายที่ไม่สมบูรณ์ เพราะมีคำและข้อความบางตอนขาดหายไป ให้นักเรียน แต่ละคนหาคำและข้อความมาเติมเพื่อให้จดหมายสมบูรณ์ หลังจากนั้นครูจะเฉลยคำตอบ ให้นักเรียนฟังพร้อมกันทั้งชั้น

6. ครูนำฉลากที่แสดงชนิดของจดหมายทั้ง 4 ชนิดที่ได้สอนไปในชั้นที่ 4 และ 5 แล้วให้นักเรียนจับฉลากเป็นรายบุคคล เพื่อสุ่มเลือกประเภทของจดหมาย ที่นักเรียนแต่ละคนจะต้องเขียนส่งครู นักเรียนแต่ละคนจะเขียนจดหมายตามคำสั่งในฉลาก

7. ครุ นำผลงานเขียนของนักเรียนทุกคนไปตรวจแก้

8. ให้อะเนงานเขียนของนักเรียน

9. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดข้อ II (b) หน้า 33 ในหนังสือแบบเรียน

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับวันนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน เช่น การตอบคำถาม ความตั้งใจในการทำงานที่ครูมอบหมาย ฯลฯ
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 7
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Formal Letters

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนจดหมายติดต่อกัน เช่น จดหมายสมัครงาน และจดหมายลาได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 4
บทที่ 4 หน้า 38 - 42 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. คำศัพท์

formal, advertisement, Co.Ltd. (Company Limited), require, qualification, graduate, commercial, secretarial, position, type, pleasant, personality, recent, certificate, fairly, interview, director, information, vacancy

2. สำนวน

educational details, personnel manager, to apply for a job, last Monday's issue, to be good in English, to be free, have kindly

a greed to, to be absent from, to ask for permission, to accompany someone, a medical check-up

3. โครงสร้างไวยากรณ์

Subj. + to be able to + V₁ (infinitive) + ...

สื่อการสอน

1. หนังสือแบบเรียน
2. Handouts (เกี่ยวกับคำศัพท์และสำนวน)

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่วิธีเรียนด้วยการบอกให้นักเรียนรู้ว่า จะสอนให้นักเรียนเขียนจดหมายอีก 2 ประเภท ได้แก่ จดหมายสมัครงาน และจดหมาย ลาหยุดโรงเรียน
2. แจกจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ
3. ครูทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับแบบฟอร์มของจดหมายแบบไม่เป็นทางการ (Informal Letters) โดยให้นักเรียน 2 - 3 คน ออกมาเขียนแบบฟอร์มให้เพื่อน ในชั้นเรียนกระดานคำ และทบทวนเกี่ยวกับการใช้คำขึ้นต้นและคำลงท้ายจดหมาย โดยให้นักเรียนช่วยกันยกตัวอย่างคำที่ใช้ในการขึ้นต้นและลงท้ายจดหมาย
4. สอนคำศัพท์และสำนวน โดยครูพิมพ์คำศัพท์และสำนวนพร้อมคำแปล (Handouts) แจกนักเรียนทุกคน และให้นักเรียนฝึกออกเสียงคำศัพท์และสำนวน ตามครู
5. ครูอธิบายโครงสร้างไวยากรณ์บนกระดานคำ โดยการบอกกฎเกณฑ์ แล้วยกตัวอย่างประโยคที่ใช้โครงสร้างไวยากรณ์นั้น ให้นักเรียนลอกประโยคตัวอย่าง ลงสมุดไว้ด้วย

6. ให้นักเรียนแต่ละคนศึกษาตัวอย่างโฆษณารับสมัครงาน จดหมายสมัครงาน และจดหมายลาหยุดโรงเรียนในหนังสือแบบเรียนหน้า 38, 39 และ 41 แล้ว ให้นักเรียนทั้งชั้นอ่านออกเสียงข้อความที่ปรากฏในจดหมายที่นักเรียนศึกษา และครู จะอธิบายเกี่ยวกับความหมายของข้อความ พร้อมทั้งชี้ให้เห็นถึงการใช้คำศัพท์ ส่วนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนในชั้นที่ 4 และ 5 ซึ่งปรากฏอยู่ในข้อความ

7. ครูสรุปแบบฟอร์มของการเขียนจดหมายสมัครงานและจดหมายลาครู ให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง

8. ครูให้นักเรียนแต่ละคนเขียนจดหมายคนละ 2 ฉบับ คือจดหมายสมัครงาน และจดหมายลาหยุดโรงเรียน โดยทำตามคำสั่งในหนังสือแบบเรียน หน้า 40 ข้อ II: และหน้า 41 ข้อ III

9. ครูนำงานเขียนของนักเรียนทุกคนไปตรวจแก้ไขข้อบกพร่อง

10. ให้คะแนนผลงานเขียนของนักเรียนแต่ละคน

11. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตามคำสั่งในหนังสือ แบบเรียนหน้า 45 ข้อ V

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน เช่น การทำตามคำสั่งที่ได้รับมอบหมาย การตอบคำถาม ฯลฯ

2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 8
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Accidents

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนเกมความและเขียน
เรียบเรียงประโยคเกี่ยวกับการบาดเจ็บและปฐมพยาบาลได้ถูกต้องตามความนิยมของ
เจ้าของภาษาทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมาย
วรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 5
บทที่ 1 หน้า 46 - 47 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. คำศัพท์

bleed, a bump, a bruise, a wound, a cut, a cast,
a bandage, a bumper, a dent, slip, slippery, skid

2. สำนวน

knock one's head against, fall off, bump against, a cut
in one's chin, put a bandage on, a dent in the bumper, the steering
wheel, crash into, his nose was bleeding

3. โครงสร้างไวยากรณ์

- 3.1 Present Simple Tense
- 3.2 Present Continuous Tense
- 3.3 Past Simple Tense
- 3.4 Past Continuous Tense
- 3.5 There is (was) + n. (Singular)

สื่อการสอน

- 1. หนังสือแบบเรียน
- 2. รูปภาพ
- 3. Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูรูปภาพในหนังสือแบบเรียน หน้า 46 ซึ่งเป็นภาพเกี่ยวกับการประสบอุบัติเหตุที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บที่ส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย ขณะที่นักเรียนดูภาพครูบอกให้ทราบว่า ในคาบนี้ครูจะสอนให้นักเรียนเขียนอธิบายเกี่ยวกับการประสบอุบัติเหตุที่ทำให้เกิดการบาดเจ็บดังภาพเหล่านี้
2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ (ตามจุดประสงค์การเรียนรู้)
3. ทบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับกฎการใช้ Present Simple Tense โดยให้นักเรียนช่วยกันสรุปกฎการใช้และยกตัวอย่างประโยคที่ใช้ Present Simple Tense
4. ครูอธิบายคำศัพท์และสำนวนด้วยการยกตัวอย่างประโยค ใช้รูปภาพและของจริง และฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์และสำนวนนั้น ๆ ด้วย
5. สอนโครงสร้างไวยากรณ์โดยการยกตัวอย่างประโยคบนกระดานดำให้นักเรียนสังเกตประโยคตัวอย่างแล้วช่วยกันสรุปกฎการใช้

6. ครูนำภาพการบาดเจ็บบนส่วนต่าง ๆ ของร่างกายซึ่งเกิดจากอุบัติเหตุ มาให้นักเรียนดู ขณะที่นักเรียนดูภาพครูจะบรรยายภาพให้นักเรียนฟัง และครูเขียน ประโยคที่บรรยายลงบนกระดานดำให้นักเรียนลอกตาม (ตัวอย่างภาพและคำบรรยาย ดูได้จากหนังสือแบบเรียน หน้า 46)

7. ให้นักเรียนแต่ละคนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 46 เพื่อฝึก การใช้คำศัพท์ ส่วนวน โครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนไปแล้วในชั้นที่ 3 - 6

8. ให้นักเรียนฝึกเขียนเป็นรายบุคคล โดยครูให้สถานการณ์เกี่ยวกับการ ประสบอุบัติเหตุในรูปแบบข้อความ 3 สถานการณ์ (อยู่ในหนังสือแบบเรียน หน้า 47 ตอนที่ II) ในแต่ละสถานการณ์จะเรียงลำดับประโยคเอาไว้อย่างสับสน และบาง ประโยคจะสลับตำแหน่งของคำบางคำเอาไว้ด้วย ให้นักเรียนจัดเรียงเรียงประโยค เสียใหม่ให้ถูกต้อง

9. ครูรวบรวมผลงานของนักเรียนทุกคนไปตรวจแก้และให้คะแนน

10. ให้นักเรียนทำการบ้าน โดยให้นักเรียนเขียนข้อความสั้น ๆ (2 - 3 ประโยค) เกี่ยวกับการประสบอุบัติเหตุของนักเรียนเอง ในหัวข้อ "What happened to me ?"

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. ความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ ๑
วิชา ทักษะเขียน 1 (อ ๖๖1)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Injuries

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนบรรยายเกี่ยวกับการบาดเจ็บที่เกิดจากความเผลอเรอ เช่น การลื่นล้ม การทำมีดบาด การตกต้นไม้ การถูกหนามเกี่ยว การชนสิ่งของ ตลอดจนการปฐมพยาบาล เช่น การเข้าเฝือก และการตกแต่งแผลได้ถูกต้อง ควบการใช้ภาษาตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 5
บทที่ 2 หน้า 49 - 52 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. คำศัพท์

bleed, finally, a bandage, a wound, slip, a bruise,
a cut, peel

2. สำนวน

put a bandage on, clean the wound, stop the bleeding, dress
the wound, get a cut in one's finger, get a cut in one's face, fall on
one's back, fall on one's face

3. โครงสร้างไวยากรณ์

- 3.1 Present Simple Tense
- 3.2 Present Continuous Tense
- 3.3 Past Simple Tense
- 3.4 Past Continuous Tense

สื่อการสอน

- 1. หนังสือแบบเรียน
- 2. Handouts

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนดูภาพคนถูกมีดบาด ขณะที่นักเรียนดูภาพครูถามนักเรียนว่า "What happens to her ?" นักเรียนอาจจะตอบเป็นภาษาไทยว่า "เธอโดนมีดบาด" ครูพูดเป็นประโยคภาษาอังกฤษให้ฟังว่า "She gets a cut in her finger." แล้วครูจึงบอกนักเรียนว่าในคาบนี้ นักเรียนจะได้ฝึกเขียนประโยคเกี่ยวกับการได้รับบาดเจ็บที่เกิดจากความเผลอเผลอของผู้ได้รับบาดเจ็บเอง เช่น การลื่นล้ม การทำมีดบาด การตกต้นไม้ การถูกหนามเกี่ยว การชนสิ่งของ ตลอดจนการปฐมพยาบาล เช่น การเข้าเฝือกและการตกเตียงผล
2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ (ตามจุดประสงค์การเรียนรู้)
3. พบทวนความรู้เดิมเกี่ยวกับการใช้ Tense แบบต่าง ๆ (ดูจากเนื้อหาตอนที่ 3) โดยให้นักเรียนช่วยกันสรุปกฎการใช้ และยกตัวอย่างประโยคที่แสดงการใช้ Tense นั้น ๆ
4. ครูสอนคำศัพท์และสำนวนโดยการแจก Handout ซึ่งยกตัวอย่างประโยคที่ใช้คำศัพท์และสำนวน ให้นักเรียนช่วยกันเดาความหมายก่อน แล้วครูเฉลยให้ทราบที่หลัง พร้อมกับฝึกให้นักเรียนออกเสียงคำศัพท์และสำนวนด้วย

5. ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดตอนที่ I ในหนังสือแบบเรียน หน้า 49 เป็นแบบฝึกหัดที่เกี่ยวกับการเรียงลำดับประโยคให้ถูกต้องตามเหตุการณ์ที่เห็นในภาพ ก่อนที่นักเรียนจะลงมือทำครูจะให้นักเรียนอ่านออกเสียงประโยคที่ให้มาพร้อมกันทั้งชั้น แล้วชี้ให้เห็นถึงการใช้คำศัพท์ ส่วนวน และโครงสร้างไวยากรณ์ที่ได้เรียนมาแล้วจากชั้นที่ 3 และ 4

6. ครูให้นักเรียนดูภาพในหนังสือแบบเรียน หน้า 50 - 51 ตอนที่ III แล้วให้นักเรียนอ่านคำบรรยายภาพพร้อมกัน หลังจากนั้นครูจะอธิบายความหมายของคำบรรยายภาพ และให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 51 ตอนที่ III ซึ่งเป็นการเลือกคำที่ให้มาเติมลงในช่องว่างภายในข้อความซึ่งบรรยายถึงความรู้สึกของ เด็กชายคนหนึ่งจนทำให้ได้รับบาดเจ็บ

7. นักเรียนแต่ละคนเขียนบรรยายภาพในหนังสือแบบเรียน หน้า 51 ตอนที่ IV โดยครูและนักเรียนจะช่วยกันบรรยายภาพเป็นแนวทางก่อนที่จะให้นักเรียนแต่ละคนลงมือเขียน

8. ครูนำผลงานเขียนของนักเรียนทุกคนไปตรวจให้คะแนนและประเมินผล

9. ใ้การบ้าน โดยให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 50

ขอ II

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. ความร่วมมือในการทำกิจกรรมการเรียน เช่น ความรับผิดชอบในการทำงานที่ได้รับมอบหมาย ฯลฯ

2. ผลงานเขียนของนักเรียน

แผนการสอนที่ 10
วิชา ทักษะเขียน (อ 061)
ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3

เรื่อง Ailments

เวลา 1 คาบ (50 นาที)

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อนักเรียนเรียนบทนี้แล้ว นักเรียนจะสามารถเขียนประโยคคำถามและตอบคำถามเกี่ยวกับอาการเจ็บป่วย (Ailments) ได้ถูกต้องด้วยการใช้ภาษาตรงตามความนิยมของเจ้าของภาษา ทั้งในด้านการใช้คำศัพท์ สำนวน โครงสร้างไวยากรณ์ และเครื่องหมายวรรคตอน

เนื้อหา

จากหนังสือแบบเรียน Writing to Communicate Book I หน่วยที่ 6
บทที่ 1 หน้า 53 - 55 ซึ่งมีเนื้อหาที่สำคัญดังนี้

1. คำศัพท์

a headache, a toothache, a stomach-ache, a backache,
terrible, boil, sore

2. สำนวน

what happened to, what's the matter with, what's wrong with,
in coughing a lot, has run in a race, can't turn her head, turn around

3. โครงสร้างไวยากรณ์

3.1 Present Simple Tense

3.2 Past Simple Tense

สื่อการสอน

1. หนังสือแบบเรียน
2. รูปภาพ

กิจกรรมการเรียนรู้การสอน

1. ครูทักทายนักเรียนแล้วนำเข้าสู่บทเรียนด้วยการให้นักเรียนคนหนึ่งออกมาหน้าชั้นเรียน แสดงท่าทางปวดศีรษะให้เพื่อดู ขณะที่นักเรียนกำลังแสดงท่าทาง ครูจะถามนักเรียนในชั้นว่า "What happens to him/her?" นักเรียนอาจจะตอบเป็นภาษาไทยว่า "เขาปวดศีรษะ" ครูจะพูดเป็นภาษาอังกฤษให้ฟังว่า "He/She has a headache." แล้วจึงบอกนักเรียนว่าในคาบนี้จะสอนให้นักเรียนเขียนประโยคที่เกี่ยวกับการเจ็บป่วยอย่างที่คุณแสดงให้ดู เช่น อาการปวดศีรษะ ปวดฟัน ปวดท้อง ปวดหลัง เจ็บหู เจ็บตา ฯลฯ
2. ครูแจ้งจุดประสงค์การเรียนรู้ให้นักเรียนทราบ (ตามจุดประสงค์การเรียนรู้)
3. ทบทวนความรู้เดิม เกี่ยวกับ Present Simple Tense และ Past Simple Tense โดยให้นักเรียนช่วยกันสรุปกฎการใช้ Tense ทั้งกล่าว
4. ครูสอนให้นักเรียนรู้จักกับอาการปวดแบบต่าง ๆ (Aches) โดยให้นักเรียนดูภาพในหนังสือแบบเรียน หน้า 53 ตอนที่ I แล้วให้นักเรียนอ่านคำบรรยายภาพพร้อมกัน เมื่อนักเรียนเข้าใจรูปแบบประโยคที่ใช้อธิบายอาการปวดชนิดต่าง ๆ แล้ว ครูให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกความแม่นยำในส่วนนี้ (แบบฝึกหัดหน้า 54 ตอนที่ II ในหนังสือแบบเรียน)

5. สอนให้นักเรียนรู้จักวิธีการตั้งคำถามเพื่อสอบถามอาการเจ็บป่วย โดยครูแสดงตัวอย่างประโยคคำถามบนกระดานดำ นักเรียนสังเกตรูปประโยค ให้นักเรียนลอกตัวอย่างลงสมุดไว้ด้วย แล้วให้ทำแบบฝึกหัดตอนที่ III หน้า 54 ในหนังสือแบบเรียน

6. ครูสอนให้นักเรียนรู้จักกับอาการเจ็บ (Sore) ชนิดต่าง ๆ โดยให้อ่านประโยคในหนังสือแบบเรียนหน้า 54 ตอนที่ IV นักเรียนอ่านพร้อมกันทั้งชั้น ครูให้นักเรียนทำความเข้าใจกับประโยคต่าง ๆ หลังจากนั้นให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดเพื่อฝึกความแม่นยำในส่วนนี้ (แบบฝึกหัดในหนังสือแบบเรียน หน้า 55 ตอนที่ V)

7. ครูนำภาพคนแสดงท่าทางเจ็บปวดตามส่วนต่าง ๆ ของร่างกาย จำนวน 3 - 4 ภาพ มาติดไว้บนกระดานดำ ให้นักเรียนแต่ละคนสังเกตภาพแล้วแต่งประโยคคำถามและประโยคคำตอบให้สอดคล้องกับรูปภาพ

8. ครูนำผลงานเขียนในชั้นที่ 7 ไปตรวจแกไขข้อผิดพลาด

9. ประเมินผลงานเขียนของนักเรียน

10. มอบหมายการบ้าน โดยให้นักเรียนเขียนเกี่ยวกับอาการปวดหรือเจ็บที่นักเรียนเคยเป็นมาคนละ 2 - 3 ประโยค

การประเมินผล

ครูจะประเมินผลการเรียนการสอนสำหรับบทนี้ได้จาก

1. การรวมกิจกรรมการเรียนรู้
2. ผลงานเขียนของนักเรียน

การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียน แรงจูงใจ และความวิตกกังวลในการเรียน

ภาษาอังกฤษของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ด้วยวิธีการสอน 3 วิธี :

ตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร ตามแนวการสอนภาษา

เพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และตามคู่มือครู

บทคัดย่อ

ของ

ปองรัตน์ นิลคำ

เสนอต่อมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร

เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาค้นคว้า

ปริญญาการศึกษามหาบัณฑิต

กุมภาพันธ์ 2531

การศึกษาค้นคว้าครั้งนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ และความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชาการเขียนภาษาอังกฤษ โดยวิธีสอน 3 วิธี คือ วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู

กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนวิชา อ 061 (ทักษะเขียน 1) ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2530 ของโรงเรียนเจ้าพระยาวิทยาคม เขตยานนาวา กรุงเทพมหานคร ซึ่งได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย จำนวน 90 คน แบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม กลุ่มละ 30 คน แล้วสุ่มอย่างง่ายอีกครั้งหนึ่ง เพื่อกำหนดเป็นกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร กลุ่มทดลองที่ 2 เรียนโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และกลุ่มควบคุมเรียนโดยวิธีสอนตามคู่มือครู ใช้เวลาเรียนในเวลาราชการที่โรงเรียนเปิดทำการสอน เป็นเวลา 6 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 2 คาบ รวมเวลาที่ใช้ในการทดลองทั้งสิ้น กลุ่มละ 12 คาบ

เปรียบเทียบความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ แรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษและความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษของทั้ง 3 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนรวม (ANCOVA) และทดสอบความแตกต่างระหว่างคู่ โดยวิธีการเปรียบเทียบพหุคูณของตูเก้ (Tukey's HSD test)

ผลการวิจัยพบว่า

1. นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่แล้ว พบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม

อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

2. นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่แล้ว พบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 มีแรงจูงใจในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มควบคุม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

3. นักเรียนที่เรียนการเขียนภาษาอังกฤษโดยวิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสาร วิธีสอนตามแนวการสอนภาษาเพื่อการสื่อสารแบบบูรณาการ และวิธีสอนตามคู่มือครู มีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เมื่อเปรียบเทียบเป็นรายคู่แล้ว พบว่า กลุ่มควบคุมมีความวิตกกังวลในการเรียนภาษาอังกฤษสูงกว่ากลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และไม่พบความแตกต่างระหว่างกลุ่มทดลองที่ 1 และกลุ่มทดลองที่ 2

A COMPARISON OF MATHAYOM SUKSA III STUDENTS' WRITING ABILITY, MOTIVATION
AND ANXIETY THROUGH THREE DIFFERENT ENGLISH TEACHING METHODS:
THE METHOD BASED ON THE ORIGINAL COMMUNICATIVE APPROACH,
THE METHOD BASED ON THE INTEGRATED COMMUNICATIVE
APPROACH AND METHODS IN THE TEACHER'S MANUAL

AN ABSTRACT

BY

PONGRAT NILDAM

Presented in partial fulfillment of the requirements
for the Master of Education degree
at Srinakharinwirot University

February 1988

The purpose of this study was to investigate effects of three English teaching methods upon Mathayom Suksa III students' English writing ability, motivation and anxiety in learning English.

The 90 subjects were randomly selected from Mathayom Suksa III students learning "Writing I" (E 061) of Chao Phaya Vittayakhom School, Bangkok in Academic Year 1987. They were divided into three groups : 2 experimental and 1 control groups with thirty students in each. Each of the experimental group was orderly assigned the treatment, the method based on the original communicative approach, the method based on the integrated communicative approach. The method in the teacher's manual was treated in the control group.

The experiment was conducted during 6 weeks, 2 periods a week. The dependent variables in the study were subjects' ability scores in writing test, motivation and anxiety in learning English test based on the three English teaching methods.

The inferential statistical technique was the analysis of covariance (ANCOVA). Findings of the study revealed that:

1. The English writing ability of the students taught through the method based on the original communicative approach, the method based on the integrated communicative approach and the methods in the teacher's manual was significantly different at the .01 level.

2. The motivation in learning English of the students taught through the method based on the original communicative approach, the method based on the integrated communicative approach

and the methods in the teacher's manual was significantly different at the .01 level.

3. The anxiety in learning English of the students taught through the method based on the original communicative approach, the method based on the integrated communicative approach and the methods in the teacher's manual was significantly different at the .01 level.